

Trần Thị Bảo Châu

Giọt Nắng Thiên Đường

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

– SU À... SU À!

Đang ngủ gà ngủ gật với quyển vở trên tay, Khuê Tâm giật mình vì kiểu gọi giật ngược của ông .

Vứt quyển vở xuống chiếu, Tâm mím môi làm thinh. Nửa tiếc giấc ngủ trưa chập chờn đầy mộng mị, nửa giận hờn vô cớ ông bố, Khuê Tâm vờ như không nghe chất giọng như xé tai của ông.

– Su! Mà chết rồi hả con? Mau xuống đây. Đừng có giả điếc nữa.

Uể oải, Khuê Tâm bước từng bước xuống cái thang gỗ để rời căn gác lửng nóng như cái lò nướng bánh.

Chân vừa chạm đất, Khuê Tâm đã thấy ông đứng chống nạnh ngay ngưỡng cửa bếp.

Lừ lừ mặt nhìn cô, ông đay nghiến:

– Mà ngủ gì dữ vậy? Hư vừa thôi!

Khuê Tâm cộc lốc:

– Con học bài chứ không ngủ.

Ông khoát tay:

– Dẹp cha chuyện học hành ấy đi cho tao nhờ.

Dần mạnh tờ giấy bạc một trăm ngàn lên bàn, ông bảo:

– Ra quán mụ Tâm mua bốn lon bia, một bịch chả giò rồi cá viên chiên về đây cho tao. Tiền dư ba cho mày...

Khuê Tâm chưa kịp thối mắc:

Tiền ở đâu ba có , ông đã nói tiếp:

– Phải ăn mừng mày vừa có công ăn việc làm.

Tâm thẳng thốt:

– Con có việc làm gì?

Ông ậm ự:

– Ông Bài đã đồng ý nhận con vào nhà hàng. Mày sẽ làm việc cho ông bắt đầu từ ngày mai.

Khuê Tâm ré lên:

– Con không chịu làm nhà hàng đâu.

Ông tỉnh bơ:

– Tiền lương tháng này tao đã nhận rồi. Mày không chịu cũng không được.

Khuê Tâm tức run lên:

– Ba nhận tiền của ông, không mắc mớ gì tới con.

– Vậy sao? Không mắc mớ thì biến ngay khỏi nhà tao. Hừ! Công tao lao tâm lao lực nuôi mày khôn lớn để bây giờ được nghe những lời vô hậu như vậy hả?

Tâm làm thinh nhìn gương mặt đỏ bừng của ông rồi lẳng lặng cầm tờ giấy bạc lên. Dắt cái xe đạp cũ xì ra, Tâm cầm đầu đạp giữa trời nắng chan chan.

Ai bảo cô là con của ông làm chi. Thôi thì phận làm con phải cố tròn chữ hiếu.

Mắt rưng rưng, đầu trống rỗng, Khuê Tâm thấy mình khốn khổ quá mức.

Cô nấc lên trong nỗi nghẹn. Ngay lúc đó, Tâm nghe có nhiều tiếng reo hò rồi một cái gì rất mạnh đập thẳng vào mặt mình khiến cô tối tăm mắt mũi ngã nhào xuống đường.

Hồn vía lên mây, Khuê Tâm lồm cồm bò dậy. Cô méo mào nhận ra mình vừa... ăn nguyên một quả bóng vào mặt mạnh đến mức nổ đom đóm tùm lum.

Vừa gượng đứng lên, Khuê Tâm đã loạng choạng ngồi xuống vì choáng.

Tiếng đứa nhóc nào đó la lên:

– A... chị Su bị lổ mũi ăn trầu. Máu me tùm lùm ghê quá!

Rồi giọng đứa khác hót hải:

– Mau về kêu ông Tư đồn ra cứu chỉ đi tụi bây.

Khuê Tâm vội đưa tay quẹt mũi và hu hu khóc vì thấy máu.

Đứa nào đó còn kêu to khủng khiếp:

– Á! Gãy hết hàng tiền đạo rồi. Đã vậy môi còn sưng phù lên nữa kìa.

Công nhận cú đá của anh Thụy còn hơn cú Roberto Carlos nữa.

Khuê Tâm bủn rủn tay chân, cô vội phun máu trong miệng ra rồi lom khom tìm nhưng không thấy cái răng nào cả.

Vừa lúc đó Khuê Tâm nghe một giọng con trai đầy bối rối:

– Xin lỗi... tôi... tôi không hề cố ý.

Khuê Tâm ngẩng lên, mắt nhoè nhoẹt, cô không nhìn rõ mặt kẻ vừa xin lỗi mình...

Cô vừa đau vừa thất kinh hồn vía nên bỗng dựng buột miệng hỏi một câu hết sức ngớ ngẩn:

– Rắn...g... răng của tôi rụng hết rồi hả?

Gã con trai ồm ờ:

– Hình như là vậy. Chậc! Tôi rất tiếc.

Khuê Tâm tái người, cô bụm miệng ré lên:

– Không biết! Anh làm sao thì làm đi. Ôi, đau quá.

Gã con trai quýnh quáng:

– Trời ơi! Tôi đùa mà... Răng em vẫn còn đầy miệng kia kìa.

Nghe thế, Khuê Tâm liền nhe răng:

– Hừm! Đồ độc ác, dã man. Làm người ta bị như vậy còn đùa được

à?

Quắc mắt lên, Tâm cố nhìn thật kỹ gã con trai đối diện, nhưng Tâm không thấy gì ngoài khoảng tối từ đâu sập tới. Cô chống tay vào hư không và ngã chúi về phía trước. Văng vẳng bên tai Khuê Tâm nghe giọng ba mình:

– Su... Su...

Nhưng Khuê Tâm không trả lời ông được. Cô như chìm vào cõi mơ hồ nào đó.

Khi tỉnh dậy, Khuê Tâm đã thấy mình nằm trên cái ghế bố trong phòng khách ở nhà. Vẫn giọng ba cô, nhưng lúc này ông không gọi tên Su mà đang gay gắt quát tháo.

Như một phản xạ, Tâm bật ngồi dậy. Ông nạt:

– Nằm xuống! Mà muốn chết sao mà ngồi dậy hả con?

Khuê Tâm riu riu nằm xuống. Cô nghe ba mình nói rành rọt từng câu, từng chữ.

– Chú em cứ tính đi. Con bé... ăn nguyên trái banh vào đầu, nếu không chấn thương sọ não cũng chấn thương hàm mặt, gãy mũi, dập môi. Hừ!

Vậy thì còn gì là dung nhan con gái.

Cái giọng con trai vang lên:

– Thật tình cháu không hề cố ý.

Ông gằn:

– Xi! Chú em dám cố ý sao? Nhưng vô tình đâu có nghĩa là không có lỗi.

Đó! Rõ ràng hậu quả sự vô ý của chú em. Con gái tôi lãnh hết ráo.

Giờ chú tính sao thì tính tôi nghe thử coi.

Khuê Tâm nuốt nước bọt với tất cả xốn xang khó chịu. Ba cô đang

giờ trò ăn vạ hộ cô. Ông định làm khó dễ người ta để kiểm chác. Ông thừa khả năng làm điều đáng xấu hổ đó.

Tâm nhồm dậy:

– Con...

Ông quát:

– Nằm xuống. Không lại chảy máu mũi nữa cho mà xem.

Khuê Tâm chưa kịp nói gì tiếp, ông đã bước tới ghế bố ấn đầu bắt cô nằm xuống.

Giọng ông xót xa rất kịch:

– Mặt mày con bé to như cái mâm. Thế có chết người ta không chớ.

Khuê Tâm hốt hoảng khi nghe như vậy. Cô chỉ muốn chạy ra sau bếp soi vào gương nhưng không dám.

Gã con trai nhỏ nhẹ:

– Cháu... cháu thành thật xin lỗi em Su.

Ông cười nhạt rồi gằn từng tiếng:

– Xin lỗi thì ăn nhảm... con mẹ gì. Phải biết điều một chút chứ.

Gã con trai xoa hai tay vào nhau:

– Da... cháu hiểu rồi. Cháu sẽ chịu tiền thuốc men cho Su Su.

Mặt ông lạnh tanh:

– Cả tiền chụp Citi cắt lớp nữa. Hừm! Tôi chỉ có mình con nhỏ, mạng nó bằng mười mạng chú mày đấy!

Khuê Tâm không nhịn được nữa:

– Trời ơi! Thôi mà ba. Con có sao đâu.

– Im đi! Nằm im đó cho tôi.

Đưa tay phẩy một cái, ông ra lệnh:

– Ra quán đầu ngõ rồi tôi và chú em tính toán cho rõ ràng.

Tâm bắt ngờ khi nghe gã thanh niên đổi giọng:

– Cháu thấy chẳng có vấn đề gì để tính toán hết. Chú cứ đưa Su vào bệnh viện cho bác sĩ kiểm tra, chi phí bao nhiêu cháu sẽ thanh toán lại.

Ông nhếch mép:

– Đâu có dễ dàng như vậy. Con nhỏ phải nghỉ làm việc vì cái mặt sưng tù vù, thiệt hại đó cũng phải quy ra bằng tiền...

Gã con trai dài giọng:

– Thì ra là thế. Chú đòi hỏi hơi bị nhiều.

Khuê Tâm cố nhồm lên để nhìn cho bằng được gã đã gây ra phiền toái cho mình. Và cô bắt gặp một gương mặt khá bụi bặm nếu không muốn nói là khá ngầu đang nghênh lại ba mình.

Gã ta là người lạ, Khuê Tâm chưa gặp bao giờ. Với gương mặt đàn ông có cái cằm ngang ngạnh, đôi môi dày nằm dưới hàng ria mép lười cạo của gã đang nhếch lên vừa khinh bạc vừa thách thức.

Khuê Tâm chớp mi khi gã lia đôi mắt xéch một mí lạnh ngắt về phía cô.

Cái ánh nhìn của gã vừa làm lì vừa đều đều làm sao ấy! Xem ra gã trai này chẳng phải hiền lành gì như thái độ nhỏ nhẹ nãy giờ của gã. Và ba của Khuê Tâm cũng chẳng thua gã ta, nếu không muốn nói ông cáo già và lì mặt hơn gã nhiều trong những chuyện đại loại như vậy.

Đập mạnh tay xuống bàn, làm cái chai Pepsi đựng lừng lừng nước uống ngã lăn xuống đất, ông quát:

– Chú mày trả giá với tao à? Mẹ kiếp! Mạng con gái tao là vô giá nghe chưa? Đứa nào đụng tới nó là tới số.

Mặt hất lên cao đầy ngạo mạn, gã con trai cũng cứng cựa:

– Nếu mạng bé Su quý như vậy thì chú mau đưa... nó vào bệnh viện,

cháu sẽ hoàn lại mọi chi phí theo đúng từng biên lai tính tiền. Hiện giờ cháu không mang theo đồng nào hết. Ông gần giọng hăm dọa:

– Không lòi tiền ra thì khỏi rời chỗ này. Chắc mày ở xó nào mới chân ướt chân ráo tới đây nên chưa biết tao.

Khuê Tâm bấu hai tay vào thành ghế bố. Cô ghét chứng kiến ba cái trò của ba mình lắm. Ở xóm này người ta rất kiêng mặt ông. Thiên hạ sợ Ông thì ít mà ghét thì nhiều. Họ không muốn vấp vào mẩu đàn ông như ông và dĩ nhiên Khuê Tâm cũng chẳng được mấy ai ưa. May còn có dì Yên. Dì hiền lành, biết đối xử với chòm xóm nên được quý, vì quý gì nên nhiều khi ba lên cơn say quậy phá, mọi người cũng bỏ qua cho. Khổ một điều ba Tâm không nhận ra điều đó, ông chủ quan cho rằng thiên hạ sợ Ông vì ông là người đáng được nể sợ. Ông làm Khuê Tâm xấu hổ quá! Lâu nay Tâm luôn chịu đựng mọi sự trái khoáy của ông, nhưng bữa nay thì quá đáng. Ông thật nhẫn tâm khi xem Khuê Tâm như công cụ giúp ông vùi tiền người khác.

Giọng gã con trai bình thản:

– Đúng là cháu chưa biết chú là ai. Ngược lại chú cũng chưa biết cháu là...

ai mà.

– Thằng này ngon! Hừ! Mày con thằng cha căng chú kiết nào chả quan tâm.

Mày nên nhớ tao không đùa đâu.

Mặc kệ ánh mắt toé lửa của ông , gã con trai nói bằng giọng rất tỉnh:

– Cháu cũng không đùa. Chú muốn gì thì gặp anh Ninh ấy. Cháu đang ở nhờ nhà anh.

Nghe nhắc tên Ninh, ông hơi khựng lại, giọng xiu xuống hẳn:

– Thì ra chú mày dựa hơi thằng Ninh. Thôi được rồi. Về đi! Rồi tao

sẽ gặp thằng Ninh sau.

Ném về phía Khuê Tâm cái nhìn bằng nửa con mắt, gã riếu cọt:

– Màn một của vở kịch đã xong. Em có thể ngồi dậy tự vỗ tay khen mình được rồi đó bé Su Su. Khuê Tâm tức nghẹn ở cổ vì những lời mai mỉa đó. Cô chưa biết phải trả miếng như thế nào, gã đã ngạo nghễ bước ra khỏi căn phòng nhỏ của nhà Tâm. Ông cũng bước theo...

Còn lại một mình, Khuê Tâm nhắm mắt lại. Giá như cô cứ mãi ngất đi như lúc này, chắc đã đỡ nhục.

Trở mình, Tâm nằm nghiêng, cô ước chi mình đang ngủ và tất cả những gì vừa xảy ra chỉ là một giấc mơ. Một giấc mơ xấu chỉ có khi người ta nằm nghiêng về phía bên trái.

Khuê Tâm sửa cái nơ con bướm trên cổ áo sơ mi trắng lại cho ngay ngắn trước khi ra khỏi phòng thay quần áo.

Đã tới ca làm việc của Tâm. Dù bữa nay đã được hai ngày làm phục vụ trong nhà hàng này, Khuê Tâm vẫn còn nguyên nỗi lo lắng của một con nhóc mới bước chân vào nghề. Và thế giới về đêm của những kẻ thừa tiền lắm bạc vẫn còn hết sức xa lạ với một con bé nghèo như Khuê Tâm.

Nhớ lại hôm bị... ăn nguyên trái banh, Khuê Tâm vẫn còn ấn tượng đến mức tưởng chừng chuyện vừa xảy ra hôm qua. Tâm ấn tượng không vì bị tai nạn từ trên trời rơi xuống mà còn vì cuộc tranh cãi khá gay gắt giữa ba cô và dì Yên. Dì Yên không muốn Khuê Tâm dấn thân vào những nơi bóng tối nhiều hơn ánh sáng như các bar, phòng trà, quán cà phê. Nhưng bà không cãi lại ba nên cuối cùng Khuê Tâm đành phải vào hang cọp, vì ông đã lãnh lương của Tâm và đã nướng hơn nửa số lương vào trò cá cược bóng đá mất rồi.

Tối đó, Khuê Tâm và dì Yên đã ôm nhau mà rơi nước mắt. Mặc kệ vợ con giọt vắn giọt dài, ông vẫn thản nhiên ngồi khà khê nhâm nhi bia rượu.

Ông không hề hỏi xem bị ăn nguyên trái banh đến mức té xỉu, Tâm có sao không. Mà hỏi làm chi khi cô đã không giúp được ông moi tiền của gã trai kia. Ông chưa mắng Tâm đi đứng xốn xác để bị té xỉu là may lắm rồi.

Khuê Tâm nhếch môi chua chác. Với ông, cô và dì Yên chẳng là gì cả. Và cô nhận ra ngay xưa mẹ cô bỏ ông ra đi với người khác là sáng suốt, chỉ có điều bà quá nhấn tâm khi đành đoạn bỏ cô lại cho một kẻ ích kỷ như ông.

– Khách gọi kìa. Làm gì mà đứng như gà rù vậy?

Khuê Tâm như bừng tỉnh vì những lời khá gay gắt của cô gái tô son hơi đậm trạc bằng tuổi mình nhưng cung cách, thái độ rất từng trải lẫn lộn.

Chỉ vào bàn sát cuối phòng, cô ta hất mặt:

– Kia kìa! Đừng ngơ ngác như vừa trên mặt trăng rơi xuống, nhìn khó ưa lắm. Lẹ lẹ lên đi!

Khuê Tâm vội vàng đi như chạy về phía đó. Bàn toàn con trai, mặt mày bừng bừng bặm trợn trông như vừa đánh đá ở đâu về khiến Tâm co cứng người vì sợ.

Giọng lặc đi, cô áp úng:

– Thưa các anh dùng chi?

Một gã mắt hí cười cười nham nhở:

– Dùng đặc sản... em. Mông, đùi, ngực gì cũng xơi hết. Nào! Ngồi xuống!

Khuê Tâm máy móc hỏi lại:

– Dạ các anh chọn món chi?

Vẫn gã mắt hí ngoác mồm cho cả bọn cùng cười.

– Anh vừa chọn đó thôi. Món em là nhất rồi.

Mặt nóng ran, mồ hôi thi nhau túa ra, Khuê Tâm đứng chết trân một chỗ trong khi cả bọn con trai hí hồ cười khoái trá.

Ngay lúc đó, Tâm nghe giọng đàn ông:

– A! Chào các huynh! Sao? Đã gọi món chưa, để tiểu đệ cho dọn lên ngay?

Khuê Tâm thấy một người dáng to cao mặc đồng phục nhà hàng đang thân thiện vỗ vai gã mắt hí, giọng anh ta trầm ấm khiến cô chột an tâm vì có cảm giác được che chở, dù anh ta chưa hề nhìn hay nói tới cô.

Quay sang phía Tâm, anh ta nói:

– Trong khi chờ các đại ca chọn món, em lo nước nôi đi chớ.

Khuê Tâm riu riu bước đi. Cô vào trong mang ra một xô đá.

Cô chưa kịp gắp đá bỏ vào ly, anh ta đã đỡ lấy.

– Để bàn này tôi lo. Em tới bàn đằng kia đi.

Khuê Tâm nói:

– Vâng.

Vừa tới bàn anh ta chỉ, Tâm đã đụng cô nàng môi đỏ.

Cô ta nguýt dài:

– Tới đây làm chi? Chỗ này đâu có việc của mấy người.

Thế là Khuê Tâm đành cầm xô đá đứng xớ rớ. Ngày hôm qua cũng thế, Tâm cứ đi tới đi lui chờ bị sai vặt. Khách sai đã đành, đồng nghiệp cũng sai Tâm chạy có cò. Khuya về tới nhà, hai chân cô mỗi muồn rụng luôn. Hôm nay nhất định Khuê Tâm không rơi vào thế bị động như hôm qua nữa.

Nghĩ là làm, Khuê Tâm trả xô đá xuống bếp và ra chỗ thu tiền ngồi.

Cô giữ quầy trọn mắt:

– Sao lại ngồi đây?

Khuê Tâm thản nhiên:

– Vì không có việc làm. Chả ai giao việc cho em cả.

– Ủa! Sao ngộ vậy? À... Em mới vào làm phải không?

Tâm gật đầu. Cô giữ quầy tươi ngay nét mặt.

– Chị là Hường. Để chị giao việc cho em nhen.

Tâm chưa gật đầu, Hường đã lôi trong hộc tủ ra một bọc ni lông:

– Đóng dấu giùm chị.

Tâm tò mò mở ra xem. Một bịch đầy những cùi ghi order cho khách.

– Hết bao nhiêu đây à?

– Ờ. Bộ che ít hủ. Đóng thử coi. Mệt xỉu đó em.

Khuê Tâm đỡ lấy con dấu và hộp tam- bon trên bàn Hường.

– Cái này để làm gì hủ chị?

Hường trả lời nhát gừng:

– Để ghi món khách gọi, rồi để tính tiền. Nhớ đóng đừng sót trang nghe.

Vừa nhìn Tâm làm, Hường vừa hỏi:

– Làm thêm để kiếm tiền đi học phải không?

Tâm gật đầu. Hường khen:

– Vậy thì giỏi rồi. Nhưng nhà hàng đâu có tuyển người. Ai đưa em vào đây?

Tâm buột miệng:

– Bác Bài!

– Ông là gì của em vậy? Có bà con không?

Tâm điềm đạm:

- Bác ấy là bạn của ba em.
- Có thể chứ! Có chỗ dựa, em không sợ bị ăn hiếp. Tụi con gái trong đây đứa nào cũng mọc nanh hết rồi, em mà tứ cố vô thân, tụi nó sẽ xé em ra ấy!
- Dữ vậy sao? Em thấy ai cũng dịu dàng, dễ thương quá trời.

Hường bấu môi:

- Coi vậy chứ không phải vậy đâu! Đứa nào cũng chót lưỡi đầu môi, cười cười, nói nói để lấy tiền boa của khách, chứ đụng tới nó thì biết. Khuê Tâm im lặng lật từng tờ giấy để đóng dấu. Chưa quen việc nên cô vừa lật giấy vừa đóng một thật lóng cồng, vụng về.

Hường chống cằm nhìn:

- Đóng như em bà Mão mà thấy thì điếc con ráy.

Tâm tò mò:

- Bà Mão là ai vậy chị?
- Là quản lý ở đây. Hai bữa nay bà nghỉ, thiệt sung sướng hết sức. Bà Mão chần lăm, ông Bài còn phải sợ bà nữa là...

Khuê Tâm trầm giọng:

- Còn anh chàng kia?

Hường nheo mắt:

- Em muốn nói Cang ấy hả. Nó cũng phục vụ như em, nhưng năng nổ, hoạt bát nên được phân làm tổ trưởng. Một anh chàng đẹp trai phải không?

Khuê Tâm nhún vai, cô làm thinh nghe Hướng Bà Tám :

- Nhỏ Cẩm Nhung tô son đỏ chót đang bám thẳng Cang dữ lắm, mà thằng đó cứ lơ lửng con cá vàng...

Hường... nín lại khi Cẩm Nhung đi về phía quầy. Để lên mặt quầy tờ giấy và tiền, cô ta khinh khỉnh:

– Kiểm tra cho kỹ nhen. Lỡ có tiền rách, tiền giả đừng đổ cho tôi à.

Liếc Khuê Tâm, Cẩm Nhung nói:

– Mới vào hôm qua, hôm nay đã... chẳng. Mau đi dọn bàn khách vừa ăn xong.

Hường kêu lên:

– Ê! Có lộn không vậy? Bàn đó mày phụ trách mà! Đừng có ma cũ ăn hiếp ma mới chứ.

Khoanh tay, Nhung bảo:

– Chả ma nào ăn hiếp ma nào hết. Đóng dấu không phải việc của nó. Đừng mới vào thử việc mà đã lánh nặng tìm nhẹ.

Khuê Tâm phản ứng ngay:

– Tôi đang chờ được phân công cụ thể. Cô Mão bảo làm gì tôi sẽ làm đó.

Cẩm Nhung cười khẩy:

– Được! Cứ đợi đấy! Rồi xem mày sẽ được làm gì. Nếu chung nhóm với tao coi như mày số đỏ.

Khuê Tâm âm ức nhìn theo Cẩm Nhung, Hướng khều cô:

– Dịu dàng, dễ thương chưa? Hừ! Con nhỏ đó tính làm chị Trùm chắc.

Một phụ nữ trạc ngoài bốn mươi bước về phía quầy, Hướng hạ giọng:

– Bà Mão đó!

Rồi cô xởi lời:

– Cô đi làm lại hả cô?

Bà Mão nhìn Khuê Tâm, miệng nhếch lên:

– Chớ ở nhà hoài cho tụi bây nổi loạn à?

Thấy Tâm gật đầu chào, bà Mão hát hàm:

– Mới hả?

Tâm mau miệng:

– Da... cháu chào cô.

Bà Mão nheo nheo mắt như đánh giá, ước lượng Khuê Tâm rồi bảo:

– Ở đây đủ người rồi. Em lên tầng hai phục vụ phòng đi.

Khuê Tâm nghếch mặt ra:

– Da... phục vụ phòng là sao ạ?

Bà Mão chỉ những bàn có khách:

– Cũng là như vậy nhưng ở mỗi phòng riêng. Trong phòng có máy lạnh, karaoke... Em vào làm phòng hai chung với Cang.

Hường ngạc nhiên:

– Ủa! Thằng Cang ở dưới này mà.

– Thì điều nó lên trên. Nó ở dưới này để con Cẩm Nhung tối ngày liếc mắt làm sao buôn bán. Mà kêu nó tới đây cho tao.

Hường vừa bước đi, bà Mão đã hỏi:

– Em là con Tư hả?

Khuê Tâm nhỏ nhẹ:

– Dạ.

Bà Mão chép miệng:

– Tôi không nghĩ Tư lại bắt con đi làm những nơi thế này.

Cang bước tới. Tim Khuê Tâm bỗng đập mạnh khi nhìn thấy ánh mắt của anh. Đúng là Cang rất đẹp. So với những gã trai khác trong quán, Cang nổi bật như một ngôi sao sáng, có điều ngôi sao ấy mọc không đúng chỗ.

Miệng rộng và cười hết sức quyến rũ, Cang cất giọng thật trầm ấm:

– Chị Mão gọi em à?

Bà Mão cũng ngọt ngào khác với lúc nói chuyện với Hướng và Tâm:

– Ờ... chuyện là như vậy. Bắt đầu bữa nay em sẽ phục vụ phòng số hai, chung với cô bé này. Khởi than cực nữa nhé.

Cang đưa đẩy:

– Cám ơn chị. Chị đúng là số một.

Bà Mão dặn dò:

– Dắt nó lên trên chỉ cách sử dụng máy lạnh, tivi, đầu máy cho kỹ hộ chị ghen.

Khuê Tâm bước theo Cang. Anh chàng hỏi trống:

– Biết sử dụng thang máy chưa?

Tâm cộc lốc:

– Chưa.

– Vậy thì đi thang máy.

Vừa nói Cang vừa bước thật nhanh tới góc phòng. Khuê Tâm leo đẹo theo sau. Cô chợt hồi hộp khi bước vào thang máy hẹp, bít bùng với một người khác phái, đẹp trai và xa lạ.

Cang lại hỏi khi đưa tay nhấn số:

– Tên gì bé con?

– Khuê Tâm.

Anh nhìn cô:

– Tên nghe sang trọng quá.

Tâm vịn vào vách khi thang chuyển động.

– Cám ơn. Lần đầu tiên tôi được khen kiểu lạ tai như vậy.

Cang khoanh tay ngạo nghễ:

– Còn đi học không?

– Còn.

– Năm thứ mấy rồi?

Khuê Tâm ngang ngang:

- Năm thứ mấy đâu có liên quan tới chuyện đi làm này.
- Có liên quan chứ. Năm học càng cao, người ta càng cần nhiều tiền.

Khuê Tâm nhấn mạnh:

- Tôi lúc nào cũng cần nhiều tiền.
- Tốt. Vậy ráng cố gắng kiếm được nhiều tiền.

Khuê Tâm im lặng theo Cang ra khỏi thang máy. Cang mở cửa phòng số hai. Đó là một căn phòng bài trí theo lối Nhật với bàn ăn sát mặt đất, xung quanh bố trí những đệm nhỏ vuông vức để ngồi.

Cang nói:

- Khách phòng này thường là V.I.P rất thừa tiền, họ không khả ố, nham nhở như bọn nhố nhăng vừa rồi, ngược lại họ rất hào phóng và rộng rãi với những nhân viên làm bàn thời gian kiểu còn đi học như em.

Tâm chua chát:

- Có nghĩa là tôi đang tiếp cận nhiều cơ hội kiếm được nhiều tiền?

Cang gật đầu:

- Đúng vậy! Không những thế em còn tiếp cận nhiều cơ hội để đổi đời.

Khuê Tâm hơi nhếch mép:

- Vậy sao? Ở đây có ai đổi đời chưa?

Cang lấp lửng:

- Sắp có rồi đó. À, em biết sử dụng dàn karaoke này không?

Khuê Tâm lắc đầu. Cang nhiệt tình:

- Cũng dễ thôi. Để anh chỉ cho.

Khuê Tâm chăm chú nghe kỹ những lời và nhìn thao tác của Cang.

Cũng chả có gì khó, chỉ có điều cô chưa sử dụng nên chưa biết thôi.

Cang kết thúc bằng một câu:

- Dần dà em sẽ quen. À, em biết hát chứ?
- Tôi hát được, nhưng chắc dở.

Giọng bà Mão vang lên ngắt ngang lời Tâm:

- Mời khách vào này Cang!

Khuê Tâm nhìn ra cửa. Khách là một phụ nữ ngoài ba mươi ăn mặc khá bốc với áo hai dây màu cánh sen bó sát vào và quần tây ngắn trên mắc cá chật cứng rất gợi cảm.

Đôi mắt đeo mi giả hờ hững nhìn lướt căn phòng rồi lướt qua Cang, bà ta bảo:

- Phòng này được đấy!

Cang tươi cười:

- Vâng. Thưa... cô đi một mình hay còn người thân?

Người phụ nữ không trả lời mà nói qua chuyện khác:

- Giọng hay lắm. Hát karaoke được chứ.
- Dạ. Cũng hát được vài ba bài ạ.

Buông nhẹ người xuống ghế nệm, bà ta cao giọng:

- Vậy thì hát đi. Tôi thích nghe hơn thích ăn.

Cang cười cười:

- Dạ. Âm nhạc là món ăn tinh thần mà.

Anh mau ấn mở tivi, đầu đĩa và hỏi:

- Cô thích loại nhạc nào?

Bà khách khoát tay:

- Sở trường của cậu loại nào, cứ hát loại đó.

Nhướng mắt nhìn Tâm, bà ta hỏi:

- Còn cô em thì sao? Chắc cũng hát được?

Khuê Tâm chưa biết trả lời thế nào, Cang đã nói:

– Dạ được ạ.

Người phụ nữ búng tay như đàn ông:

– Vậy mỗi người hát một bài.

Tâm vội lên tiếng:

– Dạ, em chỉ là phục vụ thôi ạ.

Bà khách lừ mắt:

– Hát cho khách nghe cũng là phục vụ.

Cang mau mắn:

– Em sẽ hát trước. Em thích Quang Dũng, nên xin bài Hoa có vàng nơi ấy.

Bà khách gật gù:

– Thời trang đấy!

Khuê Tâm bối rối đứng một góc phòng. Cô nghe nhưng không cảm nhận hết giọng hát của Cang, hình như giọng anh ta khá ấm nhưng điệu quá.

Bà khách đột ngột bảo:

– Đủ rồi. Giờ tới em gái đây.

Tâm dờ khóc dờ cười vì ý muốn của khách. Họ đúng là thượng đế, cái lời thượng đế sẽ gặp phiền phức ngay.

Tâm ngập ngừng:

– Em thích bài Có đôi khi vì em thấy đó không phải lời bài hát mà là những dòng tâm sự. Em như bắt gặp mình trong ca từ, giai điệu của khúc ca ấy. Em hy vọng cô cũng tìm thấy sự đồng cảm như em khi nghe Có đôi khi.

Bà khách buột miệng:

– Nói hay lắm!

Khuê Tâm chớp mi, cô cất giọng thật tự nhiên không chút uốn éo,

điều dường như Cang vừa rồi. Lúc này cô đã thật lòng khi nói thế. Bài hát là tâm tình của Tâm đó thôi.

Ồi! Có đôi khi thém như những con chim, cứ hót líu lo rồi tung cánh lên trời, đến những đảo hoang tìm nơi vắng bóng người, rồi cười nói một mình và lặng khóc một mình... .

Bà khách gật gù:

– Cả hai đều rất khá. Với vóc dáng chất giọng và lời dẫn như vậy hai đứa chui đầu vào đây thật uống.

Nheo nheo mắt là bà... dụ:

– Hai đứa bỏ chỗ này về chỗ chị đi.

Cang xoay cái micro trong tay. Anh đang có một cái nhìn thú vị về người phụ nữ này. Bà ta đang muốn gì ở anh và Tâm?

Người phụ nữ tự giới thiệu:

– Tôi là Thuỷ. Bạn bè gọi tôi là Thuỷ Lê. Lê là họ của tôi. Họ gọi thế để phân biệt với những Thuỷ khác như Thuỷ Trần, Thuỷ Nguyễn. Cứ gọi tôi là chị Thuỷ.

Thấy Cang và Tâm im lặng, Thuỷ Lê nói tiếp:

– Tôi đang cần tìm những người như cô cậu. Bỏ chỗ này theo tôi, bảo đảm cô cậu sẽ đổi đời.

Cang bật cười:

– Vừa rồi bọn em cũng nhắc tới chuyện đổi đời, nhưng muốn đổi đời đâu có dễ.

Tựa lưng vào salon, Thuỷ Lê nói:

– Dễ hay khó còn tùy vào cơ may, vào duyên số. Chị Thuỷ đây là cơ may của cô cậu đó. Nhất là cậu!

Cang khẽ cau mày:

– Em vẫn chưa hiểu ý chị.

Thủy Lê nhún vai:

– Đơn giản thôi. Nếu theo chị, chị sẽ đào tạo cô cậu thành ca sĩ hoặc người dẫn chương trình chuyên nghiệp.

Cang cười cười:

– Vâng. Nhưng trước hết xin chị để bọn em làm nhiệm vụ. Mời chị chọn món ạ.

Thủy Lê hơi khựng lại nhưng rất nhanh, bà ta bảo Khuê Tâm.

– Đưa thực đơn đây.

Tâm làm theo yêu cầu, bà Thủy nhìn vào kiểu chiếu lệ rồi nói một hơi.

– Món một, ba, năm, bảy.

Tâm ghi order rồi xuống bếp. Bà Mão đã có mặt ở đó, giọng tò mò:

– Sao con mụ ấy gọi món lâu vậy? Hừm! Chắc chắn mụ ta vào đây chủ yếu để phá?

Khuê Tâm từ tốn:

– Dạ, bà ấy đã gọi món rồi đấy.

– Thằng Cang đang làm gì với con mụ Thủy?

Cô ngập ngừng:

– Hình như ảnh đang hát karaoke theo yêu cầu của khách.

Bà Mão trề môi:

– Hừm! Chắc mụ định dụ thằng Cang theo mụ để trở thành ca sĩ.

Tâm ngạc nhiên:

– Sao cô biết ạ?

Bà Mão nhún vai:

– Chuyện nhỏ! Trước kia mụ ta cũng làm phục vụ ở đây đó. Giờ hát mặt lên trời rồi ra vẻ bà lớn đi tuyển người có tài để lăng xê thành ca sĩ. Nghe lời mụ thì tiêu...

Khuê Tâm nuốt nước bọt. Thì ra bà Mão chẳng lạ gì bà Thủy Lê. Bà Thủy này nói láo mà cứ như thật làm hồi nãy cô cũng gân cổ hát với hò. Chẳng biết Cang có nhận ra bà ta dối không? Cang tỏ vẻ rất sôi đời, chắc anh ta đẩy đưa cho vừa lòng khách chứ không ngốc đến mức hư hư thật thật không phân biệt được như Tâm đâu mà cô lo.

Bà Mão nhìn Tâm:

– Nãy giờ Thủy Lê có dụm và thằng Cang bỏ chỗ này để về làm cho mụta không?

Khuê Tâm lắc đầu thật nhanh:

– Dạ, không ạ.

Bà Mão bĩu môi:

– Thủy Lê khoái dụm con trai hơn. Chắc giờ này nó đang giở chiêu lời ngon tiếng ngọt với thằng Cang. Con mụ ấy cứ như con yêu nhèn nhện, trông nó dơ dáng dại hình làm sao. Nó thích con trai chứ gì! Tao sẽ chiều!

Ngoắc một phục vụ nam đứng gần đó, bà Mão ra lệnh:

– Phục vụ phòng số hai trên lầu thay cho Khuê Tâm, con bé mới vào chưa quen với khách đặc biệt như bà khách này.

Khuê Tâm hỏi ngay:

– Vậy cháu sẽ làm gì ạ?

Bà Mão không trả lời mà bắt sang chuyện khác:

– Từ ngày nào cũng hai lon bia hả?

– Dạ. Bác sĩ cấm rượu nên ba cháu đành uống bia.

Bà Mão chép miệng:

– Khổ đời! Ông ấy đúng là ích kỷ. Bởi vậy...

Khuê Tâm nhoi nhói tim. Cô khó chịu khi nghe người khác nhận xét ba mình. Cô càng khó chịu hơn vì câu nói lạng chùng của bà Mão.

Làm như bà biết rõ về ba cô lắm không bằng.

Giọng bà Mão tiếc nuối:

– Nhậu nhệ quá, nên đâu còn sức mà thổi kèn. Trước đây Tư là tay saxo nổi tiếng ở Sài Gòn, giờ thì ho ra máu bởi ba con sâu rượu.

Uổng thiệt!

Khuê Tâm không ngăn được tò mò:

– Cô quen ba cháu à?

Bà Mão có hơi mơ màng:

– Ai mê nhạc lại không biết ba em. Ông ta từng là một tay lừng lẫy hào hoa, từng làm mưa làm gió với cây trompet ở những vũ trường lớn như Đêm Màu Hồng, Queen Bee, Macxim thời trước. Hồi hoàng kim của Tư, không ai hình dung nổi bây giờ ông ta lại như vậy.

Tâm thật thà:

– Cháu tưởng ba mình là ông thầy dạy nhạc tầm thường cho con nít ở xóm chớ không biết ông là người nổi tiếng. Cô nói ba cháu thổi saxo, sao mọi người lại gọi ông là ông Tư Đờn kìa?

Bà Mão giải thích:

– Đó là cách người ta gọi chung những người làm nghề đờn ca trong vũ trường. Thế em không biết ông từng chơi nhạc cụ gì sao?

Khuê Tâm cười gượng:

– Nếu người ta không gọi ông là Tư Đờn, cháu còn không biết ba thuộc giới nghệ sĩ nữa là. Ông chả bao giờ nói về thời còn trẻ.

Bà Mão chép miệng:

– Vì một cú sốc mà ông biến thành một người khác hoàn toàn. Thật đáng tiếc! Ông muốn chạy trốn quá khứ và chối bỏ luôn tương lai của con gái mình hay sao kìa.

Khuê Tâm bỗng tủi thân vì những lời của bà Mão.

Bà lại hỏi:

– Ba cháu có nhiều học trò không?

Tâm ngập ngừng:

– Trước đây thì nhiều nhưng bây giờ ít lắm ạ.

– Như thế thì cuộc sống chắc chắn là rất khó khăn. À, má sau có tốt với em không?

Tâm gật đầu:

– Dì Yên rất tốt. Dì đâu muốn cháu đi làm mà chỉ muốn cháu chú tâm vào việc học, nhưng như vậy thì dì Yên vất vả quá.

Bà Mão định nói gì đó thì thấy Thuỷ Lê từ thang máy bước ra. Bà ta đi thẳng tới chỗ quầy tính tiền với nụ cười thật tươi.

Vừa cười, bà Thuỷ Lê vừa nói:

– Nhà hàng này vẫn y như ngày nào. Chắc chắn em sẽ tới nữa.

Nhưng chị nhớ không cho bà ta biết em tới đây đó.

Bà Mão cũng cười song giọng lại thách thức:

– Giữ bí mật hành tung của khách là một trong những phương châm của nhà hàng mà. Cô khỏi phải lo. Có điều tôi không nghĩ cô Thuỷ đây sợ bà ấy, vì nếu sợ cô đâu có tới đây.

Thuỷ Lê đồng đưa cái ví bằng da cá sấu đắt tiền.

– Em sợ cho bà chứ đâu sợ cho em. Tim em còn xịn lắm, không dễ lên cơn như bà ta đâu.

Nhìn theo Thuỷ Lê, bà Mão làm bầm:

– Đồ yêu quái! Đúng là thừa tiền đâm ra rùng mớ.

Hường tò mò:

– Bà ta là ai vậy cô?

Bà Mão gắt:

– Đừng tò mò. Làm việc đi!

Ngay lúc đó có người gọi:

– Điện thoại cô Mão ời.

Bà Mão lật đặt bước đi, Khuê Tâm cũng tới quầy ngồi với Hường.

Nhận một xấp biên lai, Tâm kiên nhẫn ngồi đóng con dấu lên từng trang giấy.

Một lát sau, bà Mão quay lại:

– Em sẽ phụ tôi và Hường làm sổ sách và kế toán. Ông Bài vừa bảo với tôi...

Tâm ngơ ngác:

– Nhưng cháu có biết gì về kế toán đâu.

Bà Mão cười bí hiểm:

– Rồi sẽ biết, nếu em biết đếm từ một tới mười. Việc này còn dễ hơn hát một bài nhạc nữa kia.

Khuê Tâm im lặng. Có thể việc này phù hợp với cô hơn. Ít ra nó cũng làm cô thoải mái và yên tâm khi bước vào nơi đây. Vậy thì sao không đồng ý chứ?

Thuy ngửa mặt uống cạn phần rượu trong ly rồi khật khưỡng bước ra khỏi bar. Mới mười giờ đêm, giờ này còn quá sớm với những kẻ chơi khuya, lấy đêm làm ngày, nhưng với ai lấy gia đình làm cuộc sống thì chắc chắn lúc này họ đang tận hưởng hạnh phúc bên những người thân yêu nhất.

Rồ máy chiếc Majesty đắt tiền, Thuy lướt thật nhẹ trên đường. Đầu còn lâng lâng vì rượu mạnh, anh nhích tay lượn những đường vòng zích zắc trước vẻ khâm phục của các cô nàng ngồi sau các loại xe rẻ tiền cũng đang phóng vèo vèo trên phố.

Giờ này chắc Vân Quỳnh vẫn còn vui vẻ với đám bạn chung lớp.

Hôm nay sinh nhật cô bạn nào đó và dĩ nhiên Quỳnh không thể vắng

mặt vì cô vốn ham vui.

Chiếc di động trong túi áo rung nhẹ, Thuý cho xe chậm lại. Một tay lái, một tay anh áp cái điện thoại vào tai.

Giọng Vân Quỳnh nhõng nhẽo lẫn quyền hành:

– Tới Ngàn Khơi chờ em về.

Trán Thuý cau lại, anh khẽ gắt:

– Sao lại là Ngàn Khơi? Anh không tới đó đâu. Em tự về đi.

Vân Quỳnh dọa:

– Anh không tới là con như mình bye luôn đó. Cho anh một phút để suy nghĩ.

Giọng Thuý đành lại:

– Anh nói không và chả cần thêm giây nào suy nghĩ. Thôi nhé!

Cúp máy, Thuý chưa kịp cho nó trở vào túi thì một chiếc Su Sport chạy tạt ngang sát chiếc Majesty của anh, gã đầu trọc ngồi phía sau hót cái di động trên tay Thuý một cách nhẹ nhàng đến mức vốn là người năng động, Thuý cũng khựng lại mất mấy giây rồi mới rồ xe rượt theo.

Gần tới ngã tư, Thuý thấy chiếc Su Sport vì tránh một chiếc xe đạp nên mất thăng bằng ngã kênh ra đường. Chiếc xe đạp vì mất trớn cũng đâm sầm vào bọn chúng. Người ngồi trên xe cũng ngã quay giữa lộ.

Hai thằng cướp lồm cồm ngồi dậy, mặc kệ cái điện thoại rơi lại trên mặt đường, chúng hè nhau chạy tiếp.

Thuý dừng xe, nhặt cái di động rồi tới bên cô gái đang loay hoay với chiếc xe đạp.

– Em có sao không vậy?

Cô gái lắc đầu, giọng vẫn đứt quãng vì sợ:

– Không!

Thuy nhúu mày khi nhìn kỹ cô gái:

– Là Su à!

Đưa tay lên ngực như để dẫn những nhịp đập hốt hoảng của trái tim xuống, Khuê Tâm vừa thở vừa nói:

– Là tôi, và tôi chẳng thích gì khi gặp lại anh.

Thuy nhắc chiếc xe đạp vào lề, Khuê Tâm khập khểnh bước theo.

Dưới ánh đèn cao áp đỏ, bánh xe của Khuê Tâm cong vênh như cái bánh tráng nướng quá lửa, còn cô thì tả tơi không kém với cái áo bê bối cát, cái quần lủng hai lỗ ở đầu gối, cùi chỏ tay cà dưới lòng đường trầy trụa bắt đầu rất dữ dội.

Nhìn Khuê Tâm, Thuy chột ái ngại. Anh ngại vì trông cô thảm quá, và anh ngại khi nhớ đến ông bố của cô. Nhân vật Tư Đồn trơ tráo. Hừ!

Không khéo bố con ông ta lại ăn vạ để vùi tiền anh nữa bây giờ.

Mà anh đâu dính dấp gì tới chuyện té xe của Su, bắt quá anh cũng là nạn nhân của bọn giật dọc như cô ta thôi. Tốt hơn hết đường ai nấy đi cho đỡ phiền toái.

Thuy lạnh lùng:

– Xe hư rồi. Phiền phức thật! Nhưng xin lỗi cô em, tôi cũng là nạn nhân chẳng giúp được gì đâu.

Khuê Tâm làm thinh. Cô đang mệt mỏi quá sức, đã vậy còn gặp chuyện xui xẻo này nữa. Trên đường vẫn còn đông người sao hai thằng ôn dịch đó lại đâm vào cô cho ra nông nỗi này cơ chứ. Mà dường như chúng giật điện thoại của thằng cha dễ ghét này rồi phóng xe chạy bạt mạng vì bị thằng chả đuổi theo thì phải.

Nếu đúng vậy thì rõ ràng thằng chả là khắc tinh của Tâm. Gặp thằng chả là xui tận mạng.

Tâm buột miệng:

– Lần nào gặp anh tôi cũng đổ máu. Đúng là... là...

Thuy hất hàm:

– Là gì?

Khuê Tâm nhăn mặt:

– Là yêu quái ám người ta chứ gì nữa. Ui da! Rát quá!

Thuy cười nhạt:

– Hừ! Lại định ăn vạ à. Có rất có đau cũng im. Tôi đã bị vào tròng một lần rồi, sẽ không có lần thứ hai đâu.

Khuê Tâm kêu lên:

– Đã bị vào tròng một lần nghĩa là sao? Anh muốn ám chỉ cái gì?

– Đừng giả vờ ngờ ngác nữa, nữ kịch sĩ...

Khuê Tâm tức tối:

– Nếu là đàn ông chân chính, anh nên nói thẳng điều mình nghĩ chứ đừng úp mở.

Thuy hơi què vì câu nói khích của Khuê Tâm. Anh khinh khỉnh:

– Ăn vạ, đòi tiền đó là điều tôi nghĩ về bố con em.

Khuê Tâm bậm môi để khỏi thốt lên một câu rủa.

Nuốt hận xuống, Tâm cố bình tĩnh:

– Anh xéo khỏi đây ngay đi nếu không anh đừng có trách.

Thuy tỏ vẻ thách thức:

– Lẽ ra tôi sẽ đi, nhưng cái cách nói của em khiến tôi để ý. Nhắm em làm gì được tôi nào? Chuyện hai gã kia tông vào em không liên quan tới tôi. Em định ăn vạ bằng cách nào đây?

Khuê Tâm không trả lời. Cô nhớ tới ba mà xấu hổ. Tốt hơn hết là nên ngậm miệng cho xong, nhưng với cái xe cong niềng thế này làm sao Tâm về nhà, rồi sáng mai làm sao đến lớp?

Nghĩ cho cùng cũng tại thằng cha khó ưa kia. Nếu thằng cha ấy đừng alố alô ngoài đường thì bọn cướp kia đâu có cơ hội giật dộc và cô đâu xui xẻo bị chúng đâm vào thế này. Vậy mà thằng chả còn không biết điều. Đã chẳng một lời an ủi, hay tỏ vẻ áy náy trước sự cố đã xảy ra, thằng chả còn dầy mặt phủ nhận không liên quan tới mình. Một gã đàn ông nhìn phong độ lắm, nhưng lại quá tệ. Mà nhin một gã tệ như vậy thì phí. Ít ra cô cũng mắng hấn một câu chứ.

Khuê Tâm bĩu môi:

– Hạng không có lương tâm như anh, tôi chả thèm động vào.

Dứt lời, Tâm cố nén đau bước tới cạnh xe đạp. Nhìn dáng vẻ của cô, Thuy cũng nao nao lòng, song vì Tâm nói anh không có lương tâm nên Thuy phớt lờ. Anh sẽ bỏ mặc con bé cho bố ghét, cho đúng với câu nó mắng anh.

Thản nhiên, Thuy leo lên yên chiếc Majesty ngay lúc ấy cái di động lại réo ầm.

Giọng Vân Quỳnh dài ra:

- Tới rước em ngay, nếu không Thái sẽ chở em đi suốt đêm đó.
- Anh đang bức mình đây. Em muốn đi với ai thì tùy.

Thuy hậm hực phóng xe đi. Nhìn những cô gái ăn mặc sang trọng ngồi nép đằng sau những gã trai lái những chiếc xe đắt tiền bóng loáng, Thuy bỗng chạnh lòng khi nhớ tới dáng nhỏ bé của Su bên chiếc xe đạp cũ. Đã khuya sao con nhỏ còn ngoài đường kìa! Chắc là con nhỏ đi làm như hôm đó ông bố nó đã nói.

Từ đây về nhà cũng khá xa... Thuy đúng là vô lương tâm nếu bỏ mặc nó một mình ngoài phố vào cái giờ của ma quỷ thế này. Mà phải chi Thuy và Su chưa hết biết nhau. Dầu gì cũng hơn một lần đụng độ. Hôm đó nó lãnh đủ một trái banh vào mặt. Ê ầm lăm chứ bô...

Thuy nuốt nước bọt. Hôm đó anh và Vân Quỳnh giận nên giữa trưa nắng chang chang anh mới chạy ra bãi cát trống gần nhà đá banh với bọn trẻ.

Anh đá trái banh đó rất mạnh. Đá cho hả tức nên Thuy đã dùng hết sức, vì dùng hết sức nên anh đâu làm chủ được đường đi của nó. Kết quả con nhỏ Su lãnh đủ cho cơn giận của anh và đã té xỉu. Thật là tội nghiệp. Cho tới bây giờ Thuy vẫn không biết hôm ấy nhỏ Su xỉu thật hay xỉu theo kịch bản của ông Tư Đờn, chẳng là bọn trẻ đá banh với anh chẳng nói ông Tư Đờn chuyên môn ăn vạ mỗi khi nhậu xỉn đấy sao. Nếu hôm đó ông ta không quá đáng, Thuy đã sẵn sàng chịu mọi phí tổn thuốc men cho nhỏ Su. Ai biết ông ta trơ tráo làm chi... Nhưng tới nay thì khác, Su bị như vậy gián tiếp cũng vì anh, liên quan tới anh. Nếu vì chuyện cũ anh chấp nhất rồi bỏ con nhỏ một mình thì đúng là... là...

Thở dài, Thuy dừng chiếc Majesty trước một xe xích lô đang chờ khách bên đường.

Khẽ hát đầu lên, Thuy bảo:

– Chạy theo tôi!

Quay đầu xe, Thuy chạy ngược trở lại.

Khuê Tâm đang ngồi chống cằm bên lều, nước mắt tràn trụa vì tủi thân.

Thấy Thuy, cô bặm môi lại, mặt hất sang chỗ khác.

Thuy ra vẻ tự nhiên:

– Chú chờ cái xe hộ tôi... Còn Su lên đây.

Khuê Tâm ngọt nhạt:

– Thì ra anh cũng còn được một nửa lương tâm. Tôi thích ngồi xích lô hơn.

Thuy nhún vai:

– Tùy ý em! Giờ tôi biến thật đây.

Nhét vào tay bác xích lô tờ năm chục ngàn, Thuy lừ mắt:

– Chờ cho đằng hoàng đấy!

Rồi anh phóng xe đi thẳng. Được một đoạn, Thuy lại chạy chậm lại và chờ chiếc xích lô dừng hẳn, lách lư mãi tới sau lưng anh. Thuy chậm chậm thả theo như các tay mô tô làm nhiệm vụ bảo vệ các cuộc đua xe đạp cúp truyền hành. Chỉ khác một điều đây là xe xích lô.

Tới đầu ngõ, Khuê Tâm bảo:

– Cảm ơn anh! Tôi vào một mình được rồi.

Thuy lạnh lùng:

– Hừm! Tôi chẳng có ý định vào đó. Chào!

Chống chân, chờ chiếc xích lô vào sân trong ngõ, Thuy mới chạy xe tới nhà. Ngồi trên yên anh nhún kèn.

Độ một phút sau cánh cổng sắt mở ra. Ninh đánh trần, đầu húi cua như cạo trọc đứng sau cánh cửa cầu nhàu.

– Chậc! Nãy giờ lão bà bà hỏi thăm chú mày mãi làm tao muốn điên luôn.

Thuy dựng chống xe lên:

– Anh nói em đi đâu?

– Đi coi ca nhạc với Vân Quỳnh, nhưng chắc lão bà bà không tin nên mới hỏi hoài. Tao đề nghị chú mày cho lão bà sổ di động đi.

Thuy giầy nẩy:

– Đừng xúi bậy ông ơi! Tự do muôn năm. Em đã thoát khỏi ngôi nhà đó thì đừng mong ai kìm kẹp, quản lý em. Dù quản lý em qua điện thoại. Anh mà cho sổ di động của em, em sẽ mua sổ mới đó.

Ninh đưa tay lên:

– Thì thôi!

Rồi anh chuyển đề tài:

– Tối nay vui chứ?

Thuy buột miệng:

– Xui tận mạng! Suýt nữa là mất cái di động.

– Sao vậy?

Thuy ậm ự:

– Bị giật nhưng tụi nó chạy không kịp đành thả lại để thoát thân.

Ninh nheo mắt:

– Vậy là hên chứ xui gì. Nhớ rút kinh nghiệm đừng bao giờ nghe điện thoại dọc đường dù biết đó là bồ gọi.

Thuy buột miệng:

– Thì đó...

Ninh nhướng mày:

– Ủa! Mày không đi chung với em Quỳnh sao?

y ậm ự:

– Tối nay Quỳnh đi sinh nhật bạn mà em thì chẳng hứng thú gì với đám bạn của cô ấy.

Ninh cười khì:

– Yêu thì phải chiều phải lụy. Mày làm thế nó sẽ buồn.

y nhếch môi:

– Quỳnh còn thiếu gì tiết mục vui. Cô ấy chẳng có thời gian để buồn đâu.

Hai người chợt rơi vào im lặng. Ninh đốt thuốc rồi phả khói đầy phòng.

y ngậm ngừng:

– Anh biết ông Tư Đồn ở cuối ngõ nhà mình không?

Ninh có vẻ ngạc nhiên:

– Biết! Mà sao?

y hỏi tiếp:

– Ông ta là người thế nào?

Rít một hơi thuốc, Ninh trả lời:

– Một gã nát rượu, sẵn sàng hạ mình để có rượu mà uống.

y hỏi tới:

– Nghề nghiệp?

Ninh nhún vai:

– Anh không rõ lắm. Chỉ thấy ông ta la cà ngoài quán bà Tám Minh để cá độ bóng đá, để bốc phét khi rượu vào. Ở đây người ta ngại đụng chạm với ông ta lắm.

y gật gù ra vẻ biết chuyện:

– Chắc tại cái tật ăn vạ làm tiền chó gì.

Ninh tò mò:

– Sao mày lại hỏi về lão Tư?

– Hôm trước chơi đá banh với đám nhóc ở bãi cỏ cạnh nhà, em lỡ đá trái bóng trúng con gái ông Tư Đờn. Ông ta làm dữ lắm, rồi đòi đền đủ thứ tiền. Thấy ông ta quá đáng, em bảo muốn gì thì ghé nhà anh Ninh, em đang ở đó. Nghe tên anh, ông ta xiu xuống như bóng xì hơi.

– Sau đó thì sao?

– Em chờ mãi song chẳng thấy ông ta ghé để nhận tiền, chắc ông ta sợ uy của anh.

Ninh phì cười:

– Anh mà uy gì cơ chứ. Có điều lão Tư biết trông mặt mà bắt hình dong.

Lão cà chớn cà chua với ai không biết, riêng với anh lão luôn né tránh dù anh và lão chưa nói chuyện với nhau bao giờ.

y hỏi bằng giọng nhẹ tênh:

– Còn nhỏ Su thì sao?

Ninh nghênh mặt ra:

– Nhỏ Su nào?

– Con gái lão ấy! Chẳng hiểu sao em cứ đụng phải con nhỏ đó hoài.

Ninh ngạc nhiên:

– Đụng như thế nào mà chú mày bảo là đụng hoài?

y chép miệng:

– Mới tức thời, nếu bọn giật điện thoại của em không đâm sầm vào xe của nhỏ Su thì tụi nó đã thoát và em đã tiêu cái di động này rồi.

Ninh kêu lên:

– Con nhỏ đó có bị sao không?

y ậm ự:

– Xe thì cong niềng, người thì xây xát vài ba chỗ.

– Chết thật!

– Em tưởng bị nó ăn vạ như lần trước nên mới tiếng trước tới tiếng sau là em đã lật tẩy nó. Con bé liền trở mặt nhà lành dùng dùng tự ái đuổi em đi.

Thế là em đi...

Ninh trợn mắt:

– Trời đất! Mày bỏ mặc con nhỏ một mình với cái xe cong niềng đó hả?

y nhún vai:

– Nói thật trong lòng em rất muốn vạ cho bố ghét, nhưng dầu sao em cũng còn được một nửa lương tâm nên em gọi xích lô chở nó và

cái xe hư về.

– Tư Đồn nói sao?

– Em đâu vào trong đó làm gì. Chỉ nghĩ tới bộ mặt trơ tráo của ông Tư Đồn em đã ngán tận cổ. Đưa nhỏ Su tới đầu ngõ là em đã làm ơn rồi.

Giọng Ninh trĩu xuống:

– Nhưng dầu sao con bé ấy cũng là nạn nhân của bọn giết dọc.

y bọt miệng:

– Em cũng là nạn nhân vậy.

– Nhưng mày là đàn ông, mày không thể nhỏ mọn với người là nạn nhân gián tiếp của mày. Là đàn ông phải có lòng hào hiệp chứ.

– Con nhỏ Su cũng chả hiền lành gì nên giờ đó mới còn ngoài đường, nó cần gì em giúp.

Ninh nhìn y bằng nửa con mắt:

– Vậy giờ đó em Vân Quỳnh hiền lành của mày đã về nhà chưa?

y cứng họng. Anh khó chịu:

– Sao anh lại so sánh Quỳnh với con nhỏ đó?

– Tao chỉ đặt một câu hỏi chứ không so sánh. Cả hai đều là phụ nữ, nếu Vân Quỳnh rơi vào hoàn cảnh của nhỏ Su thì sao? Chắc mày không tiếc lời nguyên rủa thằng đàn ông, chủ chiếc điện thoại di động chứ?

y nổi cáu:

– Mệt quá! Không nói với anh nữa.

Ninh ném điều thuốc hút dở ra sân rồi nhìn đốm lửa đó lụi dần.

y ngập ngừng mãi mới nói:

– Dầu ông Tư Đồn thế nào cũng là hàng xóm, em nghĩ nên đưa nhỏ Su tí tiền để nó sửa xe. Anh thấy được không?

Ninh mai mĩa:

– Tao tưởng chú mày... không thấy cả chuyện nên làm này nữa chứ.

y gái đầu:

– Em định nhờ anh gặp ông Tư Đồn.

Ninh lừ lừ mắt:

– Sao lại nhờ? Tao cũng có quen ổng đâu.

– Sáng sớm mai em đi thực tập ở Đà Lạt rồi, đâu gặp nhỏ Su và ba nó được.

Ninh nhún vai:

– Mày bán cái giò thịt, nhưng tao không nhận thì mang tiếng có thằng em không biết điều. Với tao, uy tín, danh dự là trên hết.

y phật ý:

– Bộ em uy tín, danh dự là đồ bỏ sao?

Ninh gật gù:

– Tao biết lòng tự trọng của mày cao ngất trời mây, nhưng nên nhớ tự trọng quá đâm ra tự cao đó. Mày không muốn tận tay đưa tí tiền cho nhỏ Su vì mày thấy mình quá cao còn con nhỏ quá thấp chứ chả phải lý do đi Đà Lạt gì cả. Tao sẽ làm việc này thay mày với một lời khuyên:

Hãy tập nhìn thế giới quanh mình bằng đôi mắt khác đi.

Ninh bước ra hành lang vươn vai làm vài động tác thể dục bỏ mặc y một mình, y hơi ngượng vì những gì Ninh vừa nói.

Thế giới này với anh chả có gì tốt đẹp hết, anh cần chi phải tập nhìn nó bằng một đôi mắt khác chứ.

NHẮM nháp ly cà phê, phả vu vơ vài làn khói thuốc, Ninh lơ đãng bắt chuyện và Tâm chủ quán.

– Hôm nay không thấy ông Tư Đồn hả dì Tám?

Bà Tám Minh nhún vai:

– Chắc dậy chưa nổi. Tối qua lão uống say quắc cần câu, giờ này chắc còn phê.

Nhìn Ninh, bà tò mò:

– Ủa, sao bữa nay cậu hỏi thăm cha Tư vậy?

Ninh rít một hơi thuốc:

– À, thì thấy vắng nên hỏi vậy mà. Thật ra ông Tư là người như thế nào hả dì?

Bà Tám Minh nói:

– Nghe đâu hồi đó ông là nhạc công sau đó ông nghỉ làm ở phòng trà, về nhà dạy tụi nhỏ học đàn, nhưng bây giờ cũng hết dạy rồi. Ông nhậu là chính.

Ninh nhíu mày:

– Nhạc công phòng trà à?

– Ồ! Cậu ngạc nhiên lắm hả?

Ninh gật đầu:

– Vâng. Nhìn ông Tư khó ai hình dung ông ấy từng là nhạc công, dù dáng vẻ bên ngoài ông vẫn còn khá phong lưu. Song một người phong lưu đâu hẳn là một nghệ sĩ phải không dì?

Bà Tám Minh cười:

– Ông giấu cái nghề đàn hát của mình lắm. Ở xóm này người lớn tuổi như tui mới biết ông là nhạc công, chớ bọn trẻ chẳng mấy đứa biết đâu. Tụi nhỏ nghe kêu ông là Tư Đờn nó tưởng tại ông dạy đàn nên gọi thế.

– Ngoài con bé Su ra, ông Tư còn mấy người con nữa hả dì Tám?

– Nhỏ Su là con duy nhất. Ở với bà vợ sau, ông đâu có thêm đứa nào.

Ninh hơi ngập ngừng:

– Con bé Su ngoan không dì?

Bà Minh nói ngay:

– Ngoan chớ. Nó vừa đi làm vừa đi học đó.

– Ủa! Con bé ấy làm gì?

– Nó đi dạy kèm. Ờ, mới đây nè, ông bắt nó đi làm phục vụ trong mấy quán ăn, tối nào cũng về khuya lác khuya lơ. Thằng cha đó đúng là ác, nếu bán con nhỏ để mua rượu uống được, dám thằng cha cũng bán lắm. Con nhỏ cũng may vì bà mẹ kế là người tử tế, bà yêu thương nó như con ruột.

– Mẹ Su đâu hả dì?

Bà Minh ậm ự:

– Tôi không rành lắm.

Rồi bà hất mặt ra đường.

– Nhỏ Su tới kìa.

Ninh nhìn ra vỉa hè và thấy một cô gái, trái tim Ninh chợt nhói lên.

Anh thật sự bị choáng bởi gương mặt của Su, trông con bé thánh thiện quá, vậy mà y lại nghĩ Su là kịch sĩ diễn rất đạt vai ăn vạ. Thằng nhóc nghĩ xấu cho Su chỉ vì nó ác cảm với ông bố.

Bưng ly cà phê lên uống để dần cảm xúc bất chợt đến, Ninh nghe bà Tám Minh hỏi:

– Không đi học hả Su?

Giọng cô bé trong veo:

– Dạ, xe con bị hư.

– Cái xe đó cũ quá rồi, ráng dành dụm mua cái khác con ời.

Khuê Tâm nói:

– Tại hôm qua xe con bị xe khác tông vào nên mới bị cong niềng gãy

cắm, chớ nó vẫn còn... chiến đấu lắm.

Bà Tám lắc đầu:

– Chiến đấu con khỉ khô. Phải ba mày đừng ăn nhậu, cô Yên thừa sức mua xe máy cho mày ấy chớ.

Khuê Tâm chớp mi:

– Ba con thì nói làm gì...

Ninh chạnh lòng nhìn cái dáng nhỏ nhắn với mái tóc đen nhánh của Su cúi xuống. Trông cô bé như con thỏ bạch xinh xắn, mềm mại khiến Ninh muốn được chia sẻ với Su những nỗi trắc ẩn cô đang mang trong lòng.

Giọng bà Tám lại vang lên:

– Ba con đâu?

– Dạ Ở nhà. Dì Tám bán cho con tô phở.

– Để về cho ông chớ gì? Hừ! Nếu con đi học lấy ai cho ông sai vặt? Rõ chán!

Khuê Tâm cười hồn nhiên:

– Ai bảo con là con của ba con làm chi.

Dứt lời cô nhìn thoáng về chỗ Ninh ngồi và bắt gặp ánh mắt của anh.

Vội vã Tâm quay đi và đón lấy cái gà- mên phở từ tay bà Tám Minh.

Trả tiền xong, Tâm nói:

– Con về nha dì Tám.

Ninh băng khuâng nhìn theo. Anh biết cô bé Su dị ứng với bộ dạng bên ngoài của mình, điều đó cũng phải vì anh không là một hoàng tử đẹp trai như y để các cô gái mới lớn mơ mộng mông lung, trái lại anh có dáng vẻ rất du côn, đã thế anh lại dạy võ cho một số câu lạc bộ võ thuật ở thành phố, nên dân ở xóm này thường có cái nhìn dè dặt dành cho anh. Trong mắt họ, chắc anh rất dữ dằn.

Ly cà phê đen đã cạn song Ninh vẫn chưa muốn đứng dậy. Anh đốt điều thuốc thứ hai cho buổi sáng nay rồi suy nghĩ xem lát nữa sẽ bắt đầu như thế nào với ông Tư, để ông ta không yêu sách với anh. Ông ta có thể...

nhân danh người cha để đòi hỏi cho con gái chớ.

Ninh rít thuốc lên tục. Anh rất khó chịu khi chợt nghĩ tới ba mình.

Tính cách của hai người khác nhau xa quá, nên Ninh không sống với ông. Anh tự lập lúc hai mươi tuổi, khi đang học đại học. Với anh chuyện vừa làm vừa học là chuyện thường, nhưng vừa làm vừa học, lại vừa nuôi một ông bố nát rượu thì đúng là hiếm thấy. Tội nghiệp!

Có lẽ tội nghiệp nhất là cô bé không có mẹ. Chợt Ninh lại nghĩ tới mẹ của mình. Bà cũng không sống cùng anh, Ninh cũng không có mẹ cho riêng mình, dường như anh và cô bé Su có vài điểm tương đồng. Cái di động rung lên. Anh lấy ra nghe.

Giọng y bồn chồn:

– Anh lo hộ em chuyện nhỏ Su chưa?

Ninh ôn tồn:

– Anh sẽ lo chuyện đó sau khi hút xong điều thuốc này. OK?

– Vâng. Em cảm ơn.

Giọt Nắng Thiên Đường

Chương 2

Ninh khẽ lắc đầu. y cứ như đứa trẻ con cho dù cậu ta đã dũng cảm rời khỏi nhà để được tự do làm theo ý thích. Nhưng đứa con trong dòng họ anh dường như đều có gen di truyền là thích chống đối cha mẹ. Anh từng như thế, bây giờ tới y. Điểm khác ở hai người là anh tự lập hoàn toàn khi ra khỏi nhà, còn cậu ta thì không. Bà ngoại của y

luôn là người cung cấp mọi thứ vật chất cho y để cậu ta thoải mái với tự do của mình. Vốn quen được nuông chiều và sống trong giàu sang, y đâm ra tự cao và xem thường mọi người, nhất là những người cậu ta cho là thuộc tầng lớp dưới. Với những người hơn mình, y khó chịu cách khác.

Tóm lại dường như y không vừa lòng với cuộc đời, dù cậu luôn được cuộc đời ưu đãi.

Nhấn số cái di động, Ninh gọi tới chỗ mình làm việc để báo sáng nay mình sẽ tới trễ. Anh mua thêm một gói thuốc lá rồi thông dong đi vào ngõ.

Chẳng khó khăn gì khi hỏi thăm nhà ông Tư Đồn. Một thằng nhóc vừa nhai bánh mì vừa lon ton dẫn anh tới tận nhà.

Đó là một căn nhà nhỏ với một khoảng sân xinh xinh phía trước. Nhìn bề ngoài ngôi nhà thật cũ kỹ với mái ngói bám rêu và khoảng tường ố vàng.

Nó đã được xây khá lâu, so với các ngôi nhà kiểu dáng hiện đại ở kề bên, ngôi nhà của ông Tư Đồn như một hoài niệm khiến người ta phải nhớ về một thời thuộc quá khứ.

Ninh dừng xe lại trước cánh cổng bằng gỗ và nhìn vào khoảng sân có nhiều nắng. Ông Tư đang ngồi nhắm nháp cà phê dưới gốc cây mận trắng hoa trông thật nhàn hạ.

Thấy Ninh, mắt ông ánh lên vẻ ngạc nhiên lẫn ngần ngại, có lẽ ông không nghĩ Ninh tìm ông, dù hai người đã biết nhau nhưng chưa bao giờ hai người chào hỏi hay chuyện trò. Ninh luôn cảm nhận một điều ông Tư không ưa mình, nhưng anh không biết tại sao. Có thể vì dáng vẻ táo tợn của anh chăng? Ninh không có câu trả lời chính xác. nhàn hạ.

Thấy Ninh, mắt ông ánh lên vẻ ngạc nhiên lẫn ngần ngại, có lẽ ông không nghĩ Ninh tìm ông, dù hai người đã biết nhau nhưng chưa bao giờ hai người chào hỏi hay chuyện trò. Ninh luôn cảm nhận một điều ông Tư không ưa mình, nhưng anh không biết tại sao. Có thể vì dáng vẻ táo tợn của anh chăng? Ninh không có câu trả lời chính xác.

Ninh chủ động chào trước:

– Chú Tư khoẻ không?

Ông ngập ngừng đứng dậy:

– Chà! Gió nào thổi cậu tới đây vậy?

Ninh cười cười:

– Cháu nặng thế này gió nào thổi cho nổi chú ơi.

Trán ông cau lại. Ông đoán không ra lý do Ninh tới đây. Ông không thích gã trai trẻ này, nhìn gã ông luôn nhớ tới một người ông rất ghét,

cho dù người đó chỉ tồn tại trong quá khứ. Lần nhỏ Su bi... ăn nguyên trái banh vô mặt, ông đã im chuyện lẽ ra phải làm rùm beng lên cũng vì không muốn đụng gã. Chuyện ấy qua hơi lâu, lẽ nào bữa nay Ninh tìm ông để bắt lỗi việc ông đã đòi hỏi với thằng em gã?

Mở rộng cánh cửa chỉ khép hờ, ông nói kiêu kễ cả:

– Vào đi!

Ninh ung dung bước vào, chưa ngồi xuống ngay, anh nhìn băng quơ:

– Nhà chú trông hay quá!

Ông rót trà vào tách:

– Chỉ là chỗ để chui ra chui vào mà thôi. Nhưng lý do gì cậu tới dòm ngó nhà tôi?

Ninh lấy thuốc ra mời ông :

– Ấy chết! Cháu đâu dám thế. Cháu tới đây chẳng qua vì cái xe đạp của em Su.

Ông khá bất ngờ:

– Xe của con bé liên quan gì tới cậu?

Ninh cũng bất ngờ:

– Thế Su không nói gì với chú sao?

Ông nói:

– Nó bảo xe hư, sáng nay phải đem sửa, không đi học được.

– Su không nói với chú lý do xe bị hư à?

Ông hớp một ngụm trà:

– Tôi chẳng quan tâm. Mà cậu hỏi tôi chi vậy?

Ninh nhìn ông . Anh hết sức bất nhẫn trước sự vô tư của ông đối với con gái.

Nhỏ nhẹ, Ninh nói rõ lý do tới đây và anh yêu cầu được gặp Su.

Ông lừ mắt:

– Con bé vừa... khiêng cái xe qua nhà thằng Lắm cách đây hai căn.

Thằng ấy sửa xe cũng khá và dĩ nhiên tiền công cũng cao.

Ninh hạ giọng:

– Cháu sẽ chịu tất cả phí tổn, thưa chú.

Ông nhếch mép:

– Xem ra anh em cậu cũng biết điều. Nhưng tôi cho biết, tôi không thích anh em cậu lảng vảng quanh con gái tôi đâu.

Ninh chột bực mình:

– Chỉ là ngẫu nhiên thôi chú ơi. Bọn cháu chả có thời gian đâu để... lảng vảng quanh ái nữ nhà chú.

Dứt lời, Ninh bước đi một mạch, anh biết Lắm, tay sửa xe trong hẻm này vì hẳn từng sửa xe cho Ninh.

Thấy anh, Lắm cười tí tít:

– Xe đâu anh Hai?

Ninh nói ngay:

– Tôi không sửa xe mà tìm Su.

Lắm hấp háy mắt:

– Ủa vậy hả? Anh không ngán lão Tư Đờn sao mà hỏi con gái lão?

Ninh nhăn mặt:

– Cậu nghĩ đi đâu vậy? Tôi tìm con nhỏ vì chuyện cái xe đạp hư của nó ấy.

Lắm tò mò:

– Anh tông vào xe nhỏ Su à?

Ninh phẩy tay:

– Ờ, xe con bé đâu?

Hất mặt vào góc nhà, Lắm nói:

– Thì đó... cái xe này bán ve chai sắt vụn cũng được rồi. Anh xui mới đâm vào nó để sanh chuyện đền bù.

Ninh bước đến chỗ Lắm chỉ và chắc lưỡi trước hiện trạng cái xe của Su:

– Con bé đâu?

Lắm nói:

– Nó mượn xe tôi đi học rồi.

Ninh ngần ngừ và chột hào phóng:

– Thay hết những thứ gì mà cậu cho là nên thay. Tôi sẽ chịu tiền.

Lắm xoa cằm:

– Chà! Hơi bị nhiều đó anh Hai. Anh đâu cần rộng rãi như thế với lão Tư Đờn.

Ninh nghiêm giọng:

– Tôi muốn cái xe được tu sửa hoàn chỉnh thế thôi. Chuyện này không dính líu tới ông Tư. Cậu có cần tôi ứng trước tiền không?

Lắm lắc đầu:

– Không cần! Anh Hai đây quen quá. Em út nhận tiền ứng coi sao được.

Ninh vỗ vai Lắm:

– Vậy cậu ráng làm giúp tôi. Khi xong việc cứ tới nhà, tôi thanh toán tiền ngay.

– Vâng. Anh Hai cứ yên tâm. Em tuy chuyên trị xe máy nhưng vì nhỏ Su tội nghiệp và cả anh vì anh, em sẽ sửa cái xế điếc này hết ý.

– Tôi cảm ơn cậu trước. Mà này! Tại sao cậu lại bảo là:

Nhỏ Su tội nghiệp. Con bé ấy tội nghiệp ở điểm nào?

Lắm dài giọng:

– Nhỏ Su đẹp gái nhưng có một ông bố hủ hèm lại quái dị khó ai ưa.

Bọn con trai trong xóm và bạn học cùng trường đổ đứa nào dám tới gần con nhỏ. Chỉ bao nhiêu đó là đủ tội nghiệp rồi.

Ninh tủm tỉm:

– Có con gái đẹp, ông bố nào lại không giữ con như giữ báu vật.

Lắm dài giọng:

– Nhưng ông làm thế chỉ khổ thân con bé.

Nhún vai, Lắm nói tiếp:

– Nếu xem Su như báu vật, ông đâu bắt con nhỏ đi làm nhà hàng.

Anh mà đại dốt đưa tiền cho ông để ông sửa xe cho con nhỏ là coi như tiền mất tật mang rồi.

– Lẽ nào ông tệ đến thế?

– Thì đó! Bởi vậy em mới tội nghiệp con nhỏ. Nhiều khi em cảm giác ông hồng phải ba ruột nó.

Ninh cười:

– Mà phải hôn? Đoán mò nhỡ tới tai ông là tiệm sửa xe của cậu bạn ta lông đó.

Nhìn đồng hồ, Ninh bảo:

– Tôi phải đi. Tối cậu ghé nhà lấy tiền rồi anh em mình nói chuyện nhiều hơn.

Ninh tới câu lạc bộ võ thuật nơi anh đang làm huấn luyện viên môn Judo.

Đây là nghề tay trái mà anh ưa thích. Việc chính của anh là lập trình viên.

Rời sàn tập anh sẽ ngồi lì trước màn hình mà không biết mệt mỗi lần thời gian. Nếu không có cô nàng nào gọi điện tán gẫu hoặc rủ đi chơi, Ninh sẵn sàng ngồi trước máy tới hai ba giờ sáng.

Y thường chê anh là người tham công tiếc việc, không biết hưởng thụ cuộc sống và tàn nhẫn với phụ nữ.

Đôi lúc suy ngẫm, Ninh thấy y nói thế mà đúng. Anh mê công việc của mình dù đó là việc động như dạy võ hoặc tĩnh như ngồi trước máy tính.

Với phụ nữ anh có tàn nhẫn không khi quen một cô gái ba tháng anh lại lơ là tìm cách quên. Anh là một gã xấu trai dù tướng tá trông rất đàn ông. Các cô gái thích mẫu bụi bặm, ngầu thường rất mê vẻ bạo của Ninh, Ninh quen nhiều nhưng chưa thật sự rung động trước dung nhan nào. Có thể anh kiêu ngạo quá, cũng có thể anh bị ám ảnh bởi sự đồ võ của ba mẹ mình nên anh không muốn bị gục ngã hoặc trói buộc bởi cô gái nào. Ninh chưa tìm thấy sự đồng cảm về thân phận hay sự trắc ẩn nào từ họ để đem về anh phải thao thức. Y nói đây thần kinh love của anh đã bị hỏng và anh chỉ biết cười trừ.

Anh bảo y hãy tập nhìn thế giới quanh mình bằng đôi mắt khác. Còn anh thì sao? Anh cũng phải thay đổi đi chứ. Ninh chột nồn nao khi tự hứa:

– Mình sẽ thay đổi, sẽ nhìn đời bằng đôi mắt long lanh hơn, long lanh như ánh mắt trong veo của con bé Su Su vậy.

Ông dẫn mạnh tờ báo xuống bàn miệng lầu bầu chữ:

– Mẹ kiếp! Thằng chó đó vậy mà phát như dùi gập gió. Nó nhờ có thời chó tài cán gì.

Đang ngồi ăn cơm kế bên, bà Yên vọt miệng:

– Có được thời cũng là tài rồi.

Mặt sa sầm xuống, ông hỏi:

– Cô muốn ám chỉ điều gì? Chê chồng bất tài phải không? Hừ! Cô thừa biết tôi chúa ghét những công việc đại loại như của thằng đó mà. Hơn nữa, thời của tôi đã qua rồi, đã qua rồi.

Buông đũa xuống, bà Yên bảo:

– Vậy ông đừng ganh tỵ trước cái thời của kẻ khác.

Ông hần học:

– Tôi mà ganh tỵ à? Như thằng đó thì có gì hay để tôi ganh tỵ chứ.

Đừng bao giờ mượn người khác để sỉ nhục chồng ghen.

Bà Yên đứng dậy bước ra sân:

– Không nói với ông nữa. Mệt!

Ông hậm hực nhìn theo vợ rồi cầm tờ báo lên đọc tiếp. Ngực ông tức tối, nặng nề vì sự thành đạt của thằng đàn ông được nêu tên trong báo. Sao mà ông hận thằng đó đến thế. Nó luôn hơn ông mọi cái, ngày xưa lúc ông còn phong độ đã thế nói chi bây giờ ông đã lỡ thời mất thế.

Miệng đắng nghét mùi vị của kẻ thất thời, ông chột thêm hơi men. Bỏ tờ báo ông lợi bộ ra quán bà Tám Minh.

Buổi tối, quán đông khách bình dân. Họ uống rượu sau một ngày lao động.

Ông chả cần lao động như họ nên muốn uống lúc nào tùy thích.

Bước vào quán, ông đảo mắt tìm chỗ. Mẹ kiếp! Chẳng còn bàn nào trống.

Thế mới biết đâu phải mình ông khát rượu. Thiên hạ uống hà rầm, ấy vậy mà vợ con ông xem ông như kẻ tội đồ mỗi khi ông uống rượu.

Giọng thằng Lắm sửa xe oang oang:

– Bố Tư! Tối ngồi với tụi con nè.

Chẳng cần khách sáo, ông tấp vào bàn của Lắm ngay. Thằng này không phải sâu rượu, sao tối nay bày đặt nhậu vậy kìa.

Rót cho ông Tư một ly nhỏ, Lắm bảo:

– Rượu rắn đó, bố thử coi.

Ông nheo mắt nhìn màu vàng trong ly:

– Tao không nghĩ chú mày thích nhậu.

Lắm nhún vai:

– Thì đó... Con có thích đâu, nhưng trúng mánh nên uống chút cho tiêu cơm ấm bụng.

– Mày trúng mánh gì hở con? Đừng bày đặt dính vào mấy cái xe gian không sớm thì muộn sẽ khổ đời ghen.

Lắm cười:

– Vụ đó bố khỏi dặn dò, con đâu có ngu. Con vô mánh đọt này chẳng qua cũng nhớ nhỏ Su.

Ông ngạc nhiên:

– Sao lại nhờ nó?

Lắm khà một cái:

– Thì đó... Anh Hai Ninh thấy con sửa cái xe đạp nhỏ Su được quá nên nhờ con sửa một loạt mấy cái honda chuyên đi chở hàng của gia đình anh.

Nghe nhắc tới Ninh, cảm giác khó chịu trong ông bỗng dâng lên. Ông khinh khỉnh:

– Gia đình nó làm gì mà phải đi chở hàng?

Lắm không trả lời thẳng mà vòng vo:

– Làm ăn lớn lắm đó. Mấy cái xe con sửa chạy cho ngon là để nhân viên làm phương tiện đi lại, họ chở thứ gì thú thiệt con hông rành.

Ông cười khẩy:

– Vậy mà khen nhà thằng đó làm ăn lớn. Nếu con nhà giàu, nó cần gì đi dạy đánh đấm trong câu lạc bộ võ thuật cho mệt.

Lắm gãi đầu:

– Con nghĩ sao nói vậy, bố chấp làm gì.

Ông gằn:

– Sao lại không chấp chứ. Hừm! Chẳng hiểu sao thằng em nó cứ nhè con Su nhà tao mà... mà đụng. Nó tính giở trò gì đây?

Lắm bỏ vào chén ông một miếng bò nướng:

– Trời ơi! Bố đa nghi quá. Chuyện xui rủi xảy ra với nhỏ Su chỉ là tình cờ thôi. Anh Hai Ninh là người đáng hoàng, em anh cũng thế, họ mà nghe bố nói vậy là phiền lắm đấy.

Dần cái ly xuống bàn, ông nói:

– Nhắm làm gì được tao. Cũng may là tụi nó biết điều, không thì tao chả để yên.

Thằng nhóc ngồi cùng với Lắm... cạy vào:

– Xóm này ai không biết bố Tư ngon, nhưng bố có nghề võ hông mà

dám cự Ông Hai Ninh? Ông im ỉm vậy chớ đừng thử ổng rồi biết.

Ông lừ lừ:

– Mà ịnh định nhát ma tao chắc?

Thằng này hất mặt ra đường:

– Con chả nhát bố làm chi. Hai Ninh ra kia, bố thử đừng ổng coi.

Mọi người nhìn ra đường đúng lúc Ninh lững thững đi tới xe thuốc lá bên lề.

Lắm đơn đã chạy ra:

– Vào uống với em út vài ly anh Hai.

Ninh từ chối:

– Chà! Tiếc quá, tôi đang bận. Dịp khác vậy.

Lắm... bỏ nhỏ:

– Có ông Tư Đồn ở trông, anh hồng vô ổng nói anh khi dễ à.

Ninh chợt nhớ tới tấm thiệp làm tay hình vuông xinh xắn mà nhỏ Su con ông Tư đã nhờ Lắm trao lại cho anh. Đó là một cái thiệp cảm ơn màu vàng nhạt với một chiếc lá xanh non vẽ bằng chì... rất sang trọng và đơn giản.

Dù cái thiệp ấy được mua chớ không phải do Su tự làm, anh vẫn nhận ra một điều, cô bé là người tinh tế và sâu sắc, cô rất khác ba mình. Nếu vì Su, anh còn có thể nào ngồi trong đó, chớ chả đời nào anh vì sợ Ông Tư nói sau lưng.

Ninh ra điều kiện:

– Vào uống với cậu ly thôi nhé.

Lắm cười toe:

– Dạ được.

Thấy Ninh, ông chỉ nhếch môi thay cái chào. Nhớ tới bài báo lúc nãy, ông càng ghét cay ghét đắng Ninh vì càng nhìn Ninh ông càng thấy anh giống thằng đàn ông chó má đó.

Lắm lách chách:

– Bố Tư vừa nhắc anh Hai là anh Hai xuất hiện. Linh thiêng!

Ninh cười cười:

– Cháu không nghĩ mình được chú quan tâm.

Ông cười nhạt:

– Đi mà tin thằng Lắm! Cậu là ai mà tôi phải quan tâm? Tưởng bỏ ra ba đồng sửa sang lại chiếc xe cho con gái tôi là ngon lắm hả?

Lắm vội vàng:

– Anh Hai Ninh đâu có ý đó.

Ông hất hàm:

– Vậy thì uống quắc cần câu mới thôi.

Ninh từ tốn:

– Cháu chỉ có thể uống một ly với chú vì cháu đang bận.

Ông đẩy ly rượu đầy tràn về phía anh:

– Uống đi!

Lắm xoa hai tay vào nhau:

– Từ từ bố...

Ninh nhìn ông và thấy sự thách thức đầy trong đôi mắt. Rõ ràng ông ta không ưa anh. Ninh cảm nhận được điều này từ trước đây, hôm nay cũng vậy. Nếu anh từ chối ly rượu này, chắc ông sẽ không để anh yên.

Bưng ly rượu lên, Ninh uống cạn một hơi và mặt không hề đổi sắc.

Lắm và mấy tay thợ trẻ reo lên:

– Anh Hai chiến đấu thật!

Giọng Ninh tỉnh rụi:

– Tôi sẽ uống với cậu một ly như đã hứa.

Lắm ấn vào tay anh ly nước lạnh:

– Chữa cháy cái đã anh Hai.

Ninh lắc đầu:

– Không cần!

Đỡ ly rượu vừa được rót tràn, Ninh ngửa mặt uống cạn.

Ông gật gù:

– Khá lắm! Không hổ danh con nhà võ. Bận việc thì về đi. Lần sau tôi và cậu tính sổ.

Ninh khẳng khái:

– Vâng.

Lắm bước theo Ninh:

– Ông già ấy quái lắm, anh thông cảm cho em nghe.

Ninh buột miệng:

– Vì nghĩ tới con nhỏ Su nên tôi mới...

Lắm ngắt lời anh:

– Em hiểu mà! Con nhỏ cứ sợ em quên đưa anh cái thiệp cảm ơn gì đó...

– Nói với con bé đừng nghĩ ngợi chi hết vì đó là chuyện anh em tôi phải làm.

Lắm cười:

– Thì đó... Em nói rồi. Anh yên tâm.

Ninh bước vội về nhà. Anh đốt thuốc và thấy cổ họng rất bỏng vì rượu. Mở tủ lạnh, anh tu gần hết chai nước lọc.

Từ phòng tắm bước ra, y chun mũi:

– Mùi rượu ở đâu vậy ta?

Ninh nói:

– Ở tao chớ đâu nữa. Ra mua gói thuốc nhưng xui xẻo đựng phải bàn nhậu của ông Tư Đờn. Tao phải uống hết hai ly mới về được. y khó chịu:

– Lão ép anh à?

– Cũng không hẳn là như vậy. Nhưng anh uống cho rồi. Kính lão đắc thọ mà!

y khoanh tay:

– Nếu là em, em sẽ không uống thử coi lão làm gì. Ninh đốt thuốc. Anh không thích hơn thua kiểu trẻ con như y, anh đã biết dần lòng, biết tịnh tâm vì anh là con nhà võ. Học võ mà nóng nảy, mà tự cao thì đâu có tốt.

Giọng y lại vang lên:

– Ông Tư Đờn tưởng nhỏ Su là cành vàng lá ngọc chắc. Càng nghĩ càng tức cười. Lỡ em mà đựng độ con nhỏ đó lần nữa hử... Nó sẽ biết tay em.

Ninh nheo nheo mắt sau làn khói thuốc:

– Nhắm em sẽ làm gì con nhỏ?

Mặc cái sơ mi body vào, y nhún vai:

– Tùy cơ ứng biến.

Ninh phì cười:

– Chỉ giỏi múa mép. Chớ trước con gái mày dễ mềm lòng hơn ai hết.

– Cái đó thì chưa chắc.

– Vậy sao hôm trước mày nhờ anh sửa xe cho nhỏ Su?

y cài cái nút áo cuối cùng:

– Tại em sợ vì em mà anh mất uy tín...

– Lại nguy biện! Nhưng biết sợ vì uy tín người khác là tốt rồi.

Nhìn y, Ninh hỏi:

– Đi đâu vậy?

– À, em đi sinh nhật bạn.

– Có Vân Quỳnh không?

y chắc lưỡi:

– Muốn không cũng khó. Nó đeo em kỹ lắm. Nhiều lúc em phát khùng vì cái sự đeo bám của Quỳnh. Nói thật, nó đòi tới đây sống chung với em cho biết mùi đời đó.

Ninh kêu lên:

– Chà! Vụn này không được rồi. Phải dập ngay tư tưởng sống thử của Vân Quỳnh đi.

y nghiêng người nhìn vào gương:

– Anh không phải lo, em chẳng thích đùa với lửa chút nào.

Ninh mơ màng:

– Tại em chưa yêu hết mình đó thôi. Nếu gặp một tình yêu mãnh liệt, người ta sẵn sàng lao vào lửa như thiêu thân lao vào ánh sáng.

y hóm hỉnh:

– Anh nói nghe hay lắm. Hình như anh cũng đã quen nhiều cô? Em mong một lần được nhìn anh lao vào lửa xem sao.

Dắt xe ra, y phóng vèo một đường thật lả lướt. Ninh chưa kịp đóng cổng đã nghe ồn ào phía quán bà Tư Ninh. Nhìn sang anh thấy Lắm đang kẻ ông. Chắc ông ta say rồi nên dù được dìu, ông vẫn quơ tay quơ chân và lớn tiếng mắng một người nào đó.

Ninh khẽ lắc đầu. Anh vào nhà đúng lúc điện thoại để bàn reo.

Giọng mẹ anh vang lên:

– Về nhà mẹ có chuyện cần bàn với con.

– Ngay bây giờ à?

– Ờ. Con cứ hẹn lần hẹn lửa mãi mà có chịu về đâu.

Ninh ậm ừ:

– Mẹ nói qua điện thoại cũng được vậy.

– Chuyện dài lắm, qua điện thoại làm sao hết ý được. Mà con đang làm gì?

Bộ có đứa nào ở cùng hả?

– Làm gì có. Nếu mẹ muốn con sẽ về ngay với điều kiện không có bác Loan và Hương Nhu ở cạnh mẹ.

– Chỉ có mình mẹ thôi. Con về ngay đi.

– Vâng.

Gác máy xong, Ninh vẫn không buồn động đậy. Thật tình anh không muốn về nhà khi nghĩ trong ngôi nhà đó ngoài mẹ mình ra vẫn còn một người đàn ông khác. Anh không trách mẹ đã đi bước nữa song lòng anh vẫn khó chịu mỗi khi có ai đó hỏi về cha mẹ mình.

Ba anh là một người trắng hoa, ông yêu và làm khổ biết bao nhiêu đàn bà.

Ông đa tình, tham lam và chỉ biết nghĩ cho mình. Mẹ anh không chịu nổi một ông chồng như vậy, nên đã dứt khoát ly dị cho bằng được rồi mau chóng lấy một người chồng khác. Bà chẳng hạnh phúc gì với người đàn ông này và Ninh cũng thế. Anh như một đứa bé mồ côi tập tễnh bước vào đời không cha mẹ và không cả niềm tin vào một tình yêu chân thành, trong sáng.

Ninh dựng xe ngoài khoảng sân rộng và bước vào phòng khách rộng, lạnh lẽo và ảm đạm dù nó được bày trí bởi nhiều vật dụng đắt tiền.

Một mình mẹ anh ngồi lệt thềm trong chiếc ghế bành màu nho tím.

Ninh chạnh lòng:

– Có một mình mẹ thôi sao?

– Ừ, chỉ một mình mẹ.

– Ông ta đâu rồi?

Bà Ảnh cười gượng:

– Ông ấy đang ở đâu đó nhưng không phải trong ngôi nhà này.

Ninh chua chát:

– Nên mẹ gọi con về để thấy không một mình à?

Bà Ảnh từ tốn:

– Con muốn nghỉ sao cũng được.

Im lặng một chút, bà Ảnh hỏi:

– Công việc của con dạo này thế nào?

Ninh ậm ừ:

– Vẫn như vậy. Dạy võ ở câu lạc bộ và ngồi trước máy tính hoặc la cà ở các quán bar...

Bà Ảnh lắc đầu:

– Tẻ nhạt quá! Tẻ nhạt đến mức mẹ thấy phí. Công việc của gia đình rất cần con. Đã đến lúc con phải nhận lấy trách nhiệm mà lâu nay con né tránh rồi.

Ninh kêu lên:

– Mẹ biết con không thích những công việc đó mà.

Bà Ảnh cười nhạt:

– Con không thích trách nhiệm thì đúng hơn. Lâu nay mẹ vì con nhưng bây giờ thì không. Tới tuổi này mẹ mệt mỏi lắm rồi, hầu như việc điều hành mẹ giao toàn bộ cho dượng Bài. Nhưng hiện giờ mẹ không tin dượng ấy nữa.

Ninh khó khăn hỏi:

– Tại sao vậy mẹ?

Bà Ảnh nói:

– Trước có thể tìm người khác thay ông ấy.

Bà Ảnh ngọt sớt:

– Điều này là đương nhiên. Người đó chính là con. Con và Hương Nhu sẽ chung sức.

Ninh đốt thuốc, hít vào một hơi dài, anh lặng lẽ nhìn mẹ. Thật bất ngờ khi nghe bà nói thế.

Bà Ảnh nói tiếp:

– Tất cả là của con. Con phải nhận công việc này, không phải vì lòng yêu thích mà vì trách nhiệm trước bản thân và gia đình.

Ninh chua chát:

– Con còn có gia đình hay sao?

Bà Ảnh vẫn nhỏ nhẹ:

– Ý mẹ muốn nói tới gia đình con sau này. Nhà hàng Ngân Khơi là của con, mẹ không còn sức quản lý tốt nó nữa, mẹ giao lại và con không được quyền từ chối.

Ninh hoãn binh:

– Nhưng con cần có thời gian.

Bà Ảnh nhấn mạnh:

– Câu này con từng nói và mẹ từng nghe cách đây mấy năm. Con còn rất nhiều thời gian, nhưng mẹ thì không.

Ninh ngớ ngàng:

– Mẹ nói vậy là sao?

Bà Ảnh nói nhanh:

– Nghĩa là mẹ đã già.

Ninh lắc đầu:

– Không phải. Mẹ là người mạnh mẽ, mẹ đâu sợ tuổi già. Mẹ gặp vấn đề gì, mẹ nói đi.

Bà Ảnh trầm giọng:

– Mẹ nói rồi đó. Vấn đề của mẹ là tuổi tác. Mẹ mệt mỏi lắm, bức bối lắm.

Khi biết dưỡng Bài qua mặt mà không nói được.

Ninh thờ dãi:

– Mẹ đã quyết như thế, con đành tuân lệnh thôi chứ không có đường nào để từ chối.

Bà Ảnh nhẹ nhõm:

– Nói phải giữ lời. Mẹ sẽ phụ con thời gian đầu cho quen việc, sau đó mẹ sẽ để Hương Nhu phụ con. Con bé rất có năng lực quản lý.

Ninh khó chịu:

– Nếu đã giao cho con thì mẹ đừng kéo Nhu vào, con không thích.

Bà Ảnh nhỏ nhẹ:

– Con không thích thì thôi vậy.

Ninh thờ dãi:

– Rồi mẹ và ông Bài sẽ mâu thuẫn cho mà xem. Chuyện đó con không muốn chút nào.

– Mẹ đã lường trước vấn đề này. Nếu dưỡng Bài biết điều, mẹ sẽ để ông ta làm tiếp, còn không ông ta phải nghỉ việc.

Ninh phẩy tay:

– Chuyện đó từ từ rồi tính. Mẹ đừng làm con có cảm giác nặng nề.

Bà Ảnh lắc đầu:

– Không từ từ được đâu. Khả năng mẹ cho ông Bài nghỉ việc rất lớn.

Mẹ rất ghét ai gian trá.

Ninh gõ nhẹ tay lên ghế:

– Dầu sao dưỡng Bài cũng là ba thằng y, mẹ không nghĩ tới nó sao?
Giọng bà Ảnh tỉnh rụi:

– Mẹ chỉ nghĩ tới con. Thằng y là cái nòi khác, giống khác, mẹ không quan tâm tới nó cũng như con Tuyền mẹ nó.

Ninh biết mẹ nói thiệt. Mẹ y và bà có cùng ông bố và dĩ nhiên bà rất ghét bà mẹ kế cùng cô em gái cùng cha. Bà ghét dì Tuyền đến mức cố tình nhận dưỡng Bài vào làm quản lý cho nhà hàng Ngàn Khơi thời điểm dì Tuyền và dưỡng Bài đang làm thủ tục ly thân cho hả lòng ghét. Với y đương nhiên bà cũng chẳng ưa gì chớ nói chi tới chuyện thương nó như thương con cháu. Câu vừa rồi Ninh hỏi là thừa.

Bà Ảnh nói tiếp:

– Mẹ nghĩ tới con và luôn thấy khó chịu vì y đang ở chung nhà với con.

Mẹ luôn có linh cảm nó sẽ mang tới cho con sự bất hạnh, giống như bà ngoại nó từng mang bất hạnh đến cho mẹ và bà ngoại con.

Ninh khó chịu:

– Con có cuộc sống riêng và mẹ đã hứa sẽ không can thiệp, bởi vậy con có quyền cho y ở chung nhà...

Bà Ảnh ngắt lời anh:

– Mẹ chỉ nói với con điều mẹ linh cảm, để con dè chừng y. Kinh nghiệm cuộc sống cho thấy người hại mình dễ nhất chính là kẻ ở sát mình.

Ninh nhăn mặt:

– Con với nó có cùng một ông ngoại mà mẹ.

– Điều đó chỉ nói lên mối quan hệ về huyết thống. Đây lại là một yếu tố khiến con bất cẩn, dễ tin vào người có cùng máu mủ.

Ninh đứng phắt dậy:

– Con muốn được yên. Mẹ đừng gieo vào đầu con những hạt ngờ vực độc ác đó nữa. Con về đây!

Bà Ảnh bình thản:

– Phải nhớ những gì đã nói. Tuần sau con sẽ bắt đầu công việc mới. Có rảnh nên ghé vào Ngàn Khơi một tí vào ngày mai, ngày mốt chẳng hạn.

Ninh nói cho qua truông:

– Con sẽ cố nếu... có rảnh. Nhưng tuần sau con chưa thể bắt đầu công việc mới khi những việc con đang làm vẫn còn dang dở.

Bà Ảnh kiên trì:

– Nhưng mẹ đã chờ con mỗi ngày cho tới khi nào con đến.

Im lặng, Ninh bước đi. Anh muốn về nhà dù biết anh sẽ đối diện với

bốn bức tường và với chính nỗi cô đơn của mình.

ĐƯA Khuê Tâm một quyển vở còn mới cứng, Hường bảo:

– Em ghi lại toàn bộ chi thu trong tháng vừa rồi vào đây. Con số đã được sửa bằng mực đỏ, nhớ đừng sai đó.

Tâm định hỏi tại sao nhưng cô đã kịp ngậm miệng lại khi nhớ tới lời dặn của dì Yên khi dì biết Tâm được giao việc gọi là nôm na là kế toán.

Dì Yên bảo làm kế toán phải ít lời, không tò mò và biết im lặng. Khuê Tâm luôn tự nhắc mình những lời dì Yên đã dặn.

Cầm sổ sách, Tâm vào phía sau quầy nơi có chiếc bàn con bằng nhựa thấp và để mọi thứ lên đó.

Giọng Hường lại vang lên:

– Nghe đâu mấy bữa nay bà chủ quán ông Bài te tua nên ổng mới bắt làm lại sổ sách.

Khuê Tâm không ngăn được tò mò:

– Bà chủ là ai? Có phải là vợ Ông Bài không?

Hường kêu:

– Nói bậy! Bà là chị vợ ổng. Bà khó chịu lắm. Đứng trước bà, ông Bài, bà Mão đều xếp xe một nước.

– Bà ấy dữ lắm hả chị?

– Không phải dữ nhưng trông... hờn vía lắm.

Khuê Tâm thắc mắc:

– Hờn vía là sao?

Hường phát tay:

– Là trông có uy khiến người khác phải sợ. Lâu nay bà giao nhà hàng này cho ông Bài quản lý, bỗng dưng bây giờ lại kiểm tra, hình như bà hết tin cậy ông Bài rồi. Cũng đúng thôi, ông ta cá độ quá mà!

Khuê Tâm nói:

– Cùng trong gia đình mà không tin nhau thì để gì bà chủ tin ai.

Hường cong môi nhiều chuyện:

– Gia đình đó lộn xộn lắm. Vợ Ông Bài và bà chủ cùng cha nhưng khác mẹ, đã vậy ông Bài đã ly dị vợ rồi, cho nên với bà chủ, ổng hoàn toàn là người dưng. Mà người dưng nước lã thì... Ôi dào! Biết đâu mà nói... Ủa! Ba em với ông Bài là chỗ quen biết, chắc em phải rành chuyện nhà ổng?

Tâm lắc đầu:

– Em có biết gì đâu. Ba em chẳng đời nào hé môi về bạn bè của mình.

Dứt lời, Khuê Tâm mở sổ ra và găm đầu xuống trước trang giấy. Có lẽ Hường nghĩ là Tâm nói dối, chớ thật ra cô không biết tí gì về ông

Bài.

Lần đầu tiên Tâm biết đến tên ông là lần ba cô đi uống rượu ở đâu say mềm đến mức phải về bằng xích lô.

Trong cơn lè nhè, ông nói với dì Yên là vừa gặp lại ông bạn cũ tên Bài, ông ta hứa sẽ nhận Khuê Tâm vào nhà hàng của mình, làm ngoài giờ để lấy tiền ăn học.

Nghe làm nhà hàng, dì Yên và Tâm đều phản đối, nhưng sau đó mọi việc vẫn diễn ra theo ý ba.

Khi làm hết tháng đầu, Khuê Tâm định nghỉ, nhưng bà Mão đã hết sức thoải mái khi cho phép Tâm về sớm nếu xong việc sổ sách. Tính ra mỗi tối Tâm làm độ chừng ba tiếng, khoảng chín giờ hoặc lắm lúc sớm hơn cô đã được về, nên Tâm lại tiếp tục vì đúng là khó tìm được chỗ làm nào như vậy.

Hường hạ thấp giọng:

– Con mụ Thủy Lê của thằng Cang tới nữa kìa. Nhìn mẹ mà mắc tởm.

Khuê Tâm ngẩng đầu lên nhìn. Thủy Lê ăn mặc lúc nào cũng sang và bốc.

Bà ta rất có tiền, lần nào tới nhà hàng cũng đòi cho bằng được Cang phục vụ. Bà ta khiến Cẩm Nhung muốn điên lên vì ghen, hôm nào bà ta ghé là y như rằng hôm đó Cẩm Nhung làm bể chén rớt ly. Bù lại Cang tươi roi rói vì nhận những phong thư tiền boả vừa lịch sự vừa... chất lượng. Anh ta khiến Khuê Tâm phải dè dặt chuyện trò giao tiếp. Cô nhận ra rằng Cang đang lợi dụng bộ mặt đẹp trai, giọng ca truyền cảm của mình để moi tiền của người phụ nữ đó.

Hường dài giọng khinh bỉ:

– Thằng Cang vừa có cái di động mới cáo. Tao dám cá con mụ đó cho nó.

Khuê Tâm nói:

– Biết đâu anh ta tự mua.

– Xì! Nếu như mua thì cũng bằng tiền của mẹ Thủy. Cái thằng tẻ như vậy mà con Nhung chết mê chết mệt mới kỳ chứ. Đàn ông tốt mã cũng lợi hại thiệt.

Tâm cố tập trung trong khi Hường vẫn không ngừng lải nhải khiến cô có cảm giác đang bị tra tấn.

Chịu không siết, Khuê Tâm đành lên tiếng:

– Chị làm em viết sai rồi nè.

Cười hì hì, Hường đưa tay lên miệng:

– Sorry... sorry. Không nhiều chuyện nữa. Nhưng im lặng chưa tới ba mươi giây, Hường đã khêu Tâm:

– Ê! Bà Mão đi với tay chơi nào đầu trọc lóc y như Mộng Lang Hư Trúc kia Tâm.

Tâm không ngẩng lên, khiến Hường cụt hứng. Cô nàng tiếp tục lách chách:

– Hồng lẽ nhà hàng mình có người bảo kê à? Tướng tá cha này đúng là dân anh chị. Trông ngầu ghê.

Khuê Tâm nhăn nhó:

– Làm ơn đi bà...

Ngay lúc đó Khuê Tâm nghe giọng bà Mão:

– Giới thiệu với cậu Hai đây là Hường, con bé ngồi khuất sau quầy là Tâm.

Nghe đến tên mình, cô đành đứng dậy chào và hết sức bất ngờ khi nhận ra gã đầu hớt sát gần như trọc, từng ngồi trong quán bà Tám Minh hôm nào.

Gã ta cũng có vẻ ngạc nhiên khi thấy Tâm.

Lúng túng cô khẽ gật đầu. Bà Mão nghiêm mặt:

– Đây là cậu hai Ninh. Sắp tới cậu Hai sẽ quản lý nhà hàng. Các cô phải gọi cậu Hai cho đàng hoàng vào.

Nghe đến tên Ninh, mắt Tâm chột tròn xoe lên. Chẳng lẽ đây là ông anh của y, gã mà ba Tâm có vẻ dè chừng khi nhắc tới? Ông anh Ninh mà Tâm từng cảm kích khi anh ta bảo anh Lắm sửa toàn bộ chiếc xe đạp cho Tâm? Trong tưởng tượng cô vẫn hình dung Ninh là người rất khác với gã lùn lì đang đứng cạnh bà Mão.

Khuê Tâm vẫn còn nhớ... ánh mắt của anh ta đã khiến cô bối rối, và bây giờ đứng trước Ninh, Tâm lại tiếp tục bối rối.

Việc cô bối rối nhất là hiện giờ cô là người mang ơn Ninh...

Đành rằng chuyện Ninh nhờ anh Lắm sửa xe đạp liên quan tới y và cái di động bị giật của anh ta, nhưng Ninh chỉ cần nhờ anh Lắm thay niềng xe cho cô là đủ rồi. Ninh đâu cần thay nhiều món phụ tùng đến thế. Hay anh ta tội nghiệp Tâm khi nghe cô trò chuyện với bà Tám Minh?

Khuê Tâm không biết nữa. Khi nhận lại chiếc xe hầu như hoàn toàn mới, Tâm đã viết một tấm thiệp cảm ơn và nhờ anh Tư Lắm chuyển cho Ninh.

Bà Mão và Ninh đi rồi, nhưng tim Khuê Tâm vẫn rộn ràng đập.

Ngồi sau quầy, Hường lăm bằm:

– Nhìn thoáng qua thì rất ớn nhưng đứng gần chàng mới thấy người nóng bừng bừng vì chàng quá... hót.

Hường khêu Khuê Tâm:

– Em có thấy chàng rất ấn tượng không?

Khuê Tâm âm ư:

– Cái đầu thế kia không ấn tượng sao được.

Hường xuýt xoa:

– Chị bảo đảm, tụi con gái sẽ phát điên lên vì vẻ đàn ông của chàng.

Tâm chê:

– Ông ta chả có gì đẹp.

Hường trợn mắt:

– Đàn ông chỉ còn mạnh mẽ, quyến rũ là vượt chuẩn rồi, chớ cần gì đẹp.

Tâm cãi:

– Sao lại không cần. Gặp người xấu, làm sao có cảm tình được.

Hường khó chịu:

– Theo em, đàn ông thế nào là đẹp? Phải mồm mép ngọt ngào, thanh tú, điệu dàng như thằng Cang mới đẹp à.

Khuê Tâm nhún vai:

– Em không biết. Mà thôi. Đẹp xấu gì em cũng không dám nghĩ tới.

Làm việc! Làm việc thôi.

Dứt câu, cô lại cúi mũi vào sổ nhưng tâm trí bèn bồng trôi nổi ở đâu đâu.

Ninh đẹp hay xấu không liên quan tới cô. Điều cô cần hiện giờ là phải làm việc cho tốt. Nghĩ là nghĩ vậy, song hình bóng Ninh vẫn lẩn khuất quanh những con số khô khan Tâm đang thận trọng viết vì sợ sai. Rõ ràng gã đầu trọc xấu trai ấy đang chi phối Tâm.

Ông Bài ung dung bước ra với dáng vẻ ông chủ lớn.

Hường ngạp ngừng:

– Ủa! Chú mới tới.

Ông Bài nhếch bộ ria con kiến:

– Có gì mà cháu ngạc nhiên. Hay cháu nghĩ ông già này ra rìa rồi khi bà Mão đi với tay quản lý mới?

Hường vén tóc qua một bên:

– Trời ơi! Cháu có nghĩ gì đâu. Tại thường ngày chú đâu có vào nhà hàng ban đêm.

Ông Bài nói:

– Bữa nay đúng là có hơi bị khác. Nè! Cậu Hai Ninh đâu?

Hường ngọt sớt:

– Dạ cậu Ninh và dì Mão vừa lên lầu.

Ông Bài kẹp điều xì gà trong tay:

– Ráng làm việc đàng hoàng nhen. Nhớ phải giữ mồm giữ miệng với Hai Ninh đó.

Hường xởi lởi:

– Da... cháu biết mà.

Liếc ra sau quầy, ông Bài nói:

– Sở chi thu hàng ngày của Khuê Tâm rất quan trọng, chú tin cháu lắm nên mới giao công việc này. Đừng để chú thất vọng. Một lát mang mười lon bia về cho ba cháu, chú sẽ nói với thằng Ngôn giữ kho đem ra cho.

Khuê Tâm nhìn ông:

– Da... cháu cảm ơn chú.

Cô nghe giọng Hường thì thảo:

– Thời kỳ khó khăn của bọn mình bắt đầu rồi đó. Phải cố lên, cố lên, nếu không muốn bị mất việc bởi cái tay quản lý mới đầy phong độ kia. Vái trời cho chàng là một người dễ tính.

Rồi Hường rên rỉ:

– Sao tự nhiên có thêm một quản lý vậy kìa? Chắc bà chủ nghi ngờ gì ông Bài nên muốn thêm quản lý để điều hành nhà hàng chứ gì? Trâu bò húc nhau phận ruồi muỗi như mình coi chừng bẹp dí đó.

Cầm Nhung mang phiếu tính tiền đến, khác với thái độ lắc xắc thường ngày, bữa nay cô nàng ngọt sớt:

– Sao tự nhiên bố Bài xuất hiện ban đêm vậy chị Hường?

Hường lừ lừ mắt:

– Ông đi kiểm tra tiếp viên tụi bây đó.

Cầm Nhung phản ứng:

– Bọn em làm gì mà kiểm tra.

Gõ những móng tay xuống mặt quầy nghe lách cách, Hường vênh mặt lên:

– Không tin cứ hỏi thằng ông. Cho mà biết, sắp có thêm sếp mới đó. Tay này nhìn hắc ám lắm. Đứa nào đánh đu với khách thì liệu hồn.

Cầm Nhung bấu môi:

– Ngoài giờ làm việc ai thích đánh đu với ai là tự do cá nhân, mắc gì tới mấy ông sếp chứ. Lâu nay bố Bài có ý kiến gì đâu, chị bày đặt hù người ta chặc.

Dần mạnh tiền, Nhung gần:

– Một triệu tư. Đếm nhanh đi bà.

Tay thoăn thoắt lướt qua xấp tiền, miệng Hường chua ngoa:

– Nè! Hỏi thiệt nha. Thằng Cang và bà Thủy Lê tới đâu rồi, mày biết không?

Mặt Cầm Nhung tái đi vì tức:

– Chị hỏi vậy, tôi sẽ mách cô Mão là chị dựng chuyện lên làm mất uy tín khách cho mà xem.

Hường ném xấp tiền vào học tủ:

– Thích thì cứ đi mà mách. Thằng Cang đánh đu với mụ Thủy Lê, cả nhà hàng thấy, tao đâu có bịa.

Cầm Nhung mím môi:

– Đồ rắn độc!

Khuê Tâm kéo Hường lại khi cô chồm người ra khỏi quầy định tát Cầm Nhung.

Hường rít lên:

– Mày hỗn vừa thôi, đồ ranh con!

Lui ra sau đủ khoảng cách an toàn, Cầm Nhung xỉ vào mặt Hường:

– Bà mà còn xía vào chuyện của tôi và anh Cang lần nữa thì đừng có trách.

Tôi không để bà yên đâu.

Nghe thế, Hường lồng lộn lên:

– Mày làm gì được tao?

Cầm Nhung bấu môi:

– Ai thêm làm gì bà. Đụng vào hạng lấy chồng người khác thêm bản tay.

Như giẫm phải lửa, Hường vùng khỏi tay Khuê Tâm lao ra khỏi quầy và nhào tới chỗ Cầm Nhung đứng. Hốt hoảng Khuê Tâm cũng lao theo Hường, nhưng cô không thể nào nhanh hơn nữa, để ngăn Hường đừng tát vào mặt Cầm Nhung.

Cầm Nhung ré lên rồi quơ tay đánh túi bụi vào mặt, vào người Hường.

Khuê Tâm cố sức ngăn cả hai nên cũng bị ăn mấy cái đấm, đã vậy cô vẫn không làm sao tách hai người đang... lên cơn ra được.

Ngay lúc ấy, Khuê Tâm thấy có một dáng đàn ông to cao chen vào, bằng động tác đơn giản, anh ta khoá tay Hường và Nhung rồi đẩy hai người ra hai phía.

Giọng bà Mão bọc bọc:

– Chuyện quỷ gì vậy hả? Trời ơi! Thiệt là xấu hổ.

Hường vừa thở hào hển vừa nói:

– Con nhỏ này hỗn quá, cháu không dạy nó không được.

Cầm Nhung ôm ngực như để dần cơn nóng xuống:

– Chị ấy đặt điều nói xấu khách, cháu doa. mách cô thế là chỉ phản ứng.

Bà Mão nhìn xoáy vào mắt Khuê Tâm:

– Có đúng vậy không?

Tâm bối rối không phải vì cái nhìn của bà Mão mà vì ánh mắt của Ninh.

Chính anh đã đẩy Hường và Nhung ra hai bên rồi đứng im này giờ,

và có lẽ anh đang chờ nghe cô lên tiếng.

Bà Mão gắt gỏng:

– Sao không nói?

Tâm ngập ngừng:

– Cháu nghĩ là hai chị đã có hiểu lầm nhỏ.

– Chỉ hiểu lầm nhỏ mà lao vào đánh nhau à? Ở đây đâu dung túng những chuyện như vậy. Con Cẩm Nhung nghỉ việc đi. Mày nhỏ mà đánh nhau với người lớn hơn dù bất cứ nguyên do nào cũng không chấp nhận được. Ngày mai mày khỏi đi làm nữa.

Cẩm Nhung nói ngay:

– Như vậy không công bằng, cháu sẽ nhờ chú Bài giải quyết.

Bà Mão sa sầm mặt xuống:

– Mày coi thường cô quá.

Nhung âm ứ:

– Không phải cháu coi thường cô, nhưng cô chưa nghe rõ mọi chuyện mà đã xử như thế, cháu thấy chưa thỏa? đáng.

Ông Bài bước tới, vẫn điệu xì gà kẹp trên tay, ông ung dung:

– Chuyện có gì mà ồn ào. Hai đứa tệ ở chỗ là chị em với nhau mà động chân động tay. Lần này bỏ qua, nếu tái phạm cả hai sẽ nghỉ việc, chớ không riêng ai hết.

Cẩm Nhung lí nhí:

– Cám ơn chú, cháu sẽ không tái phạm.

Liếc về phía bà Mão và Hường một cái đầy thách thức, Cẩm Nhung ngẩng cao đầu bước đi.

Ông Bài rít một hơi xì gà rồi hỏi:

– Cháu thấy sao hả Ninh?

Mỉm cười, Ninh từ tốn đáp:

– Cháu thấy bình thường thôi.

Ông Bài nhấn mạnh:

– Không phải bình thường mà là tầm thường nên cháu không thích công việc ở đây.

Ninh nhún vai:

– Với cháu thích hay không thích không còn là vấn đề nữa.

Ông Bài gật gù:

– Hiểu... hiểu rồi. Mà sao mình không uống vài chai trong nhà hàng của mình nhỉ?

Dứt lời, ông thân mật choàng tay qua bờ vai chắc khỏe của Ninh và lôi anh đi.

Đội hai người đi khuất sau thang máy, là bà Mão mắng Hường ngay:

– Mày đúng là ngu khi kiếm chuyện với nó vào lúc này.

Hường tức tối:

– Nhưng nó hỗn cháu không chịu được.

– Nó nói gì mà hỗn?

Hường ghen ngào:

– Nó động vào nỗi đau của những người có phận hồng nhan như cô và cháu.

Bà Mão sững sờ mắt mấy giây sau mới lắp bắp:

– Nó dám nói thế à? Đồ khốn!

Khuê Tâm ái ngại nhìn hai người, cô loáng thoáng đoán ra bà Mão cũng như chị Hương, cả hai người đều bất hạnh trong tình cảm. Cẩm Nhung cố tình động vào nỗi đau của Hương, nên chị ấy mới phản ứng mạnh đến thế, nhưng nếu Hương đừng động vào Cẩm Nhung trước thì đâu xảy ra chuyện.

Tâm bỗng mệt mỏi với môi trường cô đang làm việc, nơi người ta dễ nổi điên vì một câu khích bác tầm thường. Có lẽ Tâm phải dè chừng, khép kín hơn nữa ở chốn xô bồ này nếu muốn tồn tại.

Bà Mão đi rồi, sau khi xỏ một tràng chửi Cẩm Nhung. Hương tiếp tục nhận phiếu tính tiền, đếm tiền và thối lại tiền thừa. Khuê Tâm tiếp tục với những con số màu đỏ, những con số ảo đã được sửa lại vì một lý do nào đó.

Để bịch ni lông đựng mười lon bia vào giỏ xe, Khuê Tâm máng cà mèn vào tay cầm rồi bắt đầu đạp.

Hơn mười giờ một chút, hôm nay Tâm tưởng được về sớm ai ngờ xảy ra chuyện đụng độ của Cẩm Nhung và Hương. Nhìn bộ mặt hầm hầm của bà Mão, Tâm ngại quá nên đành ngồi lại chép cho xong cuốn sổ. Giờ thì mất Tâm cứ dúi lại, cô mong mau về tới nhà để lăn ra ngủ cho đã.

Buổi tối này đúng là có nhiều chuyện bất ngờ. Với Khuê Tâm bất ngờ nhất là sự xuất hiện của Ninh. Hương đoán già đoán non rằng Ninh làm bảo kê cho nhà hàng rồi khuyên Tâm phải dè dặt, ý tứ, phòng thủ trước anh ta, vì dân làm bảo kê chả cha nào đàng hoàng cả.

Nghe Hương dặn dò mà run. Nhưng dầu sao Tâm cũng còn ông Bài đỡ lưng. Chắc Ninh sẽ không làm gì với Tâm đâu.

Mà làm gì là làm gì nhỉ? Có lẽ Hương và cả Tâm bị ám ảnh bởi những bộ phim xã hội đen nên mới lo xa như vậy, chớ Ninh đối với chòm xóm đâu có tai tiếng gì, ngược lại ba Khuê Tâm mới tiếng tăm lẫy lừng.

– Chào Su!

– Á!

Khuê Tâm hốt hoảng tấp xe vào lề, cô càng hốt hoảng hơn khi nhận

ra người chào mình là Ninh. Anh đang dềnh dàng trên chiếc mô tô bên cạnh.

Cô đáp ứng:

– Chào... chào cậu Hai.

Ninh bật cười:

– Cái gì mà cậu Hai, cậu Ba. Em làm tôi rơi vào thế việt vị rồi.

Tâm chớp mi vì nụ cười của Ninh. Cô chợt thấy tâm trí rối không và tay chân thừa thãi một cách khó chịu.

Ninh nhìn cô:

– Ngày nào em cũng về khuya như vậy à?

Khuê Tâm dè dặt:

– Dạ... gần là như vậy.

– Không sợ gặp ma sao?

– Đường từ chỗ làm về cũng đông nên không đến nỗi nào phải sợ, thưa cậu Hai.

Ninh phật ý:

– Lại nữa rồi. Em đang chọc quê tôi chắc!

– Dạ đâu có. Em chỉ làm theo lời dặn của cô Mão. Phải gọi cậu là cậu Hai.

– Lúc này đâu có cô Mão.

Khuê Tâm nói:

– Cũng vậy thôi ạ. Đó là lệnh.

Ninh tủm tỉm:

– Chà! Su ngoan thiệt! Nếu thế em nên nghe theo lệnh của tôi.

Tâm tròn mắt:

– Cậu Hai quản lý cả cô Mão à?

Ninh ậm ừ:

– Không. Tôi chỉ là nhân viên bảo vệ của nhà hàng. Tôi quyết định quản lý em. Nào! Hãy cho tôi biết em chờ gì trong giỏ xe vậy?

Người Khuê Tâm nóng lên, cô không đủ bình tĩnh để đoán xem Ninh nói đùa hay thật. Cô sẽ trả lời thế nào với anh về những lon bia ông Bài gởi cho ba mình. Lỡ như Ninh nghĩ cô mang trộm bia về nhà thì sao? Rồi cái cà mèn đựng thịt dê nướng này nữa. Chà! Anh ta không thể nghĩ tốt cho Tâm, vì anh ta biết ba cô cũng chẳng phải người tốt.

Nhưng Khuê Tâm đâu làm gì khuất tất, sao phải sợ?

Giữ giọng thật bình thản, Tâm nói:

– Em đồ cậu biết em chờ gì đó?

Ninh cười:

– Em lém lẩn nhóc. Nếu tôi đoán đúng thì sao nào?

Tâm khẽ liếc anh:

– Thì túi xộp đó sẽ là của cậu.

Ninh chắc lưỡi:

– Chắc tôi đoán sai quá. Nếu không để gì em đưa ra phần thưởng như vậy.

Khuê Tâm cong môi:

– Em không nghĩ cậu là người dễ thua, nhất là thua một con nhóc.

Ninh lừ lừ:

– Này nhóc! Đừng khiêu khích nhé. Tôi không thích uống bia đâu.

– Cảm ơn cậu!

Ninh hất hàm:

– Tối nào em cũng để những lon bia khua lộc cộc như vậy à?

Khuê Tâm kêu lên:

– Làm gì có! Đây là lần đầu từ ngày em đi làm tới giờ, bác Bài mới... mới...

Ninh trầm giọng:

– Tôi có nghi ngờ gì đâu. Ông Bài và ba em có quan hệ như thế nào?

– Da... hai người là bạn cũ.

– À, tôi hiểu. Ngày xưa ông Bài từng làm quản lý phòng trà.

Tâm ngập ngừng:

– Cậu và bác Bài có quan hệ gì?

Ninh nheo mắt:

– Đồng nghiệp, dù tôi chưa bao giờ quản lý phòng trà. Em có thoải mái với công việc được giao không?

– Dạ có chứ. Bác Bài, cô Mão đều rất tốt với em. Cả cậu cũng thế.

Cảm ơn...

Ninh vờ vĩnh:

– Về vấn đề gì?

– Về cái xe đạp ạ. Em cảm ơn nhiều.

– Cảm ơn nhầm chỗ rồi cô Su ới.

Tâm ngạc nhiên:

– Sao lại nhầm hử cậu Hai?

– À, vì tôi chỉ làm chuyện y nhờ.

– Nhưng chắc chắn anh y không bảo thay hết phụtùng xe của em.

– Sao em biết?

Khuê Tâm im lặng rồi cô buột miệng:

– Vì anh ấy chỉ có một nửa lương tâm thôi.

Ninh bật cười:

– Như vậy đã là nhiều, chứ tôi ấy hử, tôi chỉ có một phần tư lương tâm.

Khuê Tâm tủm tỉm cười. Cô thấy vui khi có người đồng hành.

Ninh bỗng đổi giọng:

– Nói về em đi Su. Tôi muốn biết nhiều về người tôi sẽ quản lý.

Tâm nhỏ nhẹ:

– Em sẽ viết một sơ yếu lý lịch và trình cậu vào ngày mai.

Ninh khẽ lắc đầu:

– Không nên nói thế với sếp.

Khuê Tâm nói:

– Thừa quản lý người chỉ nên biết người ấy qua lý lịch, như vậy sẽ công bằng hơn.

Ninh khịt mũi:

– Tôi thích nghe tự người ấy nói.

– Dạ đã hết giờ làm việc rồi ạ, vớ lại, em thật sự không biết nói gì.

Tâm liếc vội Ninh rồi ngập ngừng:

– Cậu Hai đừng giận em nhé.

Ninh không trả lời. Anh chuyển đề tài:

– Nhà hàng có xe để nhân viên chạy việc, tôi sẽ nói chị Mão đưa em một chiếc.

Khuê Tâm nói ngay:

– Dạ thôi, thưa cậu Hai. Em không biết điều khiển xe máy.

Ninh thần nhiên:

– Không biết thì tập cho biết.

– Nhưng mà...

Ninh khoát tay:

– Không nhưng gì hết. Tôi sẽ dạy em chạy xe máy, nếu ba em có thắc mắc em cứ bảo nhà hàng làm thế để tạo điều kiện cho em hoàn thành tốt công việc.

– Vâng, em cảm ơn.

Tâm tò mò:

– Bao giờ cậu sẽ bắt đầu làm bảo vệ cho nhà hàng?

Ninh nói:

– Bắt đầu ngày mai.

– Trông cậu không giống nhân viên bảo vệ mà giống...

Ninh lừ mắt:

– Giống bảo kê chứ gì.

Khuê Tâm le lưỡi:

– Em không có nói à ghen.

– Hừ! Nghĩ trong đầu còn nguy hiểm hơn nói ra gấp mấy lần.

Tâm cong môi:

– Ai biểu tưởng cậu trông dữ dằn quá làm chi. Lần đầu trông thấy

cậu trong quán bà Tám Minh...

Khuê Tâm đưa tay lên miệng và thầm trách mình đã lảm lời.

Đèn đỏ, xe hai người dừng lại cạnh nhau, Tâm chột ngại vì có nhiều cặp mắt hướng về mình. Một cái xe đạp cà tàng được một chiếc xe máy đắt tiền kề sát bên thật trông chả giống ai. Người ta nhìn là lẽ đương nhiên.

Khuê Tâm nhăn nhó:

– Cậu... cậu có thể về trước, em đạp xe một mình quen rồi. Đi như vậy kỳ quá!

Ninh tỉnh queo:

– Nhưng tôi không quen để cô gái nhỏ như em đạp xe một mình, hơn nữa em vẫn chưa nói hết câu lúc nãy mà.

Khuê Tâm gãi ót:

– Cậu gì, em quên rồi.

Ninh hất hàm:

– Em nghĩ sao khi trông thấy tôi lần đầu?

Khuê Tâm đạp mạnh pêdal trước khi mở lời:

– Da... em không nói được.

Ninh nháp ga cho xe vọt theo:

– Sao lại không được?

Khuê Tâm cầm đầu đạp thật nhanh, tới đầu ngõ cô nói:

– Không được là không được. Chào và chúc cậu ngủ ngon.

Dứt lời, cô vọt thẳng vào hẻm và tin chắc Ninh sẽ không vào theo vì anh chắc chẳng ư gì ba của Tâm.

Bỗng dưng Tâm cười một mình và không hiểu sao trong lòng lại lấp lánh niềm vui.

Mở cánh cửa gỗ, Tâm hơi bất ngờ khi thấy ông ngồi dưới gốc mận.

Ông cất giọng:

– Sao bữa nay về trễ vậy?

Đặt túi xốp đựng bia lên bàn, cô trả lời:

– Tối nay nhiều việc quá. Bác Bài cũng vào nữa, bác ấy gọi bia và đồ nhắm cho ba.

Nghe nói bia, mắt ông sáng lên:

– Bác ấy vào làm gì?

Tâm đặt tiếp cà mèn lên bàn:

– Thì ra nhà hàng ấy của người khác, bác chỉ làm quản lý thôi. Mấy hôm nay bọn con phải làm lại sổ sách, kiểm kê kho hàng đủ thứ, vì nghe đầu chủ nhà hàng có gì đó không bằng lòng bác Bài, cho nên tối bác cũng phải vào.

Ông cười khẩy:

– Ông ta vẫn quen thói khoác lác. Ông ta khoe với ba ông ta là chủ mấy nhà hàng lặn kìa. Thật buồn cười!

Từ trong nhà bước ra, bà Yên nói:

– Nhưng dầu sao ông Bài cũng cho con mình một việc làm tốt chứ không như tôi nghĩ. Bao nhiêu năm ròng mới gặp lại, ông Bài nhiệt tình với anh như vậy là quý lắm rồi.

Ông gắt:

– Thì tôi có nói gì đâu, chỉ sợ về lâu dài, ông Bài lại đổi chỗ làm khác, Khuê Tâm sẽ gặp khó.

Bà Yên nhỏ nhẹ:

– Quan trọng là do bản thân, nếu mình làm việc giỏi, chẳng gì phải sợ.

Khuê Tâm nhìn ông :

– Con nói chuyện này chắc ba sẽ rất bất ngờ.

Trán nhú lại, ông hỏi:

– Chuyện gì nữa?

– Ông Ninh ở đầu ngõ tối nay cũng bắt đầu vào làm trong nhà hàng.

Ông ngạc nhiên:

– Nó làm khâu nào?

Tâm trầm giọng:

– Anh ấy nói làm bảo vệ, nhưng con không tin. Người ta đồn rằng anh Ninh sẽ làm quản lý thay bác Bài.

Bà Yên dằn dò:

– Ai làm quản lý mặc ai, con chỉ biết làm tốt việc được giao chứ không theo phe này nhóm nọ.

– Vâng, con nhớ rồi.

Bà Yên nhìn cô:

– Tắm rửa rồi ngủ đi.

Khuê Tâm ngập ngừng:

– Có thể nhà hàng sẽ cấp xe để con thuận tiện đi lại.

Bà Yên thấp thỏm:

– Xe máy à? Về khuya đi xe đạp vẫn đỡ lo cướp giật hơn...

Ông ngắt lời bà:

– Nhưng phí sức và tốn thời gian hơn. Cả thời gian lẫn sức khỏe đều quý.

Nếu được cho mượn xe, cứ sử dụng. Điều ba muốn nhắc là con phải tránh xa thằng đầu trọc ấy. Trông nó chả hiền lành gì. Ba không thích cả hai anh em nó. Nhớ đấy!

Tâm làm thinh. Cô không hiểu tại sao ông lại ghét anh em Ninh, nhưng cô cũng không dám hỏi vì sợ bị Ông mắng.

Giọng bà Yên xa xôi:

– Ghét một người chỉ vì họ giống ai mình không ưa. Đúng là bất công.

Ông quát:

– Im đi! Chuyện này không liên quan tới bà.

Tâm vội bước vào phòng tắm vì không muốn nghe tiếp lời sau đó của ba mình. Ông vốn ngang bướng, chỉ thích người khác phục tùng mình. Điều đó có nghĩa là từ giờ trở đi, Tâm đừng nhắc đến anh em Ninh với ông, ông đã ghét ai rồi coi như người đó tới số.

Tắm thật nhanh, Tâm rút êm lên căn gác lửng, cõi riêng của mình. Ngã người xuống sàn gỗ, Tâm khép mi và len lén nghĩ về Ninh một chút.

Anh bảo anh là người chỉ có một phần tư lương tâm, nhưng Tâm lại cho anh là người tốt. Sao người tốt lại nhận làm bảo kê nhà hàng nhỉ? Mà có đúng Ninh sẽ làm bảo kê? Chẳng phải cô Mão giới thiệu Ninh sẽ quản lý nhà hàng đó sao?

Anh chàng có vẻ bí mật nhỉ? Mà anh ta làm quản lý, bảo vệ hay bảo kê cũng chẳng liên quan tới Khuê Tâm. Tốt hơn hết nên tránh anh ta như ba đã dặn.

Trở mình về phía trái tim, Khuê Tâm nhắm mắt và dỗ giấc ngủ bằng cách hát ru mình.

Một hôm bước chân về gác nhỏ, chợt thấy vui như trẻ thơ. Đồi ta có khi là đốm lửa. Một hôm nhóm trong vườn khuya. Vườn khuya đoá hoa nào mới nở. Đồi ta có ai vừa qua... Đường như có ai đó vừa đi qua rất nhẹ bên cạnh hồn Tâm, chỉ mong cảm giác mong manh ấy vẫn còn khi cô thức giấc vào sớm mai này.

VỪA đặt cái túi xách lên mặt quầy, Khuê Tâm đã nghe Hường thì thào:

– Bà chủ thật sự của nhà hàng đang có mặt trên lầu. Bà đang làm việc với chú Bài và cô Mão.

Khuê Tâm buột miệng:

– Có cậu Hai Ninh không?

Hường lắc đầu:

– Không. Nhưng có một con nhỏ, nghe đâu là con dâu đi với bà Ảnh. Con nhỏ này mà làm chủ, chắc mình bầm dập.

Khuê Tâm làm thinh. Cô nhận từ Hường một xấp hoá đơn rồi cẩn thận vào sổ.

Ngồi ở quầy nhưng Hường bồn chồn thấy rõ. Thỉnh thoảng cô lại hít hà chực lười ra vẻ sốt ruột. Cuối cùng, Hường bật lên thành tiếng:

– Chẳng biết sổ sách có chỗ nào sai không nữa. Thiệt rầu ghê.

Tâm nhìn Hường:

– Em kiểm tra kỹ lắm rồi.

Hường cúi kính:

– Em biết gì mà nói. Nếu kế toán chỉ là ghi chép, làm tròn những con số như em thì đơn giản quá. Nhà hàng này có mấy kế toán, chị còn đếm chưa ra nữa là...

Nói tới đó, Hương nín bật lại như nhớ là mình trót lỡ lời. Khuê Tâm cũng ngậm miệng để tập trung làm việc.

Một lát sau từ thang máy, bà Mão, ông Bài bước ra cùng hai phụ nữ ăn mặc sang trọng.

Người phụ nữ trung niên ắt hẳn là bà chủ Ảnh. Đó là một người đàn bà khi trẻ chắc cũng khá đẹp nhưng hiện tại có vẻ mệt mỏi. Dù trang điểm kỹ song bà ta vẫn không giấu được điều gì đó như là sự cô đơn, nỗi bất hạnh sau lớp son phấn đắt tiền.

Với vẻ mặt và xử chỉ đầy quyền hạn, bà ta chỉ vào những tấm trải bàn.

– Dựng thay hết những thứ này cho tôi. Nhìn nó quê mùa quá, dơ bẩn quá.

Cô gái đi cùng góp lời:

– Nếu phải thay, cháu thấy còn nhiều cái phải thay lắm bác à.

Ông Bài thản nhiên phì phà thuốc:

– Chỉ có một thứ không thay được là tiền. Cháu có nhiều tiền không mà đòi thay nhiều thứ hả Hương Nhu?

Bà Ảnh cau mày:

– Con bé chỉ có ý kiến vui thôi. Dựng cần gì mĩa mai nó.

Ông Bài cười cười:

– Tôi chỉ nói thế chứ chả có ý mĩa mai. Chị khéo chọn con dâu lắm. Sau này con bé sẽ thay chị và thay chồng quản lý nhà hàng Ngân Khơi, lúc đó chị an tâm dưỡng già rồi.

Mặt bà Ảnh tươi lên vì câu nói của ông Bài, bà nói một hơi dài:

– Tôi cũng nghĩ tới chuyện này nên mới đem Hương Nhu tới đây cho con bé học hỏi. Nó tốt nghiệp quản trị kinh doanh nên chuyện quản lý Ngân Khơi dễ như cho tay vào túi.

Ông Bài lại rít một hơi thuốc:

– Đúng vậy! Chỉ có quản lý chồng là khó, vì nó không qua trường lớp đại học nào.

Bà Ảnh ầm ừ lờm ông Bài:

– Lúc nào cũng xóc óc. Tôi sợ dựng rồi!

Đi ngang quầy, bà Ảnh chợt nhìn xoáy vào Khuê Tâm, khiến cô lúng túng gật đầu chào.

Bà kêu lên đầy bối rối:

– Con bé này là... là...

Ông Bài nói ngay:

– Là con gái bạn tôi. Cháu mới vào làm độ một tháng.

Im lặng nhưng mắt không rời khỏi Khuê Tâm, bà Ảnh lạnh lùng:

– Tôi không thích dượng nhận người quen. Làm việc dựa trên quan hệ quen biết khó chịu lắm. Dượng liệu sao thì liệu.

Khuê Tâm nuốt nghẹn xuống. Đúng là bị sao quả tạ chiếu phải rồi, không khéo là mất việc như chơi.

Ông Bài nói:

– Có một số việc cần người tín cẩn, nên phải chọn chỗ quen biết, nhưng tôi đối với nhân viên công bằng, không tin chị cứ tìm hiểu.

Làm việc cho chị mấy năm rồi tôi đã sơ xuất chi đâu.

Bà Ảnh nhếch mép:

– Chưa, đâu có nghĩa là không.

Ông Bài thản nhiên:

– Cám ơn chị đã nhắc khéo. Bao giờ cậu quý tử nhà chị mới chính thức điều hành Ngân Khơ?

Bà Ảnh nói:

– Sẽ trong thời gian sớm nhất, nhưng chưa phải là hôm nay.

Bà Ảnh bước đi, được vài bước, bà lại quay đầu nhìn Khuê Tâm.

Ánh mắt của bà khiến cô rùng mình, hoang mang.

Tâm nghe giọng bà Ảnh vô cảm:

– Lần sau khi trở lại, tôi không muốn thấy cô gái này. Dượng nhớ đó! Khuê Tâm vuốt mặt và ngồi xuống khuất sau quầy. Sao thế nhỉ? Cô đã làm gì sai à?

Bà Mão nói với ông Bài:

– Lẽ ra anh phải lường trước tình huống này khi nhận ra con bé.

Ông Bài nhún vai:

– Tôi làm sao lường được sự tinh tế cũng như lòng dạ đàn bà. Đúng là khó xử.

Tâm gượng gạo:

– Cháu sẽ tự thôi việc bác ạ.

Ông Bài phát tay:

– Chuyện đâu vẫn còn đấy, bởi vậy cháu đừng lo, bác sẽ nói chuyện với bà Ảnh.

Khuê Tâm ngập ngừng rồi hỏi thẳng:

– Nhưng tại sao bà chủ lại ác cảm với cháu ngay cái nhìn đầu tiên?

Ông Bài nhìn bà Mão rồi nói:

– Có thể vì đồ kỵ, vì sự ganh ghét nào đó, thật khó lòng giải thích.

Trước mắt cháu cứ làm việc bình thường và đừng nói gì với ba cháu

hết, mắt công ổng lo.

Khuê Tâm buồn hiu:

– Vâng ạ.

Hương lâu bầu:

– Người gì đâu mà ác. Chỉ cần nói không thích là có đưa mất việc.

Cứ như thế ai mà dốc hết tâm sức làm cho bà ta chớ.

Bà Mão lừ mắt:

– Liệu giữ mồm giữ miệng đó.

Khuê Tâm chợt nghĩ đến Ninh và lời hứa hẹn của anh.

Thế đấy, giờ thì hết, mong gì tới chuyện được nhà hàng cấp một chiếc xe đi cho đỡ mệt. Chán thật!

Hường nói:

– Chị thích làm với em, nhưng kiểu này thì trót hươt rồi. Ý bà chủ là ý trời, sức mầy ông Bài dám trái ý trời.

Khuê Tâm vỗ nhẹ lên trán. Cô nhớ tới ánh mắt, cái nhìn đầy kinh ngạc của bà Ảnh. Tại sao bà ta lại nhìn Tâm đầy ác cảm như vậy?

Chắc hẳn ông Bài biết lý do, nhưng ông cố ý giấu cô.

Đặt tiền lên mặt quầy cho Hương đếm, Cẩm Nhung nhíp nhíp tay, giọng trống không:

– Chà! Sắp có kẻ từ giã chỗ này rồi hén. Nghĩ cũng tội mà cũng đáng đời.

Khuê Tâm làm như không nghe những lời châm chọc của Nhung, cô cố làm việc bình thường như ông Bài đã dặn.

Giọng Cẩm Nhung lại vang lên:

– Phen này bà Mão lẫn ông Bài đều bó tay. Bởi vậy nếu dựa hơi phải dựa đúng thứ thiệt.

Hường gắt gỏng:

– Mày không nói chả ai bảo mày câm.

Nhung hất mặt lên:

– Chị cũng vậy.

Hai người trừng mắt nhìn nhau khiến Tâm thấy hết sức nặng nề. Cô buột miệng:

– Em xin hai chị mà!

Cẩm Nhung khinh khỉnh bước đi. Hương nhìn theo rồi nói với Tâm:

– Thằng Cang cũng bị sao quả tạ chiếu rồi. Đợi lãnh lương xong là nó biến đấy!

– Sao chị biết?

– Tao nghe ông Bài nói với bà Mão.

– Anh Cang làm được việc lắm mà.

Hường bấu môi:

– Được thì có được, nhưng nó và bà Thủy Lê lộ liễu quá ông Bài sợ mang tiếng. Mà không biết đâu, tối hôm qua bà Thủy Lê ngồi xe du lịch đời mới chờ thằng Cang hết giờ để chờ nhau qua đêm luôn đó. Ông Bài cảm nhân viên quan hệ với khách, thằng Cang cũng đâu ngoại lệ.

Khuê Tâm thắc mắc:

– Nhìn Cẩm Nhung chả có gì buồn hết.

Hường nhún vai:

– Nó chuyển hệ rồi!

Tâm tò mò:

– Chuyển sang... hệ nào?

Vươn vai như vừa ngủ dậy, Hương nói:

– Sang cậu Hai bảo kê đó. Tay đó tưởng bản lĩnh đàn ông, ai ngờ đâu cũng hảo ngọt.

Khuê Tâm nghe như có luồng điện vừa chạy sang người mình, cô áp úng:

– Sao... sao chị biết?

Hường chống tay dưới cằm:

– Cả nhà hàng này, trừ mày là không biết thôi, mấy bữa nay tay Hai Ninh vào tới là nó ỏn ẻn, điệu hạnh thấy mà ớn.

– Ủa! Vậy hôm rày ngày nào ông Ninh cũng tới hết hả? Sao em không thấy?

– Hai Ninh thường tới buổi trưa. Chừng vài tiếng đồng hồ hà. Nhưng bao nhiêu đó đủ cho Cẩm Nhung bẹo hình bẹo dạng rồi.

Tâm hỏi tới:

– Ông Ninh làm những việc gì hả chị?

Hường chép miệng:

– Tao thấy Hai Ninh đi vòng vòng với con Nhung chứ có làm gì đâu.

Con quỷ ấy định dựa thằng chả, nên vừa rồi nó mới lên mặt bảo:

Có dựa hơi phải dựa đúng thứ thiệt. Tao nghĩ ông Hai Ninh là dân giang hồ gộc nên mới đeo thằng chả trắng trợn như vậy.

Khuê Tâm chợt thấy buồn hết sức. Vậy chắc Hai Ninh đã quên những lời hứa hẹn với cô rồi. Mà có phải Ninh là giang hồ gộc hay không? Muốn biết chắc Tâm phải hỏi Tư Lắm, anh Tư có vẻ nể nang Hai Ninh lắm, ảnh không tiếc lời khen Hai Ninh nào là lừng lẫy, phóng khoáng, rộng rãi...

Những lời ấy không nói rõ được Ninh là người thế nào nếu Tâm không chịu khó hỏi thêm. Ba mà biết cô có ý tìm hiểu Hai Ninh thì chết. Anh ta quên Tâm như thế này mà tốt ấy chứ.

Đầu óc nặng trĩu nhưng lại rỗng không, Khuê Tâm làm việc hết nổi,

những con số cứ nhảy múa trước mắt Tâm khiến cô càng phải tập trung cao độ.

Tâm nhìn Hường mệt mỏi:

– Nghĩ tới phán quyết vừa rồi của bà chủ, em không sao làm việc nổi.

Hường phẩy tay:

– Thì cứ xả hơi đã. Người ta bảo:

Làm cho lắm tấm cũng ở truồng . Nghe thô thiệt nhưng đâu có sai.

Giờ phút này ai ngu mới đâm đầu vào công việc.

Cang lân la tới bên quầy, gương mặt đẹp trai của anh tươi phơn phớt dù đã bị đuối việc.

Anh ta nheo mắt với Khuê Tâm:

– Chào em, người đồng cảnh ngộ.

Hường hất hàm:

– Sao mà đồng cảnh được.

Cang cười:

– Tâm cũng... được cho nghĩ như em, đồng cảnh là đúng rồi.

Hường xua tay:

– Ông Bài bảo sẽ nói với bà chủ vấn đề của Tâm mà.

Cang nhếch mép:

– Ôi dào! Nghỉ cho rồi chớ đợi xin xỏ làm chi cho nhục. Hay là Tâm theo anh?

Khuê Tâm chưa kịp nói gì, Hường đã hỏi tới:

– Mà có chỗ làm khác rồi hả?

Cang lấp lửng:

– Ờ... một công việc thì đúng hơn.

Hường tò mò:

– Việc gì vậy? Có ngon ăn không?

– Ngon ăn với những người có khả năng thực tài.

Hường nóng nảy:

– Là việc gì? Nói... mẹ cho rồi, vòng vo hoài, mất hứng.

Cang húng hắng:

– Đã có nơi nhận em vào làm ca sĩ. Em sẽ giới thiệu Khuê Tâm, nghe đâu chỗ đó đang cần một M.C.

Khuê Tâm lắc đầu:

– Cám ơn anh. Nhưng tôi không có khả năng lẫn thực tài nên... nên...

Cang phẩy tay:

– Ôi dào! Em lo gì. Có người đỡ đầu tự nhiên em thành người tài hà.

Bà Thủy Lê chấm em lắm đó.

– A! Nói vậy người đỡ đầu của mày là Thủy Lê hả?
 Cang cười cười chớ không trả lời. Hường... để tiếp:
 – Đã có chỗ nhận sao hôm rày còn nán nã nơi đây? Bộ mày nghiền bụng bê hả?
 Cang nhún vai:
 – Em là người có trước có sau, nên em chưa nghỉ ở đây. Bữa nay xem như thời cơ tới tay rồi. Bị đuổi, em đi cũng chẳng hối tiếc hay mang tiếng Có mới nói cũ .
 Quay sang Tâm, Cang nhiệt tình:
 – Tin tôi đi, nếu theo nghề M.C, em sẽ thành công. Hình thức của em thừa tiêu chuẩn rồi.
 Hường cao giọng:
 – Căn cứ vào đâu mà mày nói như đinh đóng cột vậy.
 Nheo nheo con mắt, Cang gọn lỏn:
 – Trục giác! Hay là gọi là linh cảm nghề nghiệp, Khuê Tâm có nét riêng đặt biệt, rất là cuốn hút người khác.
 Nghiêng đầu nhìn Tâm, Hường đặt một câu hỏi:
 – Có phải vì vậy mà bà Ảnh cho nó nghỉ việc không?
 Cang gật gù:
 – Biết đâu chừng... Bà ta là phù thủy, mà phù thủy thì thường ganh ghét những cô gái đẹp. Chị thấy em nói đúng không? Đẹp cũng khổ!
 Khuê Tâm nhăn nhó:
 – Làm ơn cho tôi sống với...
 Hường bật cười:
 – Thì em vẫn sống đó thôi.
 Cang tiếp tục gạ gẫm:
 – Ngày mai em có rảnh không? Đi với tôi đến gặp quản lý bar, tôi sẽ xin việc cho em.
 Tâm nhỏ nhẹ:
 – Cám ơn anh. Nhưng tôi không đến được.
 Vớ miếng giấy trên quầy, Cang hý hoáy ghi ghi rồi đưa Tâm:
 – Số di động của tôi, sẽ có lúc em cần, tôi hy vọng thế.
 Đưa tay lên thay lời chào, Cang đứng định bước đi, dáng thông dong như người đang bách bộ.
 Hường chống tay nhìn theo:
 – Nó đang nghĩ gì trong đầu vậy? Nó tưởng mình là siêu sao chắc?
 Lạ chúa tôi!
 Khuê Tâm lăm bằm đọc những con số rồi cắt miếng giấy vào giỏ xách. Cô không mong, nhưng biết đâu có lúc cô sẽ cần đến nó.
 Tim Khuê Tâm đập thình thịch khi thấy Ninh bước vào phía mình.

Với nụ cười miệng rộng quyến rũ, Ninh cất giọng thật trầm:

– Chào Su.

Tâm chớp mi:

– Cậu Hai mới đến...

Ninh nheo nheo mắt:

– Tôi đến lâu rồi, nhưng bận lòng vòng trên mấy tầng lầu với chị Mão.

Khuê Tâm tò mò:

– Cậu chính thức làm việc rồi chứ?

Ninh lơ lửng:

– Cứ cho là như vậy. À, tối nay em chỉ làm việc đến tám giờ thôi.

Khuê Tâm đáp ứng:

– Còn... còn sau đó? Em sẽ nghĩ luôn à?

Ninh ngạc nhiên:

– Sao lại nghĩ luôn?

Tâm buồn hiu:

– Bà chủ không muốn em làm ở đây nữa. Em cứ tưởng sẽ làm tiếp tục ít nhất là hết tháng này. Ai ngờ...

Ninh khá bất ngờ vì những lời của Khuê Tâm. Anh biết mẹ mình không khi nào quan tâm hay để ý, can thiệp vào những chuyện nhỏ nhặt như chuyện tuyển nhân viên cho nhà hàng. Sao khi không bà lại bắt Khuê Tâm thôi việc. Có vấn đề gì ở đây vậy?

Anh trầm giọng:

– Lý do gì bà chủ muốn em nghỉ?

Khuê Tâm đan hai tay vào nhau:

– Bà chủ không muốn chú Bài nhận người quen vào làm việc.

– Chỉ vì lý do đó thôi sao?

Tâm khẽ gật đầu. Ninh nhíu mày:

– Thật vô lý. Tôi sẽ có ý kiến với bà chủ, em đừng lo.

Tâm thắc mắc:

– Vậy tại sao tối nay em chỉ làm việc đến tám giờ thôi?

Ninh tủm tỉm:

– À, là để tôi thực hiện lời đã hứa với em ấy mà. Tôi sẽ hướng dẫn em chạy xe máy.

Khuê Tâm nhìn sững vào Ninh. Cô vui vì anh vẫn nhớ lời đã nói với cô, nhưng chỉ tích tắc niềm vui ấy vỡ oà ra.

Cô chớp mi:

– Dạ thôi đi cậu Hai. Chắc gì em còn làm ở đây.

Ninh hùng hờn:

– Sao lại không chắc. Tôi lấy danh dự ra bảo đảm điều đó. Nếu bà

chủ không bằng lòng, tôi cũng sẽ nghỉ việc với Su.

– Cậu Hai đâu cần phải làm thế.

Hơi nghiêng đầu, Ninh nhìn Tâm:

– Cần chứ. Thật tình tôi cũng không thích công việc ở đây.

– Nhưng mà...

Ninh khoanh tay ngạo nghễ:

– Bà chủ không dám cho tôi nghỉ đâu. Bởi vậy an tâm đi nhóc.

Khuê Tâm thấy nhẹ lòng, cô chưa kịp nói gì thì Cẩm Nhung chạy ào tới.

Giọng dài ra nũng nịu, Nhung ôm cánh tay Ninh và nhéo nhoẹt nhả từng tiếng:

– Sao anh lại ở đây?

Ninh lừ mắt:

– Ở đâu miễn còn trong nhà hàng là được rồi. Cô em thắc mắc buồn cười thật. Mà có chuyện gì?

Cẩm Nhung liếc Ninh hết sức tình tứ:

– Không thấy anh, em đi tìm chứ có chuyện gì đâu. Lên lầu đi anh.

Có một phòng trống, mình vào hát karaoke.

Ninh lạnh tanh:

– Tôi tới đây đâu phải để hát karaoke. Em đi làm việc của mình đi.

Quay sang Khuê Tâm anh bảo:

– Nhớ đó! Đúng tám giờ tôi sẽ trở lại.

Dứt lời, anh thản nhiên bước đi mặc kệ Cẩm Nhung đứng lại với vẻ sượng trân.

Cô nàng mím môi:

– Nè! Mà y giờ mách gì với Hai Ninh vậy? Khôn hồn thì đừng chạm tay vào ống, Hai Ninh là của tao đó. Nghe chưa?

Khuê Tâm không thèm trả lời. Cô cắm đầu vào những con số chi chít trong vở và mong mau đến tám giờ.

Nhưng chưa đến tám giờ, Ninh đã trở lại và ra lệnh:

– Chúng ta đi.

Tâm buột miệng:

– Chưa tám giờ, thưa cậu.

Ninh phẩy tay:

– Tối nay em được nghỉ, tôi đã bảo với chị Mão rồi. Dọn dẹp mọi thứ nhanh nhanh lên... nhóc.

Khuê Tâm lú lú bước theo Ninh, vừa bước được vài ba bước, cô đã nghe giọng Cẩm Nhung gọi giật lại:

– Anh Ninh!

Không hề quay lại, Ninh bảo:

– Có gì cần em cứ nói với chị Mão, đừng làm phiền tôi.

Cầm Nhung đi theo anh:

– Cô Mão bảo có điện thoại của bà chủ gọi anh.

Ninh ngần ngừ:

– Nhấn với bà chủ tôi sẽ gọi lại, giờ tôi đang rất vội.

Dứt lời, anh băng băng đi tới chỗ để xe của nhân viên nhà hàng và dắt ra chiếc Angel cũ.

Anh nói với Khuê Tâm:

– Em cứ sử dụng chiếc xe này. Tôi đã nhờ Tư Lắm sửa lại, trông cũ kỹ thế chớ chạy êm lắm.

Khuê Tâm liếc về phía Cầm Nhung, cô thấy khó xử khi Nhung đang nhìn cô bằng đôi mắt... hình viên đạn.

Tâm ngập ngừng:

– Để từ từ đã cậu Hai.

Ninh xumặt:

– Từ hôm tôi nói chuyện sẽ có xe cho Su tới nay là bao lâu rồi mà em còn do dự?

Khuê Tâm rối lên:

– Nhưng mà như vậy không công bằng với những người khác. Em ngại lắm.

Ninh lắc đầu:

– Em nghĩ xa quá làm tôi buồn đấy.

Tâm áy náy:

– Em xin lỗi. Nhưng...

Ninh ngắt lời cô:

– Chúng ta đã nói chuyện này và đã đồng ý, bây giờ không tranh luận nữa.

Tôi sẽ tập cho em đến khi chạy được thì thôi.

Khuê Tâm ầm ức:

– Em ghét những người quyền hành kiểu ông chủ lắm.

Ninh cười xoa:

– Tôi xin lỗi ông. Nhưng nhất định em phải tập chạy xe, nếu không Tư Lắm sẽ buồn vì cậu ấy đã bỏ nhiều công sức cho chiếc Angel này.

Khuê Tâm chép miệng:

– Cậu đã nói thế, em dám cãi lại sao?

Ninh tủm tỉm:

– Tôi sẽ chở em tới đường nào ít xe một chút mới tập được.

Khuê Tâm rút rè ngồi sau lưng Ninh. Anh chạy chậm chậm và nói:

– Kiểm chỗ nào ăn đã. Tôi đang đói meo.

Khuê Tâm ngạc nhiên:

– Sao cậu không ăn ở Ngàn Khơi mà phải kiếm chỗ nào khác?

Ninh trầm giọng:

– Tôi muốn được thoải mái cạnh em. Ở Ngàn Khơi làm sao được như ý muốn. Em thích món nào Su?

Khuê Tâm ậm ự:

– Món em thích chắc cậu Hai không thích đâu.

– Điều đó chưa chắc. Em thử kể xem?

Tâm lém lỉnh:

– Em thích cậu đoán hơn.

Ninh nói:

– Chà! Hơi bị khó đây. Tốt hơn hết tôi chọn quán còn em chọn món.

Tâm cười khúc khích sau lưng Ninh:

– Như vậy nghĩa là cậu chịu thua?

– Ờ thua... thua mà vui.

Tấp xe vào vỉa hè, Ninh dặn:

– Chờ tôi chứ không đi đâu đó. Ngoài đường bây giờ đầy rẫy chó sói mà em thì nai thế kia... Chắc!

Khuê Tâm chớp mi. Cô chợt thấy mình mong manh nhỏ bé bên Ninh.

Anh ví cô là nai, thế là anh có phải là chó sói không? Cô có dại đột khi tin Ninh không? Sao Tâm lại dễ dàng nghe theo anh chứ? Lỡ ba mà biết cô vào quán với Ninh thì chết. Sợ, Tâm sợ thật, nhưng dầu sao cô cũng đi với Ninh, điều đó nghĩa là Tâm đã cãi lời ba mình.

Giọng Ninh vang lên:

– Sao thừ người ra thế bé con? Em đang lo lắng, hồi hận vì đã đi cùng tôi chứ gì?

Khuê Tâm không trả lời, cô nhỏ nhẹ:

– Em phải về nhà trước mười một giờ.

– Tôi biết.

– Em ăn mặc xấu xí thế này, cậu Hai...

– Miễn em đẹp là được rồi.

Tâm đỏ mặt vì câu nói của Ninh. Anh dứ dứ tay:

– Không được suy nghĩ lung tung nữa đó.

Đưa tay vào trong, Ninh kéo ghế cho cô ngồi và nói:

– Em chọn món đi Su.

Tâm lắc đầu:

– Thú thật, em chưa bao giờ vào quán như vậy. Cậu Hai chọn món hộ em đi.

Ninh thắc mắc:

– Có thật Su chưa bao giờ vào quán như vậy không?

Khuê Tâm ngập ngừng:

– Nếu có thì đó là nhà hàng Ngàn Khơi. Em đúng là quê mùa phải không?

Ninh nhìn cô, lòng anh rưng rưng thương cảm. Anh dịu dàng:

– Tôi rất vui vì là người đầu tiên đưa Su đến chỗ này.

Tâm vẽ vu vơ trên mặt bàn:

– Em cũng vui...

Ninh gọi món. Anh cố tình chọn những món tương đối đặc biệt mà anh nghĩ là con gái thích như gỏi củ hủ dừa, xúp đuôi bò có hương vị thuốc bắc, bông bí chiên giòn, cải bẹ xanh cuốn tôm thịt.

Khuê Tâm thích thú đảo mắt nhìn quanh khung cảnh ở đây ấm cúng, yên tĩnh chớ không ồn ào bát nháo như ở Ngàn Khơi. Nơi này tỏ ra khá thích hợp, những ai muốn tìm cho mình một không gian riêng để vừa có thể trò chuyện vừa tâm tình, thư giãn sau những ngày làm việc mệt mỏi.

Ninh nheo mắt:

– Em thấy chỗ này thế nào?

Khuê Tâm tấm tắc:

– Không gian rất lý tưởng.

– Và em thích nơi đây hơn Ngàn Khơi?

Tâm cười hồn nhiên:

– Đương nhiên vì ở đây em là thượng đế mà.

Ninh nhìn cô:

– Tôi thích em là thiên thần hơn, một thiên thần nhỏ bé, dễ yêu trong mắt riêng tôi.

Khuê Tâm đỏ mặt, cô ấp úng:

– Em mà là thiên thần. Cậu chọc quê em làm gì cậu Hai.

Phục vụ bàn mang món gỏi ra, Ninh ân cần:

– Thử đi... nhóc. Con gái vốn thích chua, đúng không?

Tâm chột lúng túng. Cô thấy ngại khi Ninh gấp thức ăn vào chén cho cô.

Giọng anh chân tình:

– Tôi đói lắm nên không làm khách, Su cũng phải ngon miệng cho có... khí thế chớ. Nào... một hai ba... ừm.

Khuê Tâm khúc khích cười. Cô thấy dạn dĩ hơn, thân thiết hơn với anh.

Ninh khuấy ly sô-đa chanh cho Tâm. Anh nói:

– Tôi cũng thích một nhà hàng có phong cách riêng chớ không bát nháo như Ngàn Khơi, bởi vậy nếu có thể tôi sẽ thay đổi Ngàn Khơi.

Khuê Tâm tròn mắt:

– Thay đổi bằng cách nào?

Ninh nhún vai:

– Chưa biết. Đó chỉ là ví dụ. Bao giờ là chủ, tôi sẽ có cách. Tới lúc đó Su nhớ góp ý cho tôi nhé.

Khuê Tâm gật đầu:

– Nếu ví dụ của cậu thành hiện thực, em sẽ cố hết sức mình giúp cậu.

Ninh nhăn mặt:

– Sao tôi ghét tiếng cậu đến thế chứ. Từ giờ trở đi, Su còn gọi tôi là cậu nữa là tôi sẽ giận đấy.

Tâm khịt mũi:

– Là đàn ông ai lại giận dỗi nhỉ?

Ninh thản nhiên:

– Là đàn ông thì tôi không giận, nhưng là cậu, tôi giận. Nhớ chưa... nhóc?

Khuê Tâm lễ phép:

– Dạ nhớ ạ. Nhưng em không phải là nhóc.

Ninh cười:

– Tôi xin lỗi bé Su.

Tâm phụng phịu:

– Cậu... à anh không được gọi người ta là nhóc đó.

Ninh hóm hỉnh:

– Vâng. Nhưng dấu sao thì vẫn là nhóc. Nào mình cùng ly thừa cô Khuê Tâm.

Tâm nâng ly lên và chạm nhẹ vào ly bia của Ninh. Cô tò mò:

– Thật ra anh làm công việc gì ở Ngàn Khơi?

Ninh lơ lửng:

– Tôi thì làm được gì ngoài việc làm bảo kê nhà hàng này, quán cà phê nọ.

Khuê Tâm le lưỡi:

– Thì ra bà chủ nể nang anh vì anh làm bảo kê. Lợi hại thật!

Ninh hùng hồn:

– Ở Ngàn Khơi, ai ăn hiếp, Su cứ nói với tôi.

Tâm xoay cái ly trong tay:

– Anh từng nói thế với người khác?

Ninh nhíu mày:

– Em muốn ám chỉ điều gì?

Khuê Tâm lắc đầu:

– Dạ không. Em chỉ thắc mắc thôi.

Ngay lúc đó, Tâm thấy một phụ nữ lộng lẫy trong chiếc váy đồ lấp

lánh kim sa bước về phía bàn cô và Ninh đang ngồi.

Đến gần, Khuê Tâm nhận ra đó là Hương Nhu, con dâu của bà chủ Ảnh. Cô ta đang tròn đôi mắt tô màu nhũ đồng nhìn Tâm như nhìn người ngoài hành tinh.

Đứng trước Ninh, Nhu nhoẻn miệng cười, giọng giọt sốt:

– Em không nghĩ sẽ gặp anh ở đây.

Ninh đứng dậy:

– Anh cũng không nghĩ... À để anh giới thiệu...

Hương Nhu chím chím ngắt lời Ninh:

– Đây là cô nhân viên của Ngân Khơi, cô ta vừa được bà chủ buộc thôi việc.

Nếu là người quen của anh, anh nên tìm cho cô ấy một chỗ ở nhà hàng nào đó sang trọng một tí để cô ấy dễ kiếm tiền hơn. Thôi, em đi nhá. Bạn em đang chờ. Nhớ gọi điện cho em đó.

Không thèm nhìn tới Khuê Tâm, Nhu tha thướt bước đi. Khuê Tâm nặng trịch ở ngực, vì những lời nhẹ nhàng nhưng hết sức chua cay của Nhu. Chữ Dễ kiếm tiền được Nhu nhấn mạnh nghe mĩa mai làm sao.

Tâm gượng gạo:

– Anh cũng quen với con dâu của bà chủ nữa à?

Ninh nhú mày:

– Con dâu của bà chủ? Ai bảo với Su cô ta là con dâu bà chủ?

Khuê Tâm trả lời:

– Bà chủ và chú Bài nói với nhau, em nghe. Cô Mão và chị Hường cũng nghe nữa.

Ninh cười:

– Vậy mà tôi hoàn toàn không biết. Gã quý tử của bà chủ này tệ thật. Hắn giấu kỹ chuyện vợ con của mình quá.

Tâm tò mò:

– Anh quen con bà chủ à?

Ninh nói:

– Rất quen. Vì nể tình hắn tôi mới vào làm cho Ngân Khơi đó chứ.

– Thảo nào chị Hương Nhu có vẻ thân với anh. Chắc chị Nhu và anh bạn anh xứng đôi lắm.

Ninh ậm ự:

– Tôi không cho là như vậy. Biết sao mới là hợp đôi?

– Sao anh khó tánh quá.

Ninh bỗng nghiêm mặt:

– Lúc này Hương Nhu đã hơi quá đáng khi nói thế, em đừng nghĩ tới cô ta rồi buồn.

Khuê Tâm gật gù:

- Vâng. Em sẽ không nghĩ.
- Vậy thì ăn... mạnh vào rồi còn tập chạy xe nữa.

Khuê Tâm thắc mắc:

- Theo cách nói chuyện của bác Bài và bà Ảnh thì Hương Nhu sẽ là người quản lý nhà hàng Ngân Khơi, chắc sớm muộn gì Nhu cũng là con dâu của bà chủ. Bà chủ khen chị Nhu không tiếc lời. Mà nếu chị ấy làm quản lý thì bác Bài sẽ làm gì nhỉ?

Ninh khẽ khàng:

- Hơi đâu Su lo những chuyện đó cho ăn mất ngon.

Đợi tính tiền xong, Ninh mới hỏi:

- Chuẩn bị tâm lý chưa Su?

Khuê Tâm ngập ngừng:

- Thật lòng em không muốn, vì nếu bà chủ bắt được, anh sẽ gặp khó khăn.

Ninh tỏ vẻ phật ý:

- Lại thay đổi ý định. Có phải vì Su không tin tôi không? Chẳng lẽ trong mắt em tôi chả là gì cả.
- Em không hề nghĩ vậy, ngược lại vì quý anh, nên em... em...

Ninh tủm tỉm cười:

- Nếu quý anh thì nghe lời anh đi cô bé. Nào, chúng ta bắt đầu.

Đợi Ninh trên vỉa hè, Khuê Tâm lâng lâng khi nhớ lại những phút giây vừa qua. Y như là trong mơ. Giấc mơ của Lọ Lem đẹp lắm cũng như khoảnh khắc Tâm vừa sống thôi. Chính vì khoảnh khắc ấy đẹp nên cô mới lo lắng.

Ninh dừng xe trước mặt Tâm, giọng hài hước:

- Mời cô nương lên xe.

Khuê Tâm bật giọng:

- Sao anh tốt với em thế?

Ninh hơi bất ngờ, anh ngập ngừng:

- Tôi không biết nữa.

Rồi Ninh buột miệng:

- Lẽ nào Su nghi ngờ lòng tốt của tôi?

Tâm kêu lên:

- Em không hề.

Vội vã, Khuê Tâm lên ngồi phía sau lưng Ninh. Anh chạy xe từ từ, vừa chạy Ninh vừa giải thích với Khuê Tâm những nét cơ bản về cách vận hành.

Khuê Tâm mơ hồ tiếng được tiếng mất, cô không làm sao tập trung khi muốn nghe rõ phải ngồi sát, thậm chí phải tựa cằm lên vai Ninh.

Mà điều đó với Tâm thì thật khó.

Cô giật mình khi Ninh bảo:

– Bắt đầu thực hành.

Dừng xe, Ninh nhường tay lái cho Tâm và ngồi sau lưng cô.

Ninh nói:

– Mọi cái đã khởi động, bây giờ em chỉ tập tay ga lên xuống và tập thẳng chân. Có tôi ngồi sau lưng, em cứ bình tĩnh chạy.

Khuê Tâm hồi hộp lên ga, chiếc xe loạng choạng trước khi rướn đi về phía trước.

Ngồi sau, Ninh vịn tay lên vai cô, giọng anh thoảng bên tai.

– Được rồi đó, cứ vững tay lái là chạy khỏe re.

Tâm nhõng nhẽo:

– Nhưng em vẫn thấy sợ.

– Đừng sợ. Tôi sẽ đỡ hết nếu có chuyện gì xảy ra cho cả hai.

Khuê Tâm chăm chú nhìn về phía trước, người cô cứng đờ vì căng thẳng khiến Ninh thấy buồn cười.

Anh nhẹ cù vào hông Tâm:

– Làm gì tập trung dữ vậy Su? Em phải thả lỏng người một chút.

Hành động bộc phát của Ninh làm Tâm giật mình, thay vì giảm ga, Khuê Tâm lại nhấn ga rồi đạp thắng. Chiếc xe chồm lên rồi quay ngang ngã xuống đường đè lên Ninh và Tâm. Sợ mất cả hồn vía, Khuê Tâm không la được cũng không biết làm sao để ngồi dậy. Ở phía sau, Ninh cũng bị đè, nhưng anh bình tĩnh lấy hai tay đẩy chiếc xe lên và bảo:

– Ra đi Su.

Run lập cập, Khuê Tâm bò ra, rồi lập cập... ghì chiếc xe lại cho Ninh... bò ra sau.

Vừa chống xe, Ninh vừa hỏi:

– Em có đau ở đâu không?

Khuê Tâm lắc đầu, cô ngạc nhiên khi thấy Ninh ngồi bệt xuống vỉa hè, môi mím lại.

Tâm lo lắng:

– Anh... anh sao vậy?

Ninh kéo ống quần lên:

– Phồng pô rồi. Cũng may là tôi mặc quần jean nên chưa... khét thịt.

Khuê Tâm kêu lên khi thấy bắp chân gần mắt cá của Ninh một dấu đỏ hồng to cỡ bàn tay.

– Trời ơi! Tại em ngốc quá! Em xin lỗi.

Ninh lắc đầu:

– Tại tôi đùa không đúng lắm. Tôi xin lỗi em mới đúng.

Khuê Tâm ngáp ngừng:

- Phải làm sao đây, nếu không chỗ phồng sẽ phồng lên.
- Không sao đâu. Dân bảo kê như tôi vốn da sắt mà.

Tâm nhú mày nhìn chỗ phồng:

- Không được! Phải tìm nhà thuốc mua thuốc bôi vào. Anh có biết nhà thuốc nào gần đây không?

Ninh nói:

- Tôi biết. Nhưng giờ này chắc gì còn mở cửa.
- Nếu đã đóng cửa thì mình gọi. Anh có chở em được không?

Ninh ậm ự:

- Chắc là không. Tôi đâu chống chân được.

Tâm thở hắt ra:

- Một liều ba bảy cũng liều. Em sẽ chạy xe nếu anh dám để em chở.
- Tôi dám với điều kiện.

Tâm hỏi ngay:

- Điều kiện gì?

Ninh lơ lửng:

- Tôi chỉ nói khi ngồi sau lưng Su.

Khuê Tâm gật đầu:

- Được rồi. Nhưng phải làm sao cho máy nổ đây? Em không biết.

Ninh nói:

- Mở đề cho máy chạy, vô số rồi lên ga từ từ...

Khuê Tâm nghiêm chỉnh làm theo. Cô reo lên khi máy nổ.

- A, được rồi. Anh... anh lên ngồi đi.

Ninh... ngoan ngoãn ngồi sau lưng Tâm và nói:

- Điều kiện của tôi là được tựa vào em cho... bớt đau. Ày dà... đau quá!

Khuê Tâm ngạc nhiên:

- Anh đau ở chân mà. Sao phải tựa?
- Đúng vậy. Đau ở chân và đau chạy tới tim, tới đầu, tôi chỉ muốn té mà thôi. Tôi bị choáng rồi em hiểu không?

Vừa nói, Ninh vừa nghiêng người qua một bên làm Khuê Tâm hết hồn. Cô đành bảo:

- Vậy thì... tựa đi!

Ngồi sau Ninh tủm tỉm cười, anh tựa đầu vào lưng Tâm êm ái và thơm mùi hương con gái, tay anh vòng qua eo Tâm mềm mại và ấm áp. Tâm nghe tim mình đập thành thịch, cô rối đến mức không tập trung điều khiển xe được.

Chiếc xe chạy rề rề chậm hơn cả xe đạp và may sao nó chết máy trước một hiệu thuốc tây chỉ còn mở một nửa cửa sắt.

Khuê Tâm nhảy vội xuống:

– Anh giữ xe để em vào mua thuốc.

Rồi mặc kệ Ninh có chống chân được hay không, Khuê Tâm chạy ào vào nhà thuốc.

Ngồi trên xe, Ninh khẽ lắc đầu. Anh thấy mình không nghiêm túc khi cố ý đùa dai với Khuê Tâm. Cô bé hồn nhiên, trong sáng quá, khiến Ninh bỗng chạnh lòng.

Anh gục đầu vào tay như một tội đồ.

Giọng Khuê Tâm thẳng thốt:

– Anh đau lắm hả?

Ngẩng lên, Ninh bắt gặp đôi mắt tròn xoe của Tâm. Đôi mắt vừa lo sợ và dường như ẩn chứa một tình cảm mơ hồ nào đó.

Lẽ ra phải nói với Tâm rằng vết phỏng của anh không đến nỗi nào, rằng vừa rồi anh vờ vịt để trêu cô thôi, nhưng cái nhìn long lanh của cô đã khiến anh không đành.

Ninh dịu dàng:

– Đau ít thôi.

– Vậy mà em tưởng anh bị choáng vì phải chống chân xuống đất.

Nào, bây giờ dắt xe lên lề, em sẽ thoa thuốc cho anh ngay.

Ninh lạ lẫm:

– Ngay ngoài đường à?

– Vâng. Để lâu quá vết phỏng sẽ phỏng lên đó.

Ngồi trên yên, Ninh lấy chân không bị phỏng đẩy chiếc Angel lên lề rồi dựng chống.

Khuê Tâm ngồi xuống, cô đặt bịch bông băng lên yên xe rồi kéo ống quần Ninh lên một cách nhẹ nhàng cẩn thận.

Cô chăm chú nhìn vết phỏng:

– Hy vọng nó chưa phù lên.

Ninh tò mò:

– Em định bôi gì vào đó vậy?

Khuê Tâm lấy trong bịch ra:

– Dầu mù u. Nó hơi có mùi hăng hăng nhưng trị phỏng tốt lắm. Anh chịu đau một chút nghe. Em sẽ rất nhẹ tay.

Ninh im lặng nhìn Tâm nhẹ nhàng bôi dầu mù mu vào chỗ phỏng trên chân mình, vừa bôi dầu cô vừa thổi nhẹ vào vết thương làm anh... mát tới tận tim.

Tâm vỗ về Ninh như vỗ con nít:

– Ráng chịu đau một chút nhé.

Anh bật cười làm cô ngạc nhiên:

– Sao vậy?

Ninh tủm tủm:

– Tôi có cảm giác đang bị cù léc vào chân. Ngột quá.

Khuê Tâm phụng phịu:

– Em mạnh tay rLấy gạc ra, Tâm quấn quanh chân Ninh rồi dán băng keo lại.

– Như vậy an toàn hơn.

Ninh trườm mền:

– Cám ơn Su, thiên thần bé nhỏ.

Khuê Tâm chớp mi, cô tránh ánh mắt nồng nàn của Ninh bằng cách quay đi.

Ninh nói:

– Bớt đau nhiều lắm. Em đúng là có bàn tay phục dục.

Tâm nhìn anh:

– Em phải quay lại Ngàn Khơi để lấy xe đạp.

Ninh phát tay:

– Chạy xe này về luôn.

Không được. Ba em sẽ mắng đó.

– Đừng nói gì tới tôi, ông ấy không mắng đâu. Em đã chạy được rồi, thì ngại gì.

Khuê Tâm ngập ngừng:

– Em không chờ anh được.

Ninh háp háy mắt:

– Sợ bị dựa lưng chờ gì?

Khuê Tâm đỏ mặt, người nóng bừng lên. Cô vén tóc qua một bên.

– Em nói thật đó. Tự nhiên em run...

Ninh thản nhiên:

– Tôi sẽ chờ em.

– Chân anh...

Ninh phán:

– Nếu nó sưng phồng hoặc làm độc là tại em... tự nhiên lại run... để bắt tôi chờ.áng chịu đó.

Khuê Tâm liếm môi:

– Vậy anh ngồi xích lô đi.

– Tôi không quen.

– Nếu thế thì ngồi taxi.

– Không thích.

Tâm ầm ức:

– Anh định ăn vạ người ta chắc.

Ninh trêu tráo:

– Ăn vạ hồi nào? Tôi sẵn sàng chờ em mà. Nếu em thích chân tôi

phòng lên thì xin mời.

Khuê Tâm âm ức:

– Em chịu thua cậu rồi, thưa cậu Hai Ninh.

Dứt lời, cô lên xe ngồi, Ninh gạt chân chống và vịn vào cái eo mảnh dẻ của Khuê Tâm.

Cô khởi động, vô số, lên ga và từ từ chạy.

Ngồi phía sau, Ninh nói:

– Ước gì con đường này không có nơi kết thúc để em và tôi cứ bên nhau thế này.

Khuê Tâm vờ không hiểu ý Ninh:

– Làm sao có chuyện đó, vì ai cũng phải về nhà mình.

Ninh trầm giọng:

– Về nhà buồn lắm, cô đơn lắm, tôi không thích chút nào.

Tâm tò mò:

– Anh không ở chung với bố mẹ à?

– Không. Ba mẹ tôi mỗi người một nơi và tôi sống một mình đã lâu lắm rồi.

– Như vậy đúng là buồn thật.

Rồi Tâm thở dài:

– Ba mẹ em cũng mỗi người một nơi, nhưng may mắn là em vẫn sống với ba. Dù ông say quanh năm suốt tháng, song em vẫn an lòng vì mình còn có ba bên cạnh.

Ninh thắc mắc:

– Còn mẹ em? Bà đang ở đâu?

Tâm buồn bã:

– Em không biết, và cũng không hình dung tưởng tượng được mẹ như thế nào. Em nghe nói mẹ em rất đẹp nhưng chả biết đúng không.

Ninh siết nhẹ eo Tâm:

– Chắc là đúng, cứ nhìn em là có thể liên tưởng đến bác gái.

Khuê Tâm lắc đầu:

– Em không thích giống mẹ đâu. Bên nội em chả ai ưa mẹ nên cũng không ưa em. Bà nội còn bảo tại mẹ em nên ba mới đâm ra bê tha rượu chè. Nội từ ba lâu lắm rồi. Còn bên ngoại, em không biết ở đâu nên đâm ra em không có bà con họ hàng.

Ninh chân tình:

– Cảnh ngộ chúng ta gần giống nhau, em có thấy thế không Su?

Tâm nuốt buồn xuống:

– Vâng.

Hai người bỗng im lặng. Khuê Tâm vẫn cho xe chạy chậm rì, dù cô

không còn sợ như lúc đầu nữa, nhưng chậm thế nào cũng tới lúc về nhà, cô và Ninh phải chia tay.

Dừng xe cho Ninh xuống, Tâm đưa bạch buồng bằng, dầu để phía trước giỏ cho anh kèm theo lời dặn dò:

– Anh chịu khó bơi dầu nhiều lần trong ngày. Chúc anh ngủ ngon.

Ninh gật đầu. Anh nói:

– Mai gặp lại. Chúc Su có giấc mơ đẹp.

Khuê Tâm mỉm cười. Cô cho xe chạy vào ngõ rồi nhưng Ninh vẫn đứng tần ngần trông theo.

Cô bé đúng là dễ thương. Một lần nữa Ninh nghe tim mình đập rộn ràng trong lồng ngực. Anh chu môi huýt gió.

Em mang cho tôi một chút tình, nụ cười khúc khích trên lưng .

Giọt Nắng Thiên Đường

Chương 3

Bà Ảnh gác mạnh điện thoại rồi đi tới đi lui trong phòng. Bà không sao bình tâm được vì những lời Hương Nhu vừa nói. Thật quá bất ngờ! Ninh vừa lui tới Ngân Khơi một thời gian ngắn mà đã đi chơi với nhân viên.

Khốn nạn nhất là Ninh đi chơi với đứa bà vừa yêu cầu cho thôi việc. Mà sao dưỡng Bài vẫn cho... con đó tiếp tục nhỉ? Dưỡng ấy không hề tôn trọng bà. Chỉ nghĩ thế thôi bà đã sôi máu lên. Vậy mà mấy năm nay bà giao khoán Ngân Khơi cho Bài. Nếu Hương Nhu và mẹ nó không tử tế to nhỏ, phân tích hơn thiệt việc lấy lại Ngân Khơi, bà vẫn còn tin vào Bài để tiếp tục cho hắn quản lý cơ ngơi mấy chục năm của mẹ bà.

Bà Ảnh mở tủ lạnh rót một ly nước. Chậm rãi uống từng ngụm để dần lòng xuống, bà tiếp tục suy nghĩ. Bà không sao nghĩ tiếp về Ngân Khơi mà tâm trí bà lại hướng về con nhãi ranh đấy.

Sao nó giống mụ đàn bà ấy đến thế. Giống từ đôi mắt ngoác như mắt nai tới đôi môi có đường chẻ trông vừa ngây thơ vừa gợi cảm. Bà Ảnh nhức nhối sự căm hận. Bà hận mụ ta đến mức nhìn thấy người nào giống mụ bà đều muốn họ gặp xui xẻo, thậm chí bị tai nạn... Con nhỏ đó thuộc quyền sinh sát của bà, bà đã ra lệnh đuổi,

vậy mà lão Bài vẫn còn dung dưỡng nó. Nó là con của ai nhỉ? Bài vốn giao thiệp rộng, hẳn thiếu gì bạn, hẳn có thể xướng lên một cái tên nào đó, bà làm sao biết được, ai là ai trong mớ hỗn độn bạn bè của hắn.

Nếu nghĩ vậy chẳng lẽ bà bó tay? Hừ! Nó dám với tới con trai bà, nếu để qua chuyện này, bà còn mặt mũi nào với gia đình Hương Nhu nữa. Bà và Loan lâu nay vẫn vun vén cho Nhu và Ninh, lão Bài định phá hỏng cuộc hôn nhân này chắc. Hậm hực bà nhấn điện thoại. Chuông reo lâu lắm bà mới nghe giọng ngái ngủ của ông vang lên.

Bà Ảnh ngọt ngào:

– Dưỡng ngủ kỹ nhỉ!

Ông Bài uể oải:

– Ngày nào tôi cũng ngủ tới giờ này, chị thừa biết mà... Sao? Có chuyện gì?

Bà Ảnh vào đề ngay:

– Không vòng vo mất thời gian của dưỡng. Tôi muốn biết dưỡng cho con nhỏ đó nghỉ chưa?

– Con nhỏ nào mới được chứ?

Bà Ảnh đành giọng:

– Đừng có giả bộ. Dưỡng thừa biết tôi muốn nói đứa nào mà.

– Trời ơi! Nhân viên đông cả trăm đứa, tôi làm sao nhớ chị muốn nói ai.

Bà Ảnh rít lên:

– Con của bạn dưỡng ấy!

– Khuê Tâm hả? Chưa hết tháng mà chị.

– Tôi muốn nó nghỉ ngay. Cứ... thí cho nó nguyên tháng lương rồi bảo nó xéo đi.

Ông Bài bất bình:

– Chị chẳng nghĩ gì tới... thằng tôi hết. Làm như vậy với bạn bè coi sao được.

Bà Ảnh cười khẩy:

– Bạn nào mà dưỡng nể nang dữ vậy?

– Ôi dào! Bạn của tôi sao chị biết được.

Mắt bà Ảnh loé lên tia căm tức:

– Hừ! Dưỡng cứ nói tên đi. Nhớ tôi biết thì sao?

Ông Bài thở dài:

– Con bé chẳng có tội tình gì cả. Nó đi làm vì ông bố nát rượu không kiếm ra tiền cho nó ăn học. Chị thấy đó, thời nay thiếu chi người lập những quỹ khuyến học, chị nên giúp đỡ Khuê Tâm, thay vì làm việc từ thiện.

Bà Ảnh nói một hơi:

– Nó không có tội, nhưng mẹ nó thì có. Chỉ nhìn thoáng qua, tôi cũng nhận ra nó là con gái Hoàng Ly, nó giống mẹ nó đến mức tôi không kiềm được lòng mình. Làm sao tôi để nó trong nhà hàng tôi được. Đã vậy tối hôm qua nó còn cặp kè với thằng Ninh. Hương Nhu bắt gặp hai đứa trong nhà hàng Đen Giòn. Con ranh ấy dám trèo cao thì sao tôi không cho nó té đau?

Ngừng lại để thở, bà nói tiếp:

– Nó đúng là trơ trẽn, khi đi với Ninh. Nó giống y con mẹ nó...

Ông Bài vội ngắt lời bà Ảnh:

– Con bé không biết gì đâu. Ninh không cho tôi và cô Mão giới thiệu nó là cậu chủ. Nhân viên trong nhà hàng cứ tưởng Ninh là bảo vệ mới không thôi. Ngay cả Thực cũng không biết nhà hàng này của chị, vì vậy anh ấy mới đồng ý cho con bé vào làm.

Bà Ảnh khinh bỉ:

– Gã nát rượu ấy cũng biết tự ái sao?

– Chẳng lẽ chỉ mình chị có tự ái? Tôi nghĩ chị nên rộng lượng với bọn trẻ.

Bà Ảnh gầm gừ:

– Dượng khởi dạy đời tôi. Một là nó nghỉ, hai là dượng và nó cùng nghỉ.

Dứt lời bà đập mạnh máy xuống, buông mình xuống nệm, bà thở hắt ra.

Rồi như chưa hả dạ, bà bật dậy nhấn số di động của Ninh.

Giọng Ninh vang lên:

– Con đang ở câu lạc bộ Judo. Mẹ cần gì một lát nữa con gọi lại.

Bà Ảnh nói nhanh:

– Con ghé nhà, mẹ có chuyện quan trọng muốn nói trực tiếp chứ không qua điện thoại.

– Chuyện nhà hàng Ngàn Khơi à? Được rồi, con sẽ ghé. Thôi nghe mẹ. Con đang dạy...

Bà Ảnh khá ngạc nhiên vì thái độ sốt sắng khác mọi ngày của Ninh.

Nếu nó bắt đầu quan tâm tới Ngàn Khơi thì không gì tốt bằng.

Bà sẽ nói thế nào với Ninh về con nhỏ Khuê Tâm đó? Nói sự thật hay xa xôi rằng Hương Nhu rất ghen, con không nên cặp kè với nhân viên của nhà hàng.

Ninh vốn bướng, thích làm theo ý mình. Bà mà không khéo nó lại có cái nhìn khó chịu về Hương Nhu, thì công sức bà và bà Loan vun vén cho hai đứa con sẽ thành công cốc mất.

Bà rất thích Hương Nhu. Đi đâu bà cũng lôi con bé đi theo rồi nữa

đùa nửa thật giới thiệu Nhu là con dâu.

Hương Nhu mê Ninh ra mặt, nhưng con trai bà luôn né tránh. Nó bảo không thích phụ nữ quá sắc sảo và nhiều tham vọng như Hương Nhu. Đó chỉ là cách vạch lá tìm sâu của Ninh, chớ theo bà lấy được Hương Nhu là có phước. Gia đình con nhỏ giàu, nó có gốc gác hẳn hoi và hơn hết, mẹ Nhu lại là bạn thân từ thời còn đi học với bà. Hai bên môn đăng hộ đối là thế, thân tình là thế, vậy mà Ninh lại chê Hương Nhu. Thật là tức chết được!

Đang trầm mê nghĩ ngợi, bà Ảnh chợt giật mình vì một giọng đàn ông ngọt ngào:

– Em làm gì mà thù người ra thế?

Ngẩng lên nhìn ông Sơn, bà gượng cười:

– Em có nghĩ gì đâu.

Giọng vẫn ngọt sớt, ông Sơn nói:

– Trông em phờ phạc quá. Nhất định phải có chuyện gì.

Bà Ảnh vội đưa tay vén lại tóc rồi chớp mắt. Mặt tươi lên, bà nói dối:

– Em đang nghĩ tới Hương Nhu, con bé muốn em đi mua sắm với nó, nhưng em lại bận. Em từ chối song vẫn thấy áy náy.

Sửa lại cổ áo sơ mi đã ủi phẳng phiu, ông Sơn lắc đầu:

– Tưởng gì quan trọng. Em thật đa cảm, chỉ chuyện vặt mà cũng trầm tư mặc tưởng như đang nhớ ai.

Bà Ảnh hơi cau mày:

– Nhớ ai? Anh khéo suy diễn. Anh sắp đi đâu vậy?

Ông Sơn vuốt nhẹ bờ ria mép đã được tỉa hết sức tỉ mỉ và vô tư trả lời:

– À! Anh tới công ty Hạnh Ngộ. Hôm nay họ mời khai trương mà.

– Họ mời hồi nào? Sao em không biết?

Ông Sơn vuốt sợi tóc nằm sai nếp:

– Cũng mấy bữa rồi. Họ mời cả hai vợ chồng, nhưng dạo này em bận quá, đi làm gì cho mệt. Thời gian đó để em đi massage tốt hơn.

Bà Ảnh nuốt nghẹn xuống. Ông ta lại bỏ bà ở nhà để đi một mình.

Ông ta muốn được tự do như những gã độc thân bên các cô gái đẹp trong những bữa tiệc sang trọng.

Nhìn ông Sơn bảnh bao trong bộ comple cắt thật khéo, bà Ảnh không thể không ghen. Ông ta trẻ hơn bà đúng một chục tuổi. Vào thời điểm này, ông đang độ sung sức, nhưng bà đã tới mùa... gió heo may đã về. Đi bên nhau, hai người y như một đôi đũa lệch, so sao cũng không đều.

Bà bỏ thời gian tiền của vào các thẩm mỹ viện khá nhiều. Ấy nhưng chả ông bác sĩ nào giúp được bà giữ lại nét xuân thanh thời đó. Bà

đã già thật rồi và ông chồng trẻ của bà bắt đầu che cơm thích phở. Nếu không bận chờ Ninh, bà đã không để ông Sơn đi một mình. Bà thừa bản lĩnh đứng trước đám đông, trong các cuộc chiêu đãi cùng ông chồng so le tuổi mà không gì làm xấu hổ. Trái lại bà còn hãnh diện được sở hữu một gã đàn ông đẹp trai, phong độ, trước sự ganh tị lẫn chế riệu của nhiều người đàn bà khác.

Bà Ảnh nghiêm mặt:

– Bao giờ anh về?

– Chưa biết. Mà anh có thích đi đâu ngoài về nhà với em.

Bà Ảnh thừa biết đó là những lời chót lưỡi đầu môi nhưng khôn khổ sao bà vẫn thấy vui. Bà nghe giọng mình xiu hắt:

– Anh đi sớm về sớm vậy!

Ông Sơn tủm tỉm cười. Tới gần, ông hôn phớt lên má bà rồi ra nhà xe.

Ngồi lại một mình, bà Ảnh khẽ nuốt tiếng thở dài. Lắm đêm không ngủ được bà ngẫm nghĩ và thấy có lỗi với Ninh. Con trai bà không có một tuổi thơ hạnh phúc với cha mẹ, trái lại nó toàn chứng kiến những cảnh cãi nhau, những mưu mô ba mẹ nó dùng đối phó nhau và cuối cùng là đường ai nấy đi. Ninh bơ vơ sống bên nội vì bà và ông Thất đã vội tìm cho mình hạnh phúc mới.

Hồi ấy bà chọn ông Sơn không phải vì bà yêu ông mà chỉ vì bà muốn cho ông Thất thấy rằng, ly dị Ông bà vẫn thừa sức tìm được một gã trai tân làm chồng. Để hơn mười năm nay gã trai ấy chả làm nên trò trống gì ngoài trò tiêu xài hoang phí những đồng tiền lẽ ra là của Ninh.

Mẹ bà vốn rất giàu có. Bà cុcố nhiều phần hùn ở nhiều công ty, nhà hàng khách sạn. Trước khi quan đời, bà cុcố di chúc để lại tất cả cho Ninh, bà Ảnh chỉ là người quản lý những thứ đó cho đến năm Ninh ba mươi tuổi.

Lúc đó Ninh sẽ chính thức là người thừa kế duy nhất.

Mẹ bà làm thế vì cុcố Ông Sơn sẽ làm tiêu tan mọi thế. Hồi đó bà rất giận mẹ, giờ nghĩ lại bà mới thấy mẹ mình thật từng trải, nếu không có lẽ giờ này bà đã trắng tay và ông Sơn cũng đã biến khỏi cuộc đời bà.

Phận đàn bà thật khổ! Bà đã tìm kiếm hơn nửa cuộc đời nhưng cái bóng hạnh phúc vẫn là cái bóng, nó hình như ở cạnh, song bà không thể nào nắm bắt được. Bà tìm quên người chồng cũ bằng cách lấy vội vàng một gã chồng mới, nhưng bà nào có quên được đâu.

Bà vẫn nhớ, vẫn hận ông Thất nên tất cả những gì liên quan tới ông bà vẫn rõ mồn một. Bà có một... đội tay chân tín để theo dõi hành

tung của ông.

Bà thêm nghe những báo cáo về ông. Để làm gì, bà không biết. Đến bây giờ đôi tay chân thân tín ấy đã rơi rụng dần, có lẽ họ thấy việc dò la, mách lẻo của mình vừa vô duyên vừa vô bổ, nên bà mới thôi.

Nhưng thôi vẫn không có nghĩa là... thôi. Bà vẫn hướng mọi chú ý về ông để hả hê mỗi khi ông gặp điều bất hạnh.

Chuông điện thoại reo, bà Ảnh nhấc máy. Giọng bà Loan vang lên hỉ hả:

– Tao có một tin tốt và một tin xấu cho mày. Mày muốn nghe tin nào trước?

Bà Ảnh cười khế:

– Với tao tin nào bây giờ cũng xấu hết. Bởi vậy mày muốn nói tin nào trước cũng được.

Bà Loan cười hà hà trong máy:

– Vậy tao nói chuyện gần trước, chuyện xa sau nhé.

– Ờ. Đông dài chỉ tổ tốn tiền điện thoại.

– Nghe à! Tối hôm qua tao đi nghe nhạc ở Tiếng Tơ Đồng, tao thấy con Thủy, nó không đi với tay Thất mà nó đi với thằng nhỏ đó tình tứ lắm, tao trông mà ngứa mắt.

Giọng bà Ảnh thản nhiên:

– Thủy Lê dạo này chuyên đi tìm tụi con trai có dáng vẻ lẫn giọng ca tạm tạm để đào tạo ca sĩ. Nó không đi với mấy đứa con nít chả lẽ đi với các lão già?

– Tao vẫn chưa kể tới đoạn hấp dẫn mà.

– Vậy kể đi!

Bà Loan hào hứng nói tiếp:

– Một lát sau, tay Thất vào với Phụng Mai, nhỏ người mẫu mới nổi nhưng có nhiều scandal... Mày biết nó không?

Bà Ảnh nghe cổ mình khô khốc. Đó là cảm giác quen thuộc khi nghe ai nhắc đến ông Thất.

Bà Loan ríu rít kể:

– Hai người ngồi chưa ấm ghế, con Thủy Lê đã đi tới hất nguyên ly nước vào mặt Phụng Mai. Cảnh tượng y như trong phim Hàn Quốc. Tao chờ xem lão Thất phản ứng ra sao. Ai dè lão lật đật đứng dậy kéo Phụng Mai đi một lèo khỏi khán phòng. Sao lão hiền dữ vậy Ảnh? Hồng lẽ lão Thất sợ con Thủy đến thế?

– Bà Ảnh cười khẩy:

– Lão ta sợ con bé người mẫu bị Thủy Lê dễ thẹo nên mới rút êm đó chứ.

Hừ! Bên tám lạng bên nửa cân. Ông ăn chả bà xơi nem. Đúng là

buồn cười.

Thế còn chuyện ở xa. Mà kể nốt đi.

Bà Loan bỗng trầm hẳn xuống:

– Nàng công chúa nhỏ của ông Thất đã về rồi đấy.

Trái tim bà Ảnh như bị ai bóp chặt, bà gần như thều thào:

– Nó về bao giờ?

– Có lẽ độ một tuần nay, nhưng âm thầm lặng lẽ lắm. Tao không có gặp cô ả mà nghe người quen nói lại. Họ nói Nàng công chúa nhỏ vẫn còn xinh đẹp như xưa... Bà Ảnh nhắm mắt, im lặng khiến bà Loan chợt lo lắng.

– Nè! Mà không sao chứ?

Trầm tĩnh lại bà nói:

– Không!

Bà Loan chép miệng:

– Không biết ông Thất còn yêu Nàng công chúa nhỏ không nhỉ? Nếu còn, Thủy Lê khổ tới rồi.

Bà Ảnh mím môi:

– Hơi đâu mà lo cho con yêu tinh ấy. Nó mà biết khổ sao? Nếu thế cũng nên chống mắt lên coi thiên hạ cùng khổ.

Bà Loan nói:

– Tao kể hết chuyện rồi. Thôi há! Tao phải đi tắm trắng đây.

Bà Ảnh rùng mình khi nhớ lại thời ông Thất say mê Nàng công chúa nhỏ.

Thời đó bà đau khổ tột cùng khi ông Thất đòi ly dị để danh chánh ngôn thuận với người con gái được ông si mê gọi là công chúa.

Để giữ chồng, bà đã đem cái chết của bà và Ninh ra dọa. Ông Thất và nàng công chúa nhỏ đã chịu thua bà.

Nàng công chúa đi lấy chồng vội vã như để trốn chạy một mối tình vô vọng. Bà đã giữ được thân xác chồng, nhưng trái tim ông mãi mãi thuộc về người khác.

Giọng con bé giúp việc vang lên làm bà Ảnh giật mình:

– Dạ cậu Ninh đã về ạ.

– Mời cậu lên đây!

Dứt lời, bà bước tới bàn phấn nhìn mình trong gương. Bà không muốn con trai nhìn thấu tâm hồn.

Ninh bước vào, mạnh mẽ như một luồng gió, làm bà chông chênh khi nhớ tới ông Thất.

Ngày đó, ông cũng như Ninh bây giờ, mạnh mẽ, tài hoa, nghệ sĩ, đa tình.

Rất nhiều người chớ không chỉ mình bà si mê ông. Nhưng lúc đó

ông, một nghệ sĩ nghèo đã chọn bà, cô tiểu thư, con một mệnh phụ đã ly dị chồng, rất giàu có.

Ai cũng nhìn ra rằng Thất chọn bà vì tiền, chỉ riêng bà không thấy điều đó.

Bà luôn tự hào là Thất yêu bà hơn tất cả, hơn hết thầy nên đã chọn bà làm vợ. Để rồi sống chung được bốn năm...

Ninh ngất ngang suy tưởng của bà:

– Mẹ cần nói gì với con?

Bà Ảnh nhìn xoáy vào mắt anh:

– Tối hôm qua con đi ăn với ai?

Ninh thần nhiên:

– À, bạn con.

Bà Ảnh hậm hực:

– Bạn con? Bạn nào vậy?

Ninh hơi cau mày:

– Sao mẹ lại hỏi thế? Từ trước đến giờ mẹ có quan tâm tới bạn con đâu.

Bà Ảnh trầm tĩnh lại:

– Mẹ hỏi vì mẹ biết nó không phải bạn con. Con nhỏ đó là nhân viên của Ngân Khơi. Muốn quản lý tốt công việc, chủ và tớ phải giữ khoảng cách càng xa càng tốt. Con thật dở khi cặp kè với con đó trước mặt Hương Nhu.

Ninh phản ứng ngay:

– Con đi với ai không liên quan tới Hương Nhu. Thật khó chịu khi có nhiều người tưởng Nhu là vợ con. Tiện đây con xin mẹ đừng bao giờ giới thiệu như thế về Nhu. Con không dám có một cô vợ giỏi giang như Nhu đâu. Vợ con sẽ là người do chính con chọn.

Bà Ảnh cố nén bực bội:

– Con làm gì lên giọng với mẹ vậy? Mẹ xin lỗi đã giới thiệu với nhiều người Nhu là con dâu. Có lẽ tại mẹ vừa ý con bé quá. Lãng tử như con cưới được người ta hòm chìa khoá như Hương Nhu là có phước.

Ninh im lặng. Một lát anh nói:

– Con sẽ tiếp nhận Ngân Khơi với điều kiện không có Hương Nhu xen vào.

Bà Ảnh nhận định:

– Trước mắt con chưa quản lý Ngân Khơi một mình nổi đâu. Nhu sẽ phụ con.

– Con sẽ cùng dựng Bài quản lý nó.

Mặt bà Ảnh đanh lại:

– Mẹ cho dưỡng ấy nghỉ rồi.

Ninh kêu lên:

– Không nên đâu mẹ.

Bà Ảnh đành giọng:

– Mẹ không xài người cãi lời mình.

Ninh đứng lên:

– Vậy mẹ và Hương Nhu làm gì thì làm. Coi như con rút lui vì con chắc sẽ làm trái ý mẹ nhiều điều. Con về đây!

Bà Ảnh nhẹ nhàng:

– Sao lại giận dỗi như trẻ con vậy?

Ninh điềm tĩnh:

– Con nói thật chứ không giận dỗi. Nếu mẹ đồng ý để con và dưỡng Bài quản lý Ngân Khơi mà không có Hương Nhu kèm theo, thì con sẽ dốc hết sức mình cho mẹ thấy con không tệ đến mức phải có Nhu phụ.

Bà Ảnh khoát tay:

– Mẹ đồng ý với con một điều kiện nhỏ.

Ninh nhìn bà:

– Điều kiện đó có thể nhỏ, nhưng chắc rất nặng ký nếu không mẹ đã không ra điều kiện.

Bà Ảnh gật gù:

– Con tính ý lắm.

Ninh hờ hững:

– Một là con sẽ quản lý Ngân Khơi. Hai là thôi chớ không chấp nhận bất cứ điều kiện nhỏ nào của mẹ.

Bà Ảnh gật đầu:

– Được rồi! Mẹ không buộc ràng gì con hết. Nhưng mẹ vẫn có cách của mẹ.

Ninh thông thả:

– Đầu tháng sau con sẽ chính thức nhận Ngân Khơi.

Bà Ảnh tò vò hài lòng:

– Mẹ mong con làm tốt vai trò của mình.

Đợi Ninh về xong, bà điện thoại tới nhà hàng Ngân Khơi.

– Cho tôi gặp con Cẩm Nhung.

Bà Ảnh nhিপ tay lên thành ghế trong khi đợi người ta gọi con bé đó cho bà.

Lần đầu tiếp xúc với Nhung trong nhà hàng, bà đã nhận ra con nhỏ này sẽ là tay chân để bà dùng khi cần thiết. Qua Cẩm Nhung, bà có thể bí mật quản lý những tay quản lý nhà hàng, nghĩa là Ninh, ông Bài và cả Hương Nhu làm gì bà đều biết hết.

Giọng Cẩm Nhung vang lên:

– Dạ, Cẩm Nhung đây.

– Chào cháu! Có nhận ra ai không? Nếu có cũng chỉ nên gọi tôi là cô và đừng nói với ai cuộc điện này.

– Dạ. Cháu đã nhận ra cô và cháu hiểu rồi.

Bà Ảnh ngẩn ngơ:

– Tôi muốn biết địa chỉ của con bé tôi không biết tên, nhưng hôm trước tôi đã yêu cầu ông Bài cho nó thôi việc.

– A! nó là Khuê Tâm. Nó vẫn còn làm việc mà cô.

Bà Ảnh ra vẻ ngạc nhiên:

– Thế à! Chắc ông Bài vu vi cho nó đến hết tháng. Thật ra con bé Khuê Tâm đó là người như thế nào nhỉ?

Cẩm Nhung nói một hơi:

– Dạ... Khuê Tâm quỷ lắm. Mới vào làm nhưng các ông rất thích nó. Từ già như ông Bài đến các nhân viên trẻ đều ngọt ngào với Khuê Tâm. Cháu nghĩ nó là một đứa lẳng lơ, tham tiền. Với nó, chịu bị cọ quẹt chút xíu để có tiền bo là chuyện nhỏ. Chính vì nó chướng mắt quá, nên cô Mão mới bắt nó ngồi quầy phụ thu ngân. Mới tối hôm qua nó còn dụ được tay Ninh, một người mới vào làm bảo vệ, ông Ninh nói chiếc Angel để nó đi làm, thay vì cọc cạch trên chiếc xe đạp.

Bà Ảnh bực bội:

– Có chuyện đó nữa sao!

– Dạ... cháu đâu dám nói dối. Tối hôm qua ông Ninh chở nó đi bằng chiếc Angel. Chiếc xe đạp của nó vẫn còn vứt ở đây. Cả nhà hàng ai cũng xôn xao về chuyện này. Người ta nói chẳng có tiêu chuẩn nào để được cấp xe ngoài tiêu chuẩn qua đêm với ông Ninh.

Bà Ảnh bóp mạnh ống nghe:

– Cháu tìm địa chỉ nó cho tôi. Rồi tôi sẽ gọi lại. Thôi nhé!

Bà ảnh nóng hơ trong lòng. Bà không hiểu nổi tại sao Ninh mới vào Ngân Khơi chưa bao lâu mà lại có quan hệ sâu với con nhỏ Khuê Tâm đến thế.

Không biết đêm qua hai đứa đã tới đâu rồi. Bà không sao chịu nổi khi nghĩ Ninh si mê con bé.

Lẽ nào cuộc đời lại có những cảnh éo le đến thế? Nhất định bà sẽ dùng hết khả năng để tách hai đứa ra. Bà thề sẽ làm bằng được điều đó.

– - - - - NINH cúi xuống nhìn chỗ phỏng ở bắp chân. Chỗ ấy vẫn còn rát dù không bị phỏng lên. Cũng nhờ chai dầu mù u nhỏ xíu của Khuê Tâm, cô bé vậy mà dễ yêu quá.

Bỗng dưng anh tủm tỉm cười khiến Thụy phải tò mò:

– Sao tự nhiên ông cười một mình vậy?

Ninh lơ lửng:

– Vui mới cười chứ đâu phải tự nhiên.

Thụy nhún vai:

– Bị phỏng pồ, ngắm nghía vết thương và tằm tằm. Ông đúng là có vấn đề.

Thảo nào hồi nãy dì Ảnh điện thoại tới hỏi thăm đủ thứ.

Ninh nhú mày:

– Hỏi cái gì mà mày nói đủ thứ?

Thụy gác chân lên bàn:

– Hỏi những câu hơi bị lạ. Thí dụ như:

Anh Ninh mày quen ai? Anh Ninh mày có dắt con gái về nhà qua đêm không. Em nghe hơi bị sốc vì từ hồi nào tới giờ dì Ảnh mấy khi nói chuyện với em, nhưng lần này dì nói nhiều và thắc mắc nhiều quá.

Ninh chép miệng:

– Bà cụ muốn gì đây? Tao đã qua cái tuổi bị kèm kẹp lâu rồi và tao cũng quen tự do rồi.

Thụy nhíp nhíp chân:

– Dì Ảnh hỏi em có biết con bé nào tên Khuê Tâm quen với anh không?

– Rồi mày nói sao?

– Dĩ nhiên em bảo không.

– Tốt.

Thụy tò mò:

– Anh có quen ai tên Tâm à?

Ninh ậm ừ:

– Nhiều chuyện. Có rồi sao?

Thụy gật gù:

– Dì Ảnh tài thiệt! Ở xa mà chuyện gì của anh dĩ cũng biết hết ráo.

Ninh lầu bầu:

– Tất cả cũng từ Hương Nhu. Cô ta tưởng mình là vợ của tao hay sao ấy.

Thụy bật cười vì gương mặt cau có của Ninh.

– Yêu thì người ta ghen. Anh nên thông cảm đi... Đại ca!

Ninh im lặng. Thụy hỏi tới:

– Khuê Tâm là người như thế nào mà bà Hương Nhu xếp cánh chịu thua vậy?

Ninh lấp lửng:

– Em biết cô bé ấy mà.

Thụy nhú mày:

- Em biết Khuê Tâm à? Sao em không nhớ cà!
- Thì cũng nhờ chú mày... đụng cô bé ấy, anh mới quen ấy chứ.

Mặt Thụy đầy ngỗ ngược:

- Đừng nói với em Khuê Tâm là nhỏ Su Su con gái lão Tư hũ hèm đó ghen.

Ninh hất hàm:

- Đúng vậy thì đã sao?

Thụy ngậm ngừng:

- Em bất ngờ quá. Mà anh thích nhỏ Su thật sao? Lão Tư Đồn chưa còn hơn rượu quá date nữa đó.

Ninh xua tay:

- Có điều này chú mày chưa biết. Ông Tư Thụ là bạn cũ của dưỡng Bài.

Chính dưỡng Bài nhận Su vào làm ở Ngàn Khơi.

Thụy kêu lên:

- Trời đất! Sao thế giới này nhỏ bé thế.

Giọt Nắng Thiên Đường

Chương 4

Ninh nói tiếp:

- Anh gặp Su Su ở Ngàn Khơi, nhưng cô bé cứ tưởng anh là dân bảo kê nhà hàng. Khổ một điều, chẳng biết lý do gì mẹ anh yêu cầu dưỡng Bài cho Su Su nghỉ việc.

Thụy hỏi ngay:

- Ba em có làm thế không?

Ninh thở dài:

- Dưỡng Bài vẫn để Su Su tiếp tục, nhưng mẹ anh rất cương quyết.

Anh rất khó chịu trước tình cảnh này.

- Anh thật lòng thích Su Su à?

Ninh chép miệng:

- Thích là thích chứ thật hay giả gì.

Thụy xoa hai tay vào nhau:

- Chà! Tự thú rồi ghen. Hình như lần đầu tiên em nghe anh nói thích một người. Su Su cũng đáng để anh thích lắm, nhưng nhớ tới ông Tư Thụ, em thấy ngại cho anh quá.

Ninh tự tin:

– Anh nghĩ mình có thể lấy được tình cảm của ông Thụ.

Thụ nhấn mạnh:

– Em muốn nói tới bản chất của ông ta kìa. Không đơn giản chút nào nếu phải chịu đựng lâu dài một ông bố vợ như vậy.

Ninh xoa tay:

– Chú mày nghĩ xa xôi quá.

– Điều đó chứng tỏ em có kinh nghiệm hơn anh. Thích một người, yêu một người rồi cưới một người là cả một quá trình đầy khó khăn thử thách. Thà anh cứ chơi chơi qua ngày như lâu nay, trái tim anh sẽ nhẹ nhàng, đầu óc anh sẽ thanh thản hơn.

Ninh im lặng. Thật tình anh chưa nghĩ xa xôi như Thụ đang nói.

Thích một người, anh đã thích rất nhiều lần nhiều người nào đó, sau một thời gian thoáng qua rồi thôi. Cho dù các cô gái ấy có cố tình níu kéo, Ninh vẫn tìm cách giữ khoảng cách an toàn đến mức độ bè bạn sơ giao. Với Khuê Tâm thì sao? Anh đang thích Tâm, nhưng Ninh muốn tiến sâu hơn, chứ không giữ lại ở khoảng cách bạn bè với cô bé.

Thụ hỏi:

– Su Su yêu anh chứ?

Thấy Ninh lặng thinh, Thụ tự trả lời:

– Chắc trăm phần trăm là vậy rồi. Đại gì không yêu một anh chàng Vào trong phong nhã ra ngoài hào hoá thế này.

Ninh lừ mắt:

– Không được nghĩ xấu về người khác như vậy. Khuê Tâm rất giữ ý với anh.

Thụ nhún vai:

– Đó là thực tế. Anh thấy, trong những bộ phim lãng mạn vẫn có cốt truyện na ná kiểu cô gái đẹp nhà nghèo được một tiểu thiếu gia giúp đỡ. Thế là cô gái yêu tiểu thiếu gia. Qua nhiều khó khăn, sóng gió, kết cuộc vẫn là một đám cưới. Chắc! Em mong anh cũng thế.

Ninh thấy rõ Thụ rất ác cảm với ông Thụ, có lẽ chính vì vậy nên cậu ta cũng có ấn tượng xấu với Khuê Tâm.

Anh gằn giọng:

– Em muốn nghĩ sao cũng được, nhưng anh đề nghị em không nói gì về Khuê Tâm với mẹ anh.

Thụ thần nhiên:

– OK. Em biết rồi.

Ninh nhìn đồng hồ. Giờ này chắc Khuê Tâm đã đi làm. Anh thấy nhớ và khao khát được gặp cô. Suốt ngày hôm nay anh đã ở trong Ngàn

Khởi để làm việc với ông Bài, nhưng anh chưa gặp Tâm, thay vào đó là Cẩm Nhung. Cô ta luôn lượn lờ trước mặt Ninh và luôn liếc mắt đưa tình một cách trắng trợn, khiến anh chột ngán ngấm sự đời.

Ninh đứng dậy:

– Anh tới Ngàn Khởi.

Thụy hóm hỉnh:

– Đạo này anh siêng nhỉ? Nhờ động lực yêu nên có khác. Vậy cũng tốt, chắc dì Ảnh rất hài lòng.

Ninh lắc đầu:

– Chú mày nói nhiều quá.

Dứt lời anh dắt xe ra, Thụy bước theo để đóng cổng. Vừa đi anh chàng vừa huýt gió một bài tình ca nghe thật rộn ràng.

Ninh lướt chiếc xe êm ru trên đường. Lòng không thôi nghĩ về Khuê Tâm.

Mẹ anh đang tìm hiểu cô bé để biết đối thủ của Hương Ngu và anh sâu đậm cỡ nào. Nhưng tại sao vừa gặp Tâm lần đầu bà đã muốn cô bé nghỉ việc? Vào thời điểm đó đã có ai biết Ninh có mối quan hệ với Khuê Tâm đâu.

Lẽ ra anh nên tìm hiểu chuyện này từ ông Bài, nhưng vì Ninh nghĩ không nên đặt nặng vấn đề nên đã thôi. Bữa nay anh sẽ hỏi cho ra lý do vì sao mẹ mình lại có thành kiến với Khuê Tâm từ cái nhìn đầu tiên.

Gởi xe, Ninh bước vào Ngàn Khởi và đi rảo một vòng. Tối nay khách khá đông, nhân viên phục vụ xoay như chong chóng, nhờ thế, anh không bị Cẩm Nhung quấy rối.

Tới quầy thu ngân, anh hỏi Hường:

– Khuê Tâm đâu chị?

Hường nhăn mặt:

– Nó đang bị sao quả tạ chiếu...

Ninh sốt ruột:

– Nghĩa là sao? Chị nói đại đi!

Hường hạ giọng:

– Cô Nhu gọi con nhỏ vào phòng của ông Bài. Không biết cổ mắng mỗ gì trước khi bắt con bé nghỉ việc mà lâu thế.

Người Ninh nóng bừng cơn nóng. Anh hăm hăm đi về phía văn phòng, không cần gõ cửa, anh đẩy mạnh vào.

Có hai người bên trong cùng nhìn ra, nhưng duy nhất anh chỉ thấy Khuê Tâm với đôi mắt rơm rớm và đôi môi mím chặt.

Đứng ngay cửa. Ninh hít vào một hơi dài để dần cơn nóng xuống, anh nhỏ nhẹ:

– Có chuyện gì vậy Hương Nhu?

Dù khá bất ngờ trước sự xuất hiện của Ninh, nhưng Nhu vẫn ngọt ngào:

– Chuyện bình thường thôi mà anh. Có một vài sai sót do cô gái này cố tình ghi sai khi cộng hoá đơn. Em đang tìm hiểu xem mức độ sai lệch tới đâu để còn xử lý.

Ninh lạnh lùng:

– Ai yêu cầu em làm chuyện này khi đây không có việc của em?

Mắt Hương Nhu tròn xoe:

– Thì bác Ảnh chứ ai. Nếu không vì bác, em đâu tới đây vào giờ này cho cực thân.

Ninh nhếch môi:

– Cảm ơn sự nhiệt tình của Nhu. Em cứ về, để anh xử lý mọi việc ở đây.

Hương Nhu dỗi:

– Anh đuổi em đấy à?

Ninh dài giọng:

– Anh không muốn em cực thân.

Liếc xéo Khuê Tâm, Nhu nói:

– Về em về.

Đứng dậy, Nhu thản nhiên bước ngang mặt Tâm và nói trống:

– Đừng tưởng có chỗ dựa là ngon nha. Tất cả chỉ mới bắt đầu thôi.

Đưa chân sập mạnh cánh cửa khi Nhu bước ra. Ninh nhào tới chỗ Tâm ngồi, giọng thắc thỏm:

– Su không sao chứ?

Khuê Tâm khẽ lắc đầu, Ninh hỏi:

– Nhu đã nói gì em?

Tâm đều giọng:

– Chị ấy bảo em tắc trách trong công việc, nên nghỉ làm cho rồi.

Im lặng một chút, Tâm bảo:

– Có lẽ em không nên tiếp tục nữa.

Ninh khẽ nhú mày:

– Sao lại thế?

– Em không muốn bác Bài gặp phiền phức... Và cả anh nữa.

Ninh bật cười:

– Anh mà phiền phức gì.

Khuê Tâm chớp mi:

– Em không muốn chị Nhu có cái nhìn sai về em, thưa cậu chủ.

Ninh chắc lưỡi:

– Cái gì mà cậu chủ. Với Su, anh muốn chúng ta là bạn.

– Vì vậy anh mới nói dối anh là bảo kê. Anh nghĩ tình bạn có thể bắt đầu trong gian dối sao? Em thật sự bị hăng và thấy bị xúc phạm.

Ninh nhỏ nhẹ:

– Anh xin lỗi Su. Anh không muốn em biết anh làm gì trong nhà hàng. Anh không muốn giữa chúng ta có khoảng cách. Lần đầu gặp em, trong Ngàn Khơi, anh rất bất ngờ bà bối rối. Anh nghĩ từ từ sẽ giải thích với Su.

Khuê Tâm buồn bã:

– Anh đâu cần phải làm thế. Trước sau gì em cũng là nhân viên của anh.

Khoảng cách trên dưới đã sẵn có, dù anh không muốn.

Nhìn Ninh bằng ánh mắt rần rức, Tâm nói:

– Xin phép anh em về.

Ninh tha thiết:

– Su Su...

Khuê Tâm bước đi không đành lòng. Cô nuốt nghẹn xuống:

– Em cảm ơn anh đã tốt với em.

Khuê Tâm chưa kịp mở cửa phòng, Ninh đã nắm tay cô giữ lại:

– Ngồi xuống đã. Anh sẽ tìm cho em một công việc khác, một chỗ làm bán thời gian khác. Lúc ấy giữa chúng ta không có khoảng cách nào hết. Anh rất thích em, Su Su à.

Khuê Tâm thấy tim mình thổn thức vì ánh mắt, vì lời nói của Ninh. Cô lo lắng vì Ninh quá quan tâm tới mình.

Anh là ông chủ nhỏ, còn Tâm chỉ là người làm công. Tâm xuất thân nghèo nàn với một ông bố vô công rồi nghề lại nát rệu. Ninh thích cô ở điểm nào kìa? Nếu đem so sánh, chắc chắn Tâm thua hết cả những cô gái quanh cậu chủ Ninh. Bởi vậy cô nên thực tế một chút. Thực tế vẫn dễ tồn tại hơn.

Trần tĩnh lại, Khuê Tâm áp ứng:

– Nhưng... ba... ba em không thích anh đâu.

Ninh nghiêng đầu. Anh ngắm gương mặt bừng đỏ của Tâm và thì thầm:

– Không sao. Miễn Su thích anh là được rồi.

Khuê Tâm bật giọng:

– Em không thích anh.

Và giật mạnh tay mình ra khỏi tay Ninh. Anh tủm tỉm cười trong khi

Tâm ầm ức dậm chân:

– Em ghét anh. Mở cửa cho em về, không thôi chị Hương Nhu sẽ nổi điên lên mất.

Ninh khoanh tay nhìn cô:

– Sao lại lòi Hương Nhu vào chuyện ư hay ghét anh?

Khuê Tâm dẫu môi lên:

– Anh còn giả vờ nữa. Vì anh mà vừa rồi chị Nhu làm khó làm dễ người ta.

Ninh gật gù:

– Rồi vì vậy nên người ta ghét anh.

Tâm dài giọng:

– Có vợ sắp cưới đẹp là thế, giỏi giang là thế, chả lẽ người ta nên ư anh?

Ninh phân bua:

– Anh và Hương Nhu chỉ là chỗ quen biết, là bạn bè bình thường thôi.

Khuê Tâm khịt mũi:

– Vậy chắc bà chủ cưới dâu cho mình quá! Thật khó tin.

Ninh chép miệng:

– Em đúng là đa nghi!

Tâm nghe mặt lên:

– Với người đã từng nói dối, đa nghi là cần thiết.

Ninh bước tới sát Tâm, anh nhìn sâu vào mắt cô và nói:

– Em đúng là chua ngoa.

Khuê Tâm lùi ra sau trong khi Ninh cứ lừ lừ tiến tới khiến cô rối cả lên.

Tâm khựng lại khi đã sát tường.

Cô bướng bỉnh:

– Em vốn chua ngoa cơ mà...

Ninh cúi xuống sát mặt Tâm:

– Anh muốn nếm thử xem em chua ngoa đến cỡ nào.

Khuê Tâm ngỡ không hiểu ý Ninh muốn nói gì. Cô chớp mi nhìn lên và hốt hoảng khi thấy gương mặt Ninh thật gần. Gần đến mức cô vội nhắm mắt lại vì quá bối rối. Không đành lòng khao khát, Ninh đặt môi lên bờ môi căng mọng có một đường chủ hết sức gợi cảm của Tâm. Cô mím miệng lại và cố đẩy Ninh ra, nhưng bao nhiêu sức lực trong cô như tiêu tan mất, Khuê Tâm cố cưỡng lại sự cuồng hút cuồng nhiệt toa? ra từ bờ môi dày nóng bỏng, tham lam của Ninh, nhưng không sao được.

Cô gồng mình cứng đờ như khúc củi để chống đỡ, rồi sau đó run rẩy, yếu đuối, mềm người tựa hẳn vào Ninh. Đôi môi hồng mềm mại của Tâm dè dặt hé mở để đón nhận tất cả cảm giác đầu đời mê đắm.

Vừa táo bạo vừa dịu dàng, Ninh lướt môi mình trên đôi môi tơ non của Tâm.

Anh đấm đuối gọi tên cô:

– Su... Su... nhìn anh đi.

Khuê Tâm khép mi ngây ngất. Cô bầu vào hông Ninh và úp mặt lên vai anh:

Ninh thì thào:

– Môi em có vị chua của trái dâu Đà Lạt, vừa đỏ hồng vừa thơm.

Suốt đời anh không sao quên được mùi hương của thứ trái cấm đó.

Khuê Tâm chột rùng mình khi nghe tới hai từ Trái cấm. Nó nhắc cô nhớ đến ba. Ông đâu có ưa Ninh và từng bảo cô không được giao thiệp, tiếp xúc với anh cho dù bất kỳ lý do nào. Nếu ông biết hai người đã tiến xa tới mức hôn nhau như vậy chắc chết.

Hốt hoảng, Tâm đẩy Ninh ra nhưng vòng tay mạnh mẽ của anh vẫn ôm vòng ngang cô. Giọng Ninh nhẹ như hơi thở.

– Anh làm em sợ phải không Su?

Vùi mặt vào ngực Ninh, cô gần như khóc:

– Anh biết là chúng ta sẽ không tới đâu mà.

Ninh hôn lên tóc cô:

– Nếu thật lòng yêu nhau, chúng ta sẽ đi tới cùng trời cuối biển.

– Em không thể yêu anh. Và em cũng chưa bao giờ yêu anh.

Tâm nghe Ninh cười, tiếng cười thật khẽ, nhưng đầy tràn hạnh phúc.

– Em yêu anh. Anh tin chắc như vậy.

Khuê Tâm ngẩng lên:

– Ai bảo với anh thế?

Ninh âu yếm:

– Vừa rồi môi em đã nói với anh. Nếu không yêu, môi em đâu mềm, đâu ngon đến mức anh không nỡ dứt lời.

Khuê Tâm nóng bừng người, cô nghe Ninh gọi tên mình rồi môi anh tìm lấy môi cô...

Nhẹ nhàng nhưng nóng bỏng ngọt ngào, hai người chỉ biết có nhau mà thôi.

Ninh siết nhẹ cô trong tay:

– Anh yêu em. Yêu nhiều lắm Su Su ạ!

Tâm như ngợp đi trong hạnh phúc. Cô vừa sung sướng vừa hoang mang, lo lắng. Yêu anh là hạnh phúc hay đón đau vậy?

Khuê Tâm yếu ớt:

– Chúng ta phải làm sao hả anh? Có lẽ em không nên tiếp tục ở đây. Nếu không...

Ninh nói:

– Anh hiểu. Anh sẽ tìm việc cho em ở chỗ khác.

Khuê Tâm ngập ngừng:

– Sao anh lại thương em?

Ninh nhỏ nhẹ:

– Anh không biết. Khi thấy em lần đầu trong quán bà Tám Minh, anh đã thích rồi. Từ đó lòng anh luôn khao khát được gặp lại em cho dù bác Tư đã hăm he không được lảng vảng tới gần con gái bác.

Tâm thở dài:

– Ba em không thích anh.

Ninh tự tin:

– Đó là lẽ thường ở các ông bố quá thương con gái. Anh tin rồi bác sẽ nghĩ khác.

– Thế còn bác gái thì sao? Bác đã chọn người cho anh rồi kìa.

Ninh vuốt tóc Khuê Tâm:

– Anh có cuộc sống của riêng anh từ rất lâu rồi. Anh không ham làm chủ nhà hàng hay chủ tài sản của mẹ, bởi vậy mẹ không ràng buộc được anh.

Em phải tin anh.

Áp mặt vào ngực anh êm ấm, vững vàng, Tâm và Ninh kể cho nhau nghe những buồn vui trong cuộc sống của mình. Nhưng thời gian được bên nhau luôn trôi nhanh. Ninh đưa Tâm về tới đầu ngõ bằng cách chạy theo chiếc xe đạp của cô. Anh bảo mình là vệ sĩ của tình yêu, và Tâm thật hạnh phúc được anh hộ tống. Tâm cứ như người sống trong mơ cho tới khi về đến nhà.

Vừa mở cánh cổng gỗ, Tâm đã thấy ông Thụng ngồi uống rượu ở cái bàn dưới gốc mận.

Ông nói trống:

– Làm gì tối nay về trễ dữ vậy?

Tâm ngồi xuống đối diện với ông.

– Con không làm việc ở đó nữa.

Ông Thụng rót rượu vào ly, giọng cộc lốc:

– Biết rồi!

Tâm ngạc nhiên:

– Bác Bài nói với ba à?

Ông Thụng ộp cả ly rượu vào miệng:

– Không! Nhưng mày nghĩ là đúng. Lẽ ra mày nên nghỉ khi gặp thằng Ninh trong nhà hàng đó.

Tâm ấp úng:

– Anh Ninh không liên quan gì...

Ông Thụng mắt nạt:

– Nói láo trơn miệng y như mẹ mày ngày xưa. Đồ hư đốn!

Tâm nóng người. Cô rất ghét bị so sánh với mẹ, dù là so sánh để

đánh giá sự tốt, xấu. Với cô, bà không rõ nhân dạng, tính tình, và là một người không hiện hữu, Tâm chẳng mấy may cảm động khi nghe nhắc đến bà, ngược lại, Tâm luôn có cảm giác khó chịu.

Giọng ông Thụrin rít nghe ê cả đầu:

– Mày và mẹ mày làm tiêu tan cả cuộc đời và sự nghiệp của tao. Tao căm thù, tao căm thù có nghe rõ chưa.

Khuê Tâm ngồi chết trân trên ghế. Đây là lần đầu tiên ông Thụthốt lên những lời độc địa như vậy với Tâm. Hình như ông đã uống quá nhiều rượu? Nhưng nhìn ông đâu có vẻ say. Đã xảy ra chuyện gì khi Tâm vắng nhà?

Bà Yên từ trong bước ra với đôi mắt đỏ hoe.

– Con nhỏ mới vừa về tới nhà, ông làm ớn để nó yên.

Ông Thụquát:

– Hừ! Nó có phải con bà đâu mà bênh? Cả bà nữa. Tôi cũng thù bà. Hừ!

Các người chết hết đi.

Khuê Tâm đứng dậy, cô mím môi bước tới chỗ dựng xe đạp. Bà Yên lật đật bước theo.

Giọng sưng nước, bà nói như năn nỉ:

– Giờ này còn đi đâu. Ba đã ghét dì, cả con cũng thế sao Su Su? Mất Tâm cay xè vì những lời của bà Yên. Thật khốn khổ! Số bà mắc nợ cha con cô hay sao ấy! Từ khi Tâm biết nghĩ đến nay, cô thấy hầu như dì Yên không bao giờ có hạnh phúc. Dì tất bật, ngược xuôi lo cho ba Tâm từng chút, nhưng ít khi nào nhận được sự chăm sóc hay lời nói ngọt ngào từ ông. Dì Yên y như cái bóng thâm lặng bên cha con Tâm. Dì rất thương Tâm và cô cũng xem dì như mẹ ruột, chỉ có điều dì không muốn Tâm gọi mình là mẹ nên cô đành gọi là dì.

Im lặng, Khuê Tâm theo bà Yên vào nhà.

Vào tới bếp, Tâm hỏi ngay:

– Đã có chuyện gì xảy ra vậy dì?

Bà Yên ra vẻ tự nhiên:

– Chuyện gì đâu? Ông ấy nhậu vào rồi nói linh tinh ấy mà.

Tâm lắc đầu:

– Con không tin. Bữa nay ba rất lạ. Ba uống rượu chứ không uống bia. Ông vừa đựng chuyện gì với ai đó. Con dám cá như thế.

Bà Yên nói:

– Đụng người khác là chuyện thường ngày mà. Con để ý làm chi.

Tắm rửa rồi đi ngủ đi. Con nghỉ chỗ đó dì còn mừng nữa.

Khuê Tâm nhìn ra sân. Ba cô vẫn khè khà bên chai rượu. Rất ít khi ông uống một mình như vậy.

Cô sốt ruột:

– Trời ơi! Hết chai đồ chắc chết.

Bà Yên thở dài:

– Dì không dám cản đâu. Lúc này ông đang nhớ mẹ con đấy.

Khuê Tâm thoáng thấy vẻ đau đớn lẫn cam chịu hiện lên trên gương mặt rất dịu dàng của bà Yên.

Bỗng dưng Tâm thấy thương bà quá. Vòng tay ôm eo bà Yên, Tâm thủ thỉ:

– Con thì chả bao giờ nhớ. Cứ để mặc ba nhớ bà ta, con không thèm, với con bà ta không hề tồn tại.

Bà Yên lắc đầu:

– Không được nói vậy! Đó là mẹ con, không có bà con cũng không có mặt trên đời này.

Khuê Tâm chua chát:

– Có mặt trên đời này để làm gì? Đó là câu hỏi chưa ai giải đáp cho con.

Con có muốn hiện hữu đâu.

Bà Yên lo lắng, giữ Tâm trong tay, bà kêu lên:

– Sao con lại bi quan vậy? Ở tuổi của con, cuộc sống luôn màu hồng.

Tâm quay mặt đi:

– Người khác có thể thấy như vậy, riêng con thì không. Chính ba mẹ, người tạo ra con đã bôi đen cuộc sống lẽ ra màu hồng đó.

Giọng nghẹn lại, Tâm nói:

– Nếu không có dì, con không biết mình đã như thế nào rồi. Con chỉ thương dì thôi. Dì còn hơn là mẹ con nữa.

Bà Yên chớp mắt nhìn Tâm lặng lẽ bước lên gác. Bà không dám cho Tâm biết vừa rồi bà Ảnh chủ nhà hàng Ngân Khơi đã tới đây. Bà không nỡ để con bé đang buồn phải buồn hơn, nhưng nếu im lặng bà cũng không đành.

Bước theo Tâm lên căn gác nhỏ, bà ngập ngừng:

– Con và cậu Ninh có tình ý gì không?

Tâm nóng người. Một lát sau cô áp ứng:

– Sao dì lại hỏi vậy?

Bà Yên ậm ừ:

– Tại ba con không thích cậu ấy.

Khuê Tâm dè dặt hỏi:

– Nhưng tại sao, dì biết chứ?

Bà Yên thở dài:

– Trước đây ông ghét Ninh vì cậu ta giống một người mà ông không ưa, thậm chí còn căm thù. Ông ghét vu vơ, không lý do chính đáng.

Tâm hỏi tới:

– Còn bây giờ thì sao hả dì?

Bà Yên lại thở dài:

– Giờ thì có lý do rồi. Cậu Ninh chính là con trai ông Thất.

Nhìn bà, Tâm hoang mang:

– Nhưng ông Thất là ai? Tại sao ba lại ghét ông? Ghét đến mức không ưa cả người nào giống ông ta?

Bà Yên đều giọng:

– Ông Thất là người mẹ con yêu đến mức bỏ cả chồng con.

Khuê Tâm nghe ù cả hai tai. Cô áp úng:

– Có... có đúng như vậy không dì?

Bà Yên gật đầu:

– Đúng. Vừa mới tức thời, bà Ảnh đã tìm tới đây và nói rất nhiều câu khó nghe. Bà ta khiến ba con ngồi lì bên chai rượu mấy tiếng đồng hồ liền.

Trái tim Tâm như bị ai bóp. Cô nhức nhối, ngạt thở và đau đớn không chịu được.

Bà Yên nói tiếp:

– Dì khuyên con nếu đã từng nghĩ tới Ninh thì nên quên đi, bằng không con sẽ khổ dài vì tất cả sẽ chẳng tới đâu ngoài một kết thúc bi thảm. Bà Ảnh rất độc miệng khi cao giọng bảo rằng con đang mời chài quuyến rũ con trai bà ta. Giống như mẹ con ngày xưa, đã quuyến rũ chồng bà. Con sẽ gặp toàn bất hạnh nếu tiếp tục với Ninh, con hiểu chưa?

Dứt lời, bà trở xuống nhà dưới. Tâm còn lại một mình trong căn gác đều hiu không một ngọn gió, nhưng hồn Tâm ùng ùng giông bão. Đêm bỗng dưng tù túng, ngột ngạt khiến Tâm có cảm giác sắp tận thế. Cô đưa tay lên môi. Hương vị ngọt ngào của tình yêu vẫn tràn đầy, thế nhưng tất cả dường như phải chấm dứt vì những trở trêu của cuộc đời. Tâm như người đang dạo chơi nơi thiên đàng bỗng sa chân rơi tòm vào hố sâu đen ngòm của địa ngục.

Ninh chưa biết mẹ cô là ai nên mới yêu cô. Nếu rõ chuyện, chắc hẳn anh chẳng những không yêu mà còn ghét cô là khác. Vừa rồi khi kể chuyện đời mình, anh đã trách ba anh và người phụ nữ đã khiến gia đình anh vỡ đôi.

Vậy thì dễ gì anh chấp nhận Tâm khi hai bên vẫn còn hận thù. Riêng mình, Tâm cũng oán người đàn ông đã khiến ba mình mất vợ, mình mất mẹ. Anh và cô gặp nhau làm chi mà oan trái thế này.

Nhưng suy cho cùng Tâm và anh nào có lỗi gì. Sao phải lãnh hậu quả từ cái sai của người lớn.

Đau đớn, Tâm lẩm bẩm hát bằng giọng đầm nước mắt.

Nghe xót xa hằn lên tuổi trời trẻ thơ ời!

Trẻ thơ ời!

Tin buồn từ ngày mẹ cho mang nặng kiếp người.

Khuê Tâm tò mò nhìn ra cổng, thằng nhóc Bu, cháu anh Tư Lắm đang đưa tay ngoắc cô lia lịa. Vừa ngoắc nó vừa nháy mắt lên mừng rỡ khiến Tâm hết sức ngạc nhiên vì không biết thằng nhóc định giở trò gì.

Thường thì bọn con nít rất dị ứng với ngôi nhà của Tâm. Không khi nào bọn chúng tụ tập, đùa giỡn trước cổng nhà Tâm, bọn chúng rất sợ Ông Tư Đờn. Vậy nhóc Bu gọi cô chắc phải có việc.

Tâm vừa ló đầu ra khỏi cổng, thằng Bu đã dúi vào tay cô cái đĩa C.D. – Chú Ninh gởi chị nè. Chú nhờ em đưa từ hôm qua, nhưng lúc nào ông Tư cũng ở nhà, em hồng dám kêu chị.

Tâm chưa kịp hỏi thêm gì, thằng nhỏ đã chạy mất. Cô mân mê cái đĩa CD trong tay. Đó là một CD mới của Hồng Nhung. Tâm thích Hồng Nhung nên Ninh muốn nhắn nhủ tình yêu của mình qua những tình khúc cô ca sĩ rằng khềnh này hát chớ gì.

Vào nhà, Tâm sầm soi cái đĩa và mở hộp ra xem. Một mảnh giấy bé xíu rơi xuống khiến cô giật mình nhìn quanh dù ông Thụ vắng nhà.

Những con chữ nét cứng cỏi đập vào mắt Tâm. Anh nhớ Su quá.

Hẹn Su chiều thứ ba, hai giờ tại Đền Giòn. Yêu em nhiều. N. Tâm rói cả lên. Cô đọc tới đọc lui những dòng ngắn ngủi nhưng hết sức nồng nàn. Nồng nàn y như những nụ hôn.

Tâm nhìn đồng hồ. Đã hơn một giờ. Nếu tới chỗ hẹn, giờ này cô chuẩn bị là vừa. Nhưng Tâm không thể. Tới đó cô sẽ nói gì đây khi hai người khó tiến xa hơn cái ranh giới mỏng manh hiện giờ. Cô không muốn khóc trước mặt Ninh, cũng không muốn thấy anh đau lòng khi chính cô phải nói lên sự thật. Thà Ninh biết chuyện từ ai khác rồi âm thầm cả hai sẽ chia xa.

Nước mắt Tâm rưng rưng. Cô cũng nhớ anh điên cuồng. Anh là mối tình đầu vụng dại của cô. Anh là người đầu tiên cho cô biết sự đam say trối buộc của nụ hôn. Tâm mà xa anh thì khác nào sắp lìa xa cuộc sống. Nhưng gần anh thì sao? Anh có đủ bản lĩnh bỏ qua chuyện của người lớn để tiếp tục mãi yêu Tâm không? Riêng lòng Tâm lúc này vẫn trần trở oán hận khi nghĩ tới ba của anh. Cô đã hiểu vì sao vừa thấy mình bà Ảnh đã nổi trận lôi đình và một hai buộc ông Bài phải cho cô nghỉ việc. Rồi ba Tâm nữa. Ông hận ba Ninh cũng phải. Tâm không trách ba cũng không trách bà Ảnh. Số mệnh đã sắp xếp như vậy biết làm sao hơn.

Kim đồng hồ bình thản nhích từng giây. Hai giờ kém năm rồi. Từ đây tới quán Đen Giòn ít ra cũng nửa tiếng. Cô tới nơi chắc Ninh đã về. Nằm xuống giường, Khuê Tâm ôm gối, có thần thờ, ngơ ngác như vừa đánh mất một vật rất quý. Tâm trần trở, thồn thức với nỗi đau của mình.

Chịu không nổi, cuối cùng cô vùng dậy lấy vở ra học. Tờ giấy ghi số điện thoại của Cang rơi xuống bàn, Tâm cầm lên lầm nhảm đọc. Cô đang cần một chỗ làm, sao không thử điện cho Cang. Phải có một...

bạn rợn nào đó để thôi phải nghĩ tới Ninh vào lúc này chứ.

Nghĩ là làm, Khuê Tâm đạp xe ra quán bà Tám Minh, nơi có một máy điện thoại ông công cộng.

Khuê Tâm nhấn số của Cang, không đợi tới hồi chuông thứ hai, đã nghe giọng anh điệu dàng.

– Cang đây! Xin lỗi, ai gọi Cang vậy ạ?

Chà, nghe giọng điệu Cang thật phong độ, khác hẳn kiểu khúm núm, đầy đura trước đây, chẳng biết anh ta làm tới chức gì rồi.

Tâm ngập ngừng:

– Chào anh. Em là Khuê Tâm. Anh còn nhớ em không?

Cang gần như reo lên trong điện thoại:

– Trời ơi! Nhớ chứ sao không? Cần một việc làm phù hợp với khả năng chứ gì? Vẫn còn chỗ con em đấy.

Tâm mừng rỡ:

– Vậy sao? Số em vẫn còn may.

– Anh ngắn gọn để em đỡ tốn tiền điện thoại. Nếu được, ngay bây giờ em tới phòng trà Hàm Gió ở đường Lê Lai. Anh sẽ giới thiệu em với sếp của anh.

Tâm kêu lên:

– Ngay bây giờ à?

– Ờ... Cơ hội không đến lần thứ hai đâu.

Tâm quyết định trong tích tắc:

– Vâng. Em sẽ đến.

Cang dặn dò:

– Ăn mặc đẹp một chút nhen. Anh chờ đó. Vào cửa ai hỏi em cứ nói tên anh.

Khuê Tâm gác điện thoại. Cô trả tiền rồi vội vàng về nhà.

Gay go nhất là yêu cầu ăn mặc đẹp của Cang. Đẹp là thế nào? Sang trọng?

Đắt tiền? Hở hang? Loè loẹt hay hàm hồ, bụi đời?

Khuê Tâm đâu có quần áo đẹp. Thôi thì có gì mặc nấy, miễn dàng

hoàng, lịch sự là được rồi. Nghĩ vậy nên Khuê Tâm lấy cái áo sơ mi mới nhất của mình ra ngắm nghía.

Đó là cái áo màu cổm non bằng vải xô mỏng trông rất dễ thương. Bà Yên vừa mua cho Tâm hồi tết vừa rồi, đi kèm với nó là cái quần tây màu rêu nền nã.

Ủi sơ bộ đồ vía, Tâm thay vớ vào rồi dắt xe đạp ra. Vừa đạp xe Tâm vừa nghĩ mông lung, nếu có suy nghĩ nào hướng về Ninh, cô liền nghĩ ngay sang chuyện khác.

Cô cần một việc làm, vậy hãy tập trung tâm trí cho nó. Hãy chuẩn bị tâm lý để khi tới chỗ Cang cô đủ thông minh để trả lời những câu hỏi người ta đặt ra cho cô.

Số nhà Cang cho cô là một quán bar có tên khá ấn tượng. Hàm Gió. Khuê Tâm lúng túng nhìn hàng xe toàn thứ dữ dưng trước quán. Cô không biết phải gửi cái xe đạp của mình ở đâu khi người giữ xe tỏ ý không mặn mà gì với nó.

Mặt mày lạnh tanh, gã giữ xe hất mặt:

– Để đại ở gốc cây kia. Chả ai thèm lấy đâu.

Tâm nói:

– Nhỡ mất thì sao? Anh cứ trông hộ, tôi sẽ gửi tiền.

– Được thôi! Xế điếc, xế nổ gì cũng đồng giá ghen. Tiền đưa trước. Khuê Tâm bấm bụng đưa năm ngàn cho gã để lấy thẻ xe.

Đẩy cánh cửa kính dày, màu nước trà vào, Tâm hết sức dễ chịu bởi không khí mát lạnh của máy điều hoà và không gian âm âm tối của khán phòng.

Khuê Tâm đảo mắt tìm và cô thấy ngay Cang. Anh ta đưa tay lên ra hiệu, Tâm liền bước vội về phía đó.

Cang đứng lên tay bắt mặt mừng. Trông anh khác hẳn với lúc chạy bàn trong nhà hàng Ngân Khôi.

Không cần rào đón, Khuê Tâm hỏi ngay:

– Nếu được nhận, công việc của em sẽ là gì?

Cang cao giọng:

– M.C như anh đã từng nói trước đây.

Tâm kêu lên:

– Dẫn chương trình à? Nói thiệt, em sợ đứng trước đám đông lắm.

Cang phát tay:

– Sợ gì mà sợ. Ôi người mơ được đứng trước đám đông ấy. Đây là một nghề đang là thời thượng đó.

Khuê Tâm nhìn Cang:

– Nhưng em có biết gì về nghề đó đâu. Giờ như vậy, lát nữa sẽ có người phỏng vấn để xem em đủ khả năng làm M.C không.

Tâm thắc mắc:

– Người ta sẽ hỏi gì, anh biết không?

Cang nói đại:

– Một vài điều về... văn nghệ như cảm nhận về một bài hát, suy nghĩ về một bài thơ hay cảm nhận về một bức tranh chẳng hạn.

Khuê Tâm méo mặt:

– Vâng chắc em... rớt đài quá.

Cang cười cười:

– Nghề dẫn chương trình coi vậy chứ khát khe lắm, nếu không tự tin em có thể về. Anh chỉ giúp em cơ hội chứ đâu giúp em tài năng.

Khuê Tâm chột bưng bưng tự ái. Cô nói:

– Em sẽ cố gắng để biến cơ hội của anh giúp thành hiện thực.

Ngay lúc đó có một người đàn ông tướng tá dềnh dàng bước đến.

Rất tự nhiên, anh ta kéo ghế ngồi rồi ngắm nghía Tâm.

– Cô nàng này đây hả?

Cang gật đầu:

– Vâng. Đây là Khuê Tâm. Còn đây anh Đình, đạo diễn...

Khuê Tâm dè dặt bắt tay... Ông đạo diễn. Anh ta nheo nheo mắt.

– Về hình thức thì duyệt được rồi, riêng phần nội dung phải kiểm tra.

Nè!

Em hát được chứ?

Tâm thật thà:

– Được, nhưng không hay.

– Thằng thán lắm. Nếu được yêu cầu em sẽ hát bài gì?

Khuê Tâm đắn đo:

– Em thích bài Vắn có em bên đời... .

Đình gật gù:

– Nhạc Trịnh. Được lắm! Em hãy làm Quỳnh Hương của Thay lời muốn nói giới thiệu cá khúc này. Tôi cho em mười phút chuẩn bị.

Cang kỳ kèo:

– Gì có mười phút phù du hà! Ít quá, anh cho Khuê Tâm thêm thời gian đi.

Đình dứt khoát:

– Mười phút chuẩn bị để nói trong vòng hai phút về một bài hát mình yêu thích là quá nhiều. Cậu không cần kỳ kèo. Bây giờ xéo chỗ khác cho con nhỏ tập trung.

Cang đứng dậy:

– Ráng lên ghen Tâm!

Khuê Tâm gật đầu mà trong hồn trống không. Lôi trong xách tay ra quyển vở, cây bút cô mím môi viết... Cô viết rồi xoá, rồi lại viết. Ngồi

quán máy lạnh trông nhàn hạ thật, nhưng có ai biết Tâm đang đánh vật với từng con chữ đến mức đổ mồ hôi hột.

Thời gian qua nhanh quá. Tâm giật mình khi Cang khều nhẹ vai cô.

– Vào đây làm thử cho ông coi.

Hai người bước vào phòng. Sau cánh cửa gỗ cách âm là một căn phòng khá bề bộn. Với linh khỉnh nhạc cụ, máy quay phim, đèn, phòng.

Trên cái ghế có bánh xe cũ kỹ, Đình ngồi khoanh tay, anh ta hát hăm.

– Tôi là khán giả. Nơi em đứng là sân khấu. Bắt đầu đi.

Tâm nhìn Cang cầu cứu. Anh bảo:

– Nghĩ sao làm vậy... Cố lên!

Khuê Tâm lúng túng trước vẻ mặt làm lì của Đình. Anh ta không nở một nụ cười nào từ khi gặp Tâm. Nhìn vẻ khó khăn của Đình, Tâm chẳng có chút hy vọng nào. Nhưng đã lỡ leo lên lưng cọp rồi thì phải cố thôi.

Hơi nghiêng đầu như để chào, Khuê Tâm cất lời và nghe giọng mình lạ hoắc.

– Bây giờ đã cuối mùa xuân. Nắng đã vàng hơn và mây trời đã xao huyền hơn. Từ một chỗ ngồi cũ kỹ và khuất kín nơi quán cà phê quen thuộc, tôi dõi mắt nhìn ra con đường phía trước... Ở đâu đó tận cuối đường, ở đâu đó rất sâu nơi vùng ký ức của tôi, em huyền hoặc bước ra và khẽ khàng đặt lên tôi những tình khôi tình cũ...

Chúng ta đã từng có một mối tình dịu dàng như hương hoa xuân.

Chưa thấm đẫm đón đau, chưa chắt ngất khổ sầu vì chúng ta thưở ấy còn thơ ngây quá. Nhưng đã rất nhiều năm tháng trôi qua, rất nhiều mùa đã đến rồi đi tôi Vẫn thấy bên đời còn có em .

Đình ngắt ngang lời Tâm một cách thô bạo:

– Được rồi! Mười phút mà nói được như vậy là tốt. Em cần luyện giọng cho diễn cảm hơn. Cung cách, điệu bộ cần được tập tành cho tự nhiên nhưng lôi cuốn. Cang sẽ giúp em những cái lặt vặt này.

Khuê Tâm hỏi đại:

– Em có... có được nhận không?

Đình nói:

– Tôi sẽ cho em một cơ hội. Tối nay em vào đây xem người ta chạy chương trình rồi tự rút ra cho mình cách làm việc.

Khuê Tâm chớp mi:

– Cám ơn anh.

Đình nhếch mép:

– Cám ơn ba mẹ đã sinh ra mình xinh đẹp và thông minh, chớ cám ơn gì ở tôi.

Tâm gượng gạo cười. Cô không nghĩ Đình lại nói như vậy. Cám ơn cha mẹ đã sinh ra mình. Thật mỉa mai thay, chua xót thay cho Khuê Tâm. Khi cô chưa bao giờ nghĩ sự có mặt trên đời này của mình là một ân sủng.

Bước ta ngoài, Tâm nghe Cang nói:

– Anh sẽ nhờ lại chị Thủy Lê dạy em cách đi đứng, ăn mặc, nói năng thế nào cho thu hút khán giả. Chị ấy giỏi về chuyện này lắm.

Khuê Tâm tò mò:

– Bà Thủy Lê làm gì ở đây?

Cang gọn lỏn:

– Bà chủ.

Rồi anh nói tiếp:

– Một bà chủ cực kỳ chịu chơi và thoải mái chứ không như mục chủ Ngân Khôi. Thủy Lê và bà Ảnh đối đầu không khoan nhượng với nhau đó. Ngạc nhiên chưa?

Tâm mở to mắt:

– Nhưng tại sao họ lại đối đầu?

Cang ra vẻ bí mật.

– Vì bà Ảnh từng đuổi bà Thủy như vừa đuổi em.

– Nhưng vì lý do gì?

Cang khoát tay:

– Đừng tò mò hơn nữa. Biết nhiều quá chưa hẳn là hay.

Nhìn đồng hồ, Cang lẩm bẩm:

– Hy vọng giờ này bà Thủy vắng.

Lấy cái di động ra, Cang vừa nhấn số vừa nói:

– Rồi em cũng phải sắm một cái để dễ dàng làm ăn.

Cang đổi giọng ngọt ngào như kẹo caramen.

– Cang đây Thủy ới. Anh Đình đã OK người Cang vừa giới thiệu, giờ nhờ Thủy chỉ vẽ cô ấy đôi điều nhé. Bao giờ Cang đưa người ta tới được...

Ngay bây giờ hả? OK.

Thấy Tâm nhìn mình, Cang tự bào chữa:

– Bà Thủy thích xưng hô như vậy nên anh vô tư... chiều. Nhưng em thì khác nghe. Phải gọi chị đáng hoàng đó. Bây giờ mình tới nhà bà. Quên nữa, em tới đây bằng gì?

– Xe đạp!

Cang xoa cằm:

– Chà! Anh sẽ chở tới đó cho mau.

Khuê Tâm gật đầu. Cô lên ngồi sau chiếc Citi của Cang.

– Bao giờ anh đổi xe?

Cang cười to:

– Cũng sắp rồi đó. Anh sẽ sắm xe ca- còng.

Tâm thắc mắc:

– Anh làm gì cho bà Thủy Lê?

Cang băng quơ:

– Tối, anh hát lót khi ca sĩ chánh chưa chạy sô kịp, ban ngày anh chạy lung tung những việc bà ta nhờ rồi tập hát... Cũng chưa lắm nhưng đỡ nhọc nhằn hơn lúc làm ở Ngàn Khơi. Nói chung chỉ làm chủ là sướng, còn làm công cho thiên hạ thì ừ ề trăm bề.

Khuê Tâm tò mò:

– Bà Thủy Lê là người thế nào? Em muốn biết chút ít về bà ta để tiện việc giao thiệp.

Cang hơi nghiêng đầu ra sau:

– Thủy Lê là vợ của một tay bầu sô nổi tiếng ở thành phố này.

Nhưng hai ông bà dường như đã hết mặn nồng nên chả mấy khi họ đi chung.

– Họ có con không?

– Không, Thủy Lê thích chơi hơn thích con nít, còn ông chồng thì... hơi già để đủ sức có những đứa con mạnh khỏe. Nghe đâu ông ta là một Đoàn Chính Thuần thời đại, vây quanh ông ta toàn là diễn viên, người mẫu phơi phới.

Tâm chép miệng:

– Vậy làm vợ Ông ta cũng chẳng sung sướng gì.

Cang nhún vai:

– Anh cũng chẳng biết bà Thủy thế nào nữa, nhưng quanh bà ta cũng dập dùi tài tử ấy chứ.

Tâm che miệng:

– Chắc anh là một trong số họ?

– Hồng dám đâu!

Khuê Tâm im lặng. Cô thấy mình hơi quá lố khi nói thế với Cang.

Hai người chả ai nói thêm gì với ai cho tới khi Cang dừng xe trước một ngôi nhà ba tầng hiện đại.

Dựng chống xe, Cang nhấn chuông. Một phụ nữ trung niên ra kéo cửa sắt.

Bà ta nói:

– Cô Thủy đang chờ cậu đó.

– Vâng. Tôi biết mà.

Khuê Tâm theo Cang vào trong. Thủy Lê trong áo kimono màu tím sim thêu hoa cúc vàng. Thủy Lê ngồi trên salon hất mặt nhìn hai người.

Tâm khẽ gật đầu chào nhưng mặt Thủy Lê vẫn thản nhiên như không có cô ở đó.

Cang sà xuống kế bên Thủy:

– Đây là Khuê Tâm, Thủy đã từng gặp nhưng Cang dám cá là Thủy không nhớ đâu.

Thủy Lê nhếch môi:

– Nhớ chứ sao không. Lính của bà Mão ở Ngàn Khơi chứ gì. Thủy thích nhận người bên Ngàn Khơi lắm. Rồi Cang và Tâm sẽ nổi tiếng cho mà xem. Muốn thế... quý vị phải cố gắng hết khả năng của mình.

Hắt Hàm, Thủy bảo:

– Ngồi xuống đi Tâm. Chị sẽ bày vẽ cho vài tuyệt chiêu.

Khuê Tâm mạnh dạn ngồi đối diện với bà Thủy Lê và nhận ra ở nhà, bà ta cũng trang điểm thật kỹ, tuy vậy son phấn cũng không giấu được những vết chân chim trên gương mặt mệt mỏi của người thức thâu đêm.

Bà Thủy nói tiếp:

– Hàm Gió là phòng trà dành riêng cho giới thượng lưu chứ không phải là hàng karaoke rẻ tiền, bát nháo như ở Ngàn Khơi. Khách ở đây rất sành nghe nhạc và yêu cầu của họ rất cao. Do đó người dẫn chương trình phải là người tinh tế, nhạy bén với những cảm nhận về âm nhạc, về ca từ. Phải làm sao bằng lời giới thiệu của mình, M.C sẽ khiến cho bài nhạc trở nên sâu lắng hơn, thổn thức hơn, cũng như khiến người nghe phải băng khuâng, ngậm ngùi khi nhớ về một kỷ niệm, một mối tình, người tình đã qua. Chị nghe Đình khen em viết lời dẫn hay, đọc cũng có hồn. Hy vọng em sẽ biến những đêm Hàm Gió trở thành lắng mạn hơn, tình tứ hơn nhờ những lời viết bằng tâm huyết của em.

Khuê Tâm chớp mi:

– Chị nói hay quá làm em khộp.

Thủy Lê mỉm cười thích thú:

– Đừng nịnh nhóc con. Nghe tiếp đây!

Khuê Tâm im lặng nghe bà Thủy nói một hơi về cách ăn mặc, cử chỉ, điệu bộ khi bước ra sân khấu.

Cuối cùng, Thủy Lê chỉ vào xấp giấy trên bàn:

– Mang về nhà nghiên cứu. Đây là danh sách những bài hát được phép hát ở Hàm Gió. Em phải thuộc những bài này để có những lời dẫn ấn tượng.

À... Em phải chuẩn bị một vài bài hát để khi cần phải hát thì hát.

– Vâng, em sẽ cố gắng.

Ngay lúc đó, có một người từ trên lầu bước xuống.

Cang đơn đả chào:

– Anh Năm sắp đi công chuyện.

Giọt Nắng Thiên Đường

Chương 5

Người đàn ông trung niên trạc tuổi ba Tám hờ hững gật đầu. Ở ông ta ngoài vẻ đồm dáng, điệu dàng của một người chuộng hình thức ra, Tâm thoáng thấy gương mặt có nét rất quan trọng cô chưa biết ông ta giống ai trong những người cô quen.

Khuê Tâm khẽ gật đầu chào khi đôi mắt còn rất sắc nét đa tình của ông Năm hướng về phía cô với tất cả kinh ngạc.

Giọng bà Thủy Lê vang lên:

– Cô bé này là Khuê Tâm, em định nhận vào làm MC đó, anh xem vừa ý không?

Ông Năm như bưng tỉnh:

– Khuê Tâm hả? Được... được chứ.

Khuê Tâm hết sức bối rối vì cái nhìn của ông Năm. Cô liếc Cang và gặp cái gật đầu của anh.

Khuê Tâm nhỏ nhẹ:

– Xin phép chị và... anh Năm em về.

Bà Thủy ngọt ngào:

– À, hai em về. Tối nhớ đi làm nhé.

Tâm bước theo Cang. Cô có cảm giác ánh mắt ông Năm vẫn bám theo mình.

Ra khỏi cổng, Tâm thở phào:

– Ông ta đúng là Đoàn Chính Thuần của Thiên Long Bát Bộ. Cứ nhìn ánh mắt của ông mà sợ. Già rồi chứ phải thanh niên đâu.

Cang bật cười:

– Sao lại sợ! Người ta già chứ tình yêu đâu có già. Ông Năm thích chơi trống bồi lắm đó. Bởi vậy so với Đoàn Chính Thuần, ông hơn một bậc.

– Sao anh biết?

– Hôm trước anh và bà Thủy vào Tiếng Tơ Đồng vừa để nghe nhạc vừa xem họ làm ăn thế nào thì gặp ông Năm. Ông ta đi với một cô người mẫu nổi tiếng. Thế là chả nói chả rằng, bà Thủy hát nguyên lý nước cam vào cô nàng.

Khuê Tâm kêu lên:

– Trời đất! Rồi sao nữa?

Cang hỉ hả:

– Ông Năm dẫn em người mẫu đi một nước chó sao nữa. Này! Anh bỏ nhỏ cho mà biết, đừng đại dốt chọc giận bà Thủy Lê nhé. Mất mạng như chơi ấy.

Khuê Tâm bực giọng:

– Anh nói bậy bạ gì vậy? Ông ta đáng tuổi ba em đó.

Cang nhún vai:

– Anh chỉ nhắc nhở vậy thôi. Em đâu cần căng thẳng.

Khuê Tâm mím môi làm thinh cho tới khi về đến bar Hàm Gió.

Cô hỏi:

– Tối nay mấy giờ em có mặt?

– Tám giờ. Nhưng sẽ về khuya đó. Em cần tìm cho mình một chàng vệ sĩ.

Khuê Tâm thản nhiên:

– Em biết rồi, nhưng tìm ở đâu. Đó mới là vấn đề.

Đạp xe vội vã giữa những dòng xe máy đắt tiền, Tâm nôn nóng về nhà. Cô hy vọng những bận rộn trong học tập cũng như trong công việc vừa nhận sẽ khiến cô không còn thời gian nghĩ tới Ninh.

Rất mong là như vậy!

Ông Bài phì phà điếu xì gà với vẻ ung dung tự tại. Ông sẽ tiếp tục quản lý Ngân Khơ ít nhất cũng hết năm nay. Xem chừng thằng nhãi Ninh biết ứng xử hơn mẹ nó. Ít ra cũng phải thế chứ. Ông còn kiếm chác được kha khá, nếu cao tay ả hơn Ninh.

Nhéch môi đầy tự kiêu, ông rút một hơi thuốc và nghĩ :

Đương nhiên ông phải già tay hơn thằng tép riu ấy rồi. Thằng ấy không thích làm kinh tế, chính vì vậy nên ông mới được bà Ảnh thuê làm giám đốc nhà hàng. Bà Ảnh giao mọi quyền hành cho ông, mỗi tháng ông nộp lại cho bà một số tiền cố định, còn bao nhiêu ông lờ ỉ ăn lỗ chịu. Dĩ nhiên ông phải tìm nhiều cách để thừa được nhiều tiền. Suy cho cùng đó là mồ hôi công sức của ông, chứ ông đâu cướp của người khác.

Ninh đẩy cửa bước vào, ông Bài khá ngạc nhiên:

– Sao bữa nay cháu đến sớm vậy?

Ngồi xuống, Ninh trả lời:

– Cháu muốn gặp dượng để hỏi một vài điều.

Ông Bài hơi nhếch môi:

– Về công việc à?

Ninh lắc đầu:

– Dạ không. Cháu muốn biết tại sao mẹ cháu nhất quyết buộc Khuê Tâm thôi việc.

Ông Bài dúi điều xì gà vào gạt tàn thuốc:

– Cháu nên hỏi thẳng chị Ảnh.

– Nếu hỏi được cháu đã hỏi rồi.

Ông Bài loanh quanh:

– Là chủ, muốn cho một nhân viên quèn làm hay nghỉ là việc thường tình mà.

Ninh nói:

– Nhưng ở trường hợp Tâm cháu thấy không bình thường chút nào.

Ông Bài cười cười:

– Vậy cháu nên tự hỏi mình.

Ninh nghiêm mặt:

– Cháu không đùa đâu. Chắc chắn dựong biết lý do. Cháu nghe chị Hường kể lần đầu nhìn thấy Khuê Tâm mẹ cháu đã muốn cô bé phải nghỉ việc ngay dù biết đó là con gái của bạn chú.

Ông Bài chép miệng:

– Cháu quan tâm đến con bé nhiều hơn dựong nghĩ. Sẽ không tới đâu đâu, quên nó đi.

Ninh kêu lên:

– Tại sao vậy?

Ông Bài ậm ự:

– Chuyện lâu lắm, của người lớn. Mẹ của Khuê Tâm đã bỏ chồng con để theo người đàn ông khác, một người cũng đã có vợ con...

Mặt Ninh tái đi:

– Dựong đang nói ai vậy?

– Ai trồng khoai đất này!

Ninh thở mạnh:

– Mẹ Khuê Tâm là ai trong số những người phụ nữ từng đi qua đời ba cháu?

Thú thật cháu không biết.

Ông Bài bồi hồi kể:

– Cô ấy là Hoàng Ly, là một cô gái tuyệt đẹp, có giọng hát rất ngọt, Hoàng Ly ôm mộng làm ca sĩ nên đến gặp Năm Thát. Lúc này đã có gia đình có con nhưng ông Năm nhà ta vẫn không chừa thói trăng hoa. Mẹ con biết được đã nổi máu Hoạn Thư, và kéo bạn bè tới dằn mặt Hoàng Ly. Sau lần đó Ly đi lấy chồng.

Ninh nôn nóng:

– Chồng cô ấy là ông Thụphải không?

Ông Bài nhẹ nhẹ gạt đầu:

– Tư Thụ là tay saxophon khá nổi tiếng của Năm Thắt. Tư Thụ mê Hoàng Ly như điên, khổ nỗi trái tim Ly vẫn hướng về Năm Thắt. Sau trận hù dọa của chị Ảnh, Ly nhắm mắt chấp nhận làm vợ Thụ với hy vọng sẽ quên được Năm Thắt. Ai có ngờ sau khi sanh đứa con đầu lòng, hai người tình cũ lại đến với nhau. Lần này bất chấp chị Ảnh mang chiêu tự tử cả mẹ lẫn con ra dọa, anh Năm Thắt nhất quyết bỏ tất cả để được sống với Hoàng Ly cho dù mẹ con không chịu ly hôn.

Ninh vuốt mặt:

– Cháu nhớ giai đoạn bi kịch này của gia đình. Lúc đó cháu độ tám, chín tuổi, nhưng cháu không biết mặt người phụ nữ gây ra nỗi bất hạnh đó.

Ông Bài nói tiếp:

– Ba cháu và Hoàng Ly sống với nhau đúng một năm thì cô ấy biến mất.

Ninh ngạc nhiên:

– Biến mất nghĩa là sao?

– Nghĩa là cô ấy bỏ đi không một lời từ biệt cũng không lý do. Thử hỏi chị Năm Thắt luôn nghĩ chị Ảnh đã hăm dọa gì đó, nên Hoàng Ly mới lạng lẽ ra đi, nhưng không phải vậy.

– Sao dượng biết?

Ông Bài nhìn Ninh:

– Lúc đó dượng đang giúp ba cháu tổ chức các sô diễn từ Bắc vào Nam, chuyện gì của ông và Hoàng Ly dượng lại không biết.

– Vậy tại sao bà Ly bỏ đi?

Ông Bài ngâm nga:

Tình chỉ đẹp khi còn trong mộng tưởng
Đời mất vui khi đã vẹn câu thề. .

Hoàng Ly là một cô gái lãng mạn, mơ mộng, luôn sống trong ảo tưởng. Khi sống với Tư Thụ, Ly luôn cho là mình không hạnh phúc vì cô không yêu Thụ. Để tìm hạnh phúc, Hoàng Ly đã vứt bỏ Thụ cùng nết nết của mình để đến với Năm Thắt. Sống với nhau chưa bao lâu, Ly lại vỡ mộng, nên lại ra đi.

Ninh buột miệng:

– Bà Ly là một mẫu phụ nữ khác người.

Ông Bài gật gù:

– Đúng vậy! Cũng may là phụ nữ như thế hơi hiếm, nếu không thì xã hội này loạn.

Im lặng một chút, ông Bài nói tiếp:

– Sau khi Hoàng Ly bỏ đi, ba cháu gần như điên dại, ông không quay

lại với chị Ảnh như chị ấy vẫn cầu mong mà lao vào những phụ nữ khác. Hết người đẹp này tới người đẹp nọ, mặc kệ mẹ cháu đau khổ. Sau nhiều năm không kéo được chồng trở về, mẹ cháu đành đồng ý ly dị.

Ninh nhếch môi:

– Để sau đó mẹ thì lấy ông Sơn còn ba thì bị bà Thủy Lê đeo cứng ngắc đến mức không muốn chánh thức bà ta làm vợ cũng không được.

Hai người rơi vào im lặng. Một lát sau Ninh lên tiếng:

– Trong chuyện này rõ ràng Khuê Tâm đâu có lỗi gì. Sao mẹ lại nhấn tâm với cô bé.

– Chị Ảnh nói rất rõ Nó không có lỗi nhưng mẹ nó thì có .

– Cha mẹ làm, con cái phải gánh chịu. Thật bất công. Ông Tư Thực cũng ghét cháu ra mặt.

Ông Bài thở dài:

– Cách đây mấy hôm ông Thục có gặp dựng. Ông ta trách sao dựng đã không nói quán Ngàn Khơi là của chị Ảnh. Nếu sớm biết, ông Thục đã không để Khuê Tâm làm ở đây. Thật ra thấy Tâm và ông Thục khó khăn quá, nên dựng mới giúp họ một chỗ làm. Ai ngờ ngọn lửa hận thù trong lòng mẹ cháu và ông Thục còn bốc cao quá. Kiểu này chắc cháu và Khuê Tâm sẽ bị thiêu cháy.

Ninh chắc chắn:

– Cháu không để chuyện đó xảy ra đâu.

– Nhưng giữa hai đứa đã có gì sâu nặng chưa?

Ninh nói:

– Cháu quen Tâm trước khi cô bé vào làm ở Ngàn Khơi, cháu rất quý Tâm và cô bé cũng rất quý cháu.

Ông Bài nheo nheo mắt:

– Đừng chủ quan như vậy. Mẹ cháu đã tới tận nhà ông Thục và nói nhiều câu rất khó lọt tai. Có quý cháu cỡ nào chắc con bé cũng thôi đi cho yên thân với mẹ và cả với ông bố nó nữa.

Ninh nhìn ông trần trối:

– Mẹ cháu đã tới nhà Khuê Tâm à? Thật không ngờ. Thảo nào...

Ninh nín ngay không nói tiếp. Giờ anh đã rõ vì sao Khuê Tâm lần tránh mình. Chiều hôm đó Ninh đã chờ cô với tất cả hào hức của gã trai hẹn người yêu lần đầu. Anh đã chờ và ra về trong thất vọng mà không biết tại sao.

Lẽ ra Ninh vào tận nhà để thăm Tâm nhưng anh ngại ông Thục sẽ mắng, thậm chí đánh cô nên thôi. Anh nghe Tư Lắm nói dạo này ông Thục uống rượu ghê lắm, uống một mình với vẻ lầm lì trông rất sợ.

Lẽ ra mẹ anh không nên khơi lại đống tro tàn, đặng này bà vừa khơi tro vừa quạt lửa. Tất cả mớ ký ức hỗn độn chả vui gì ấy đang bùng lên thiêu cháy tất cả những ai liên quan tới nó.

Thật đau lòng khi phải chứng kiến cảnh tượng đó. Nhất định Ninh phải dập tắt lửa. Anh sẽ gặp Tâm bằng được để cùng cô làm dịu cơn nóng hừng hực ở các đấng sinh thành.

Đứng dậy, Ninh trầm giọng:

– Cháu về đây. Mong dựng làm sao cho ông Thụ hiểu thành ý của cháu, làm sao cho ông ấy quên hết hận thù.

Ông Bài miễn cưỡng:

– Dựng sẽ cố dù biết không dễ dàng chút nào. Riêng phần chị Ảnh, cháu phải lo...

– Vâng.

Ông Bài ngập ngừng:

– Còn chuyện này nữa. Nghe đâu bà Hoàng Ly vừa quay về sau bao nhiêu năm mất biệt.

Ninh nhíu mày:

– Bà ấy ở đâu mà bây giờ quay về?

Ông Bài nói:

– Bà ta đang sống ở Úc. Mẹ cháu nghe vậy mới nổi điên lên. Bà còn ghen ghê lắm.

Ninh chép miệng:

– Tất cả đã là quá khứ. Ba mẹ cháu giờ cũng có gia đình riêng cả rồi. Sao mẹ cháu cứ tự làm khổ mình và làm khổ người khác mãi. Chán thật!

Ninh ngập ngừng:

– Khuê Tâm có biết chuyện này không nhỉ?

– Chắc là không vì ông Thụ không muốn nó gặp lại mẹ?

Ninh ngao ngán:

– Khó hiểu người lớn quá!

Ninh đi tới cửa phòng rồi chợt quay lại.

– Cháu muốn xem báo cáo chi thu tháng vừa rồi, dĩ nhiên là xem những con số thật chứ không phải quyển sổ được Khuê Tâm chép lại thật sạch sẽ, thẳng thớm. Ngày mai cháu phải có báo cáo ấy, dựng chuẩn bị hộ cháu.

Ninh phóng xe đi, anh vẫn còn sốc vì những gì ông Bài vừa nói, tuy nhiên không vì thế mà Ninh quên việc mình sẽ làm ở Ngân Khơi.

Nhiều đêm suy nghĩ, Ninh nhận ra đã tới lúc mình phải quản lý những gì thuộc về mình. Anh không thể để mẹ giao cho người khác.

Ngoài Ngân Khơi ra, vẫn còn nhiều cổ phần mang tên anh, nhưng

mẹ lại sở hữu, mua bán chúng. Anh phải tiếp sức cho mẹ chứ không nên để mặc bà với ông Sơn. Ông ta chỉ lợi dụng bà chứ có yêu thương gì. Ninh vẫn chưa quên dáng bà cô quạnh đơ côi trong căn nhà thênh thang đó. Mẹ anh cũng không hề có hạnh phúc. Chính vì vậy nên bà đã hận càng hận mẹ của Khuê Tâm, bà cho rằng mọi bất hạnh bà đang hứng chịu đều bắt nguồn từ bà Hoàng Ly dù bà Ly với ba Ninh đã là cố nhân.

Anh phải làm sao để hoá giải mối oan uring tương báo này?

Ninh nhìn đồng hồ. Giờ này chắc Tâm có ở nhà. Anh nhất định phải gặp cô bằng được, nếu không đêm về lại khó ngủ vì những điều ảm ức trong hồn.

Dừng xe trước nhà Tâm, Ninh lóng ngóng chưa biết gọi thế nào thì có một phụ nữ bước ra.

Nhìn Ninh, bà ta hỏi:

– Cậu tìm ai?

Ninh mau mắn:

– Dạ cháu tìm Su Su, cô cho cháu gặp Su.

Bà Yên khá ngạc nhiên trước vẻ tự nhiên của anh, bà nhìn anh dò xét:

– Cậu là Ninh, đúng không?

– Vâng, thưa có Su ở nhà không cô?

Bà Yên chưa vội trả lời anh, bà tiếp tục nhìn Ninh khá kỹ khiến anh thấy nhột nhạt.

Rất chậm rãi, bà nói:

– Có thể cậu không tin, nhưng Su Su thật sự không có ở nhà, nó tới chỗ làm mới, khuya lắm mới về.

Ninh hỏi tới:

– Dạ Su làm ở đâu ạ?

Bà Yên lắc đầu:

– Cậu không nên tìm hiểu làm gì, hãy để con bé yên, tôi khuyên cậu đó.

Ninh điềm đạm:

– Cháu sẽ ngồi chờ ở đây tới khi nào Su về mới thôi.

Bà Yên trợn mắt rồi bảo:

– Cậu sẽ gặp khó với ba của Su Su. Ông ấy không ưa cậu đâu.

– Cháu biết và biết cả lý do tại sao. Cô có thấy bất công khi cháu và Su phải gánh chịu hậu quả việc làm của người lớn không?

Bà Yên thở dài:

– Tôi không giúp được gì cho cậu đâu.

Ninh trầm giọng:

– Su Su nói cô rất thương Su, chẳng lẽ cô để mặc cô bé khổ.

Bà Yên nhún vai:

– Con bé một mực nghe lời ba nói, tôi không hề thấy nó tỏ vẻ gì khổ sở.

Nếu cậu muốn đợi nó thì tùy. Tôi xin lỗi.

Bà Yên vừa quay lưng đã nghe giọng con nít hốt hải:

– Bà Tư, bà Tư ơi! Ông Tư ông bi... bi... hộc máu đang nằm chết ngoài quán bà Tám kia cà.

Bà Yên quỳnh lên:

– Cái gì? Con nói cái gì?

Thằng nhỏ thở hào hển:

– Bà Tám biểu con kêu bà Tư ra quán ngay, ông Tư... sắp chết rồi.

Bà Yên run rẩy tay chân, bà nghệt thở, mắt hoa cả lên và đứng một chỗ như trời trồng.

Ninh cũng hết hồn khi nghe thằng nhỏ nói như vậy. Anh vội nói:

– Cô lên xe cháu chở ra quán bà Tám Minh xem sao.

Bà Yên lập cập leo lên ngồi sau lưng Ninh.

Anh nghe giọng bà bật ra như một tiếng rên não nùng.

– Ông mà chết thì tôi phải làm sao với con Su Su đây.

Ninh tấp xe vào quán bà Tám, ở đó có khá nhiều người, họ đang vây quanh ông Tư Thụ. Ông Tư ngồi tựa vách, mặt tái xanh, phía ngực áo dính lổm đổm máu đỏ. Bà Yên nhào tới chỗ ông giọng lập cập:

– Ông... Ông làm sao vậy?

Ông Tư Thụ thều thào:

– Tôi đau bụng lắm... Đau lắm! Chắc sắp chết.

Bà Yên mếu máo:

– Đừng nói gở như vậy. Đau thì vào bệnh viện.

Ninh kéo Tư Lắm ra nói nhỏ:

– Cậu đưa ông Tư vào bệnh viện hộ bà Yên. Tội nghiệp, gia đình neo đơn quá. Ông ấy không ưa tôi, nên tôi không ra mặt được.

Tư Lắm cười cười:

– Chà! Anh Hai tình cảm thiệt, nhưng cha già này... Ó đâm lắm. Coi chừng Cứu nhân, nhân trả oán đó. Em ớn ổng lắm.

Ninh đưa Lắm tiền:

– Gọi xe taxi đưa ổng vô cấp cứu trước. Rồi tôi sẽ vào sau. Dầu gì cậu cũng là hàng xóm kế bên. Lúc bệnh hoạn giúp nhau là phải rồi. Cứu người làm phước mà!

Tư Lắm gật đầu:

– Em nể anh Hai với lại tội nghiệp nhỏ Su, chớ cha già này em hồng chút cảm tình nào ráo.

Ninh phóng xe về nhà, lòng rưng rưng khi nghĩ tới Khuê Tâm. Đôi vai mảnh dẻ của em lại thêm gánh nặng, anh muốn được san sẻ với em nỗi nhọc nhằn đó, anh muốn được là người đồng hành trong khó khăn với em, em biết không Su Su.

KHUÊ TÂM nhìn đồng hồ, đã tới giờ cô đi làm nhưng bà Yên vẫn không thấy đâu. Trên giường, ông Thụy vừa ngủ thiếp đi. Tâm không thể để ông nằm một mình được.

Tâm nuốt tiếng thở dài. Ba cô bị xuất huyết bao tử vì rượu. Nếu không mổ bỏ chỗ bị loét chắc không xong. Cũng may ca mổ tốt, ông đã qua cơn ngặt nghèo, nhưng tiền tốn cũng bộn.

Tất cả cũng nhờ ông Bài, ông đã mang tiền đến cho bà Yên mượn. Trước chuyện sống chết của chồng, bà Yên đã cầm tiền với lời cảm ơn trong nước mắt lẫn lời hứa sẽ sớm trả...

Khuê Tâm đan hai tay vào nhau. Sẽ lấy ở đâu ra tiền để sớm trả cho ông Bài đây?

Số tiền ông đưa dì Yên mượn có dính dấp gì với những con số được chép lại sạch đẹp trong sổ không? Khuê Tâm thấy lo lắng. Nhà hàng đó của bà Ảnh, ông Bài làm ăn công ăn lương, ông tham lam rồi đưa tiền cho ba cô chữa bệnh. Bà Ảnh mà biết được thì không yên.

Phải tìm cách nào đó sớm kiếm ra tiền để hoàn lại cho ông Bài...

Khuê Tâm nhoi nhoi khi nhớ tới ánh mắt của Ninh. Hôm ba cô mổ, anh có mặt bên cạnh Tâm suốt. Anh an ủi, chăm sóc Tâm và dì Yên rất tận tình.

Tâm biết trái tim mình hướng về Ninh, nhưng đi đôi với ánh mắt ấm áp của anh luôn là cái nhìn khinh khỉnh, hằn học của bà Ảnh. Hai cái nhìn ấy, ánh mắt ấy cứ dần xé tâm trí Tâm. Khiến cô mệt mỏi, khổ sở. Cô không muốn Ninh khó xử với mẹ, cô cũng không muốn ba mình đau lòng hơn nữa vào lúc ông đang bệnh như vậy. Chính vì vậy Tâm đã từ chối một cuộc nói chuyện riêng với anh... dầu trong lòng cô rất muốn biết Ninh định nói gì với mình sau những gì đã xảy ra.

Cửa phòng mổ, bà Yên bước vào, giọng thì thào:

– Con về đi. Nhớ hâm thức ăn cho nóng rồi mới ăn nhen. Không được nhịn đói đi làm đó.

Tâm gật đầu. Cô vội ra cổng bệnh viện và cong lưng đạp xe về nhà.

Tắm rửa, và ăn cơm xong, cô chờ chú Ba xe ôm tới chở đến phòng trà Hàm Gió.

Tới bữa nay, Tâm làm đã được nửa tháng. Cô đã quen ánh đèn, quen cái sân khấu nhỏ như cái bục giảng trên lớp.

Bà Thủy Lê đã cho Tâm dẫn chương trình, thậm chí đã một lần cô bạo gan hát một bài trong khi chờ ca sĩ ngôi sao đến. Lần đó Cang tở

về hết sức ngạc nhiên. Anh chàng khen Tâm hát y như con nhà nòi mà không biết Tâm đúng là con nhà nòi, gen ca hát tiềm ẩn lâu nay trong cô dường như vừa được thức dậy...

Khuê Tâm vỗ nhẹ vào trán, không nên đánh thức cái gen bị gán là Xướng ca vô loài ấy làm gì. Bao lâu nay Tâm không hề biết ba mình là nghệ sĩ, cô tự ti sống và làm con một người vô công rồi nghề nát rượu. Cuộc sống nhiều mặt cảm ấy khiến Tâm thiếu tự tin khi đứng trước người khác phái.

Bây giờ có gì khác nếu cô là con một nghệ sĩ hết thời lại còn nghiện rượu?

Khuê Tâm nhếch môi. Có khác chẳng là khi phải hát lót chờ ca sĩ ngôi sao, Tâm không lo sợ vạ sẽ bị khán giả hò hét đuổi xuống, còn mọi thứ sẽ đầu vào đó. Tâm vẫn con một nghệ sĩ hết thời nghiện rượu và một phụ nữ từ bỏ chồng con vì si mê người đàn ông khác. Người đàn ông mẹ cô mê là người như thế nào vậy? Tâm thấy mình ngớ ngẩn khi bỗng dừng lại có thắc mắc ngoài luồng này.

Chú Ba xe ôm nhún kèn tin tin ngoài cổng khiến Tâm bật dậy. Cô lên ngồi phía sau và dặn:

– Chú chạy nhanh giùm, cháu trễ rồi đó.

Chú Ba bỗng nói:

– Hồi sáng có người hỏi thăm ba cháu. Chú bảo ông đang nằm nhà thương, hông biết họ có vào trông thăm không.

Khuê Tâm ngạc nhiên:

– Họ là ai vậy chú Ba?

– Một ông và một bà giống như người nước ngoài trông lạ lắm. Chắc là bạn ba cháu.

Định nói:

Ba cháu làm gì có bạn, nhưng Tâm đã kịp ngậm miệng. Một ông, một bà chỉ có thể là ông Bài và bà Mão, nhưng hai người đều biết ba cô ở bệnh viện mà. Hơn nữa, bà Mão sao giống người nước ngoài được.

Ai vậy nhỉ? Hay là bà Ảnh? Người Tâm chột lạnh ngắt khi nghĩ tới đó là bà Ảnh. Bà ta mà vào bệnh viện thì chết. Tim Khuê Tâm thắc thỏm đau. Cô có cảm giác mình và Ninh là Juliette và Roméo thời hiện đại. Ôi chao! Cô đã lãng mạn hoá tình cảm của mình rồi. Vở kịch ấy kết thúc hết sức bi thảm, đừng nhận vợ vào mà đau.

Vào tới Hàm Gió, Tâm gặp ngay bộ mặt quạu quọ của Cang.

– Sao trễ dữ vậy?

Tâm nhìn đồng hồ:

– Trễ có mười lăm phút. Dữ đâu mà dữ. Vẫn chưa bắt đầu mà.

Cang xẵng giọng:

– Ông Đình và bà Thủy tìm em...

Tâm ngạc nhiên:

– Để làm gì?

Cang cộc lốc:

– Ai mà biết.

Khuê Tâm từ tốn:

– Vậy để em đi hỏi ông bà ấy.

– Họ đi cả rồi... Nói cho biết, họ đi... săn những người mới đó. Không cố gắng coi chừng có ngày đứng kéo màn đấy.

Tâm gật đầu:

– À! Thì ra vì sợ đứng kéo màn nên mặt anh một đồng.

Cang ầm ức tuôn một hơi:

– Bà ấy hứa hẹn sẽ lăng xê anh thành sao, rồi làm CD cho anh, mà chả thấy gì, ngược lại bắt anh làm việc như trâu. Chắc anh sẽ... bye bả trước khi bị vắt kiệt sức.

– Nhưng anh sẽ... bay đi đâu?

Đầy vẻ tự tin, Cang vỗ ngực:

– Cang bây giờ giao thiệp rộng, quen biết nhiều khác với Cang bụng bê thời trước. Anh vừa nhận được một lời mời khá hấp dẫn. Thái Organ giới thiệu cho anh làm người mẫu.

Khuê Tâm buột miệng:

– Coi bộ lãnh vực này khó ăn à...

Cang vuốt tóc:

– Về hình thức, anh thừa tiêu chuẩn, nên chẳng ngại gì việc thử thời vận ở lãnh vực mới.

Khuê Tâm lấp xấp giắt chạy chương trình ra xem lại:

– Sắp bắt đầu rồi. Chuẩn bị đi, còn năm phút nữa, thưa... ngài.

Cang uể oải:

– Nỗi nhớ mùa đông. Chiều một mình qua phố... Trời ơi! Cứ rên rỉ mãi mấy bài cũ rích này chắc anh chết quá. Trước sau gì anh cũng dứt áo ra đi thôi.

Khuê Tâm nấp sau cánh gà nhìn xuống khán phòng. Đã có khách, chưa nhiều lắm, nhưng vẫn phải hát cho họ nghe.

Nãy giờ ban nhạc vẫn chơi những bài nhạc nhẹ không lời. Ai thích nhảy thì dìu nhau ra sàn, ai thụ động thì ngồi nhâm nhi những ly nước khá đắt.

Huy, người chơi piano và cũng là ca sĩ đưa tay ra hiệu với Tâm. Cô biết anh muốn hát mở màn nên gật đầu.

Không bước ra sân khấu mà đứng sau cánh gà, Khuê Tâm cất giọng:

– Đêm đã về. Một mình trong góc vắng của quán lạ, đếm từng giọt đắng rơi rơi, ta như trôi miên man trên dòng cảm xúc nồng nàn của tình yêu, ta như lẻ loi đơn độc với nỗi đau. Vì em đã mang lời khấn nhỏ bỏ tôi đứng bên đời kia... Đêm đã về. Một mình ta về qua phố chợ, một mình ta bước chân về góc nhỏ. Ta chợt nhận ra vườn xưa đã quên tên, thành phố cũng lạ lẫm như cổ tích. Ta đang sống trong giấc mơ, mong manh từ tiền kiếp để Nhiều đêm thấy ta là thác đổ. Tỉnh ra có khi còn nghe... Cang thì thảo vào tai Khuê Tâm:

– Nói gì, nói dai quá chả ai thèm nghe đâu.

Khuê Tâm tự ái:

– Sao lại không nghe?

Cang cười khì khì:

– Đùa vậy thôi. Sống bằng nghề bán nước bọt thì phải nói nhiều, nhiều đến mức vắng tùm lum...

Tâm tức lắm:

– Gớm quá!

Cang thần nhiên:

– Sự thật luôn trần trụi. Nghệ sĩ cũng thế. Khuê Tâm khoát tay:

– Không tranh luận nữa. Thừa nghệ sĩ lớn.

Cang nhún vai. Anh bỏ ra ngồi ở góc phòng trà. Tối nay đúng là hơi vắng và anh chả hứng thú chút nào khi đứng trước sân khấu.

Nếu như trước đây chắc Cang đã có suy nghĩ khác, vì lúc đó anh là người hoàn toàn khác bây giờ.

Cang cười khẩy. Anh là người không an phận và luôn khao khát vươn lên bất chấp mọi thứ. Với anh, phòng trà, bar Hàm Gió chỉ là nơi anh dừng chân để sau đó đi tiếp đoạn đường dài. Dầu sao Cang cũng thầm cảm ơn bà Thủy Lê, bà ta đã lột xác hộ anh để anh từ một tay bồi bàn được đứng lên bậc làm ca sĩ. Tuy chỉ được hát lót, chưa tiếng tăm gì, nhưng Cang lại có nhiều cơ hội đổi đời, anh nhất định tận dụng mỗi cơ hội đến với mình để đạt mục đích cao nhất.

Đang thích thú với những hoạch định tương lai, Cang bỗng thấy ông Năm Thất, ông ta vừa bước vào và đứng nhìn lên sân khấu. Dường như đây là lần đầu Cang thấy ông ta xuất hiện ở phòng trà này.

Đứng dậy, Cang bước tới mời ông Thất ngồi vào chỗ mình.

Ông Thất nhún vai:

– Tôi đâu phải là khách.

Cang xum xoe:

– Chắc anh Năm cần gặp chị Thủy.

Ông Thất phát tay:

– Ở nhà đi ra đi vào gặp mãi đủ chán rồi, giờ cần gặp làm gì nữa. Tôi

muốn hỏi cậu con bé cái gì Tâm hôm trước cậu đưa tới gặp Thủy có được tuyển vào làm không?

Cang khá bất ngờ vì câu hỏi thẳng thừng của ông Thất, anh nói:

– Dạ có. Cô ấy đang dẫn chương trình.

Ông Thất gật gù:

– Tôi muốn gặp cô bé... Cái gì Tâm nhỉ?

– Dạ Khuê Tâm.

Ông Thất ra lệnh:

– Cậu dẫn chương trình và gọi Khuê Tâm ra đây.

Cang kêu trời trong bụng nhưng vẫn nói:

– Vâng. Anh ngồi đi. Em sẽ gọi Tâm ngay. Nhưng anh cần gặp Tâm làm gì ạ?

Cang thầm nghĩ:

Ông ta biết tối nay bà Thủy không có ở đây, nên mới tới và đưa ra yêu cầu quái quỷ này.

Ông Thất hást hàm:

– Tôi bảo sao cậu làm vậy đi.

Cang làm bằm chửi trong lúc bước vào hậu trường. Anh không vội gọi Khuê Tâm mà nhấn số di động của bà Thủy.

Nghe giọng Thủy Lê vang lên là Cang báo cáo ngay:

– Anh Năm đang ở đây, anh đòi gọi Khuê Tâm ra ngồi bàn với anh.

Thủy tính sao?

Bà Thủy vụt hỏi:

– Bữa hỏm Cang nói Khuê Tâm bị bà Ảnh cho nghỉ làm vì dằm đèo bông dỏm ngỏ con trai bằ, đúng không?

Cang liếm môi:

– Ở thì Cang nghe bạn bè bên Ngàn Khỏi bảo thế, nhưng không biết hư thật thế nào.

Bà Thủy cười nhẹ:

– Muốn biết cứ để con nhỏ ra ngồi bàn với Năm Thất, nó mà từ chối lão già hảo ngọt ấy thì Thủy đây tôn nó làm chị.

Cang nói ngay:

– Khuê Tâm không tậ như Thủy nghĩ dằu.

Bà Thủy nhẹ tênh:

– Thì cứ thử xem. Có mất mát gì dằu nào.

Cang chưa kịp nói thêm, Thủy Lê đã cúp máy. Anh chép miệng trước sự sâu đỏc của phụ nữ. Nhưng không biết phải làm sao khi chủ đằ đã có lệnh.

Đới Khuê Tâm ngằn nga giới thiệu tiếp cho An Huy hást bài Chiếc lá cuối cùng xong, Cang mới tới bên cô.

– Anh năm gọi em ra ngồi bàn với anh.

Mắt Khuê Tâm tròn xoe ngạc nhiên:

– Anh Năm nào?

Cang nhếch mép:

– Chồng Thủy Lê, ông chủ của chúng ta ấy.

Tâm nhăn mặt:

– Em đang làm việc mà.

– Anh sẽ làm việc của em.

Khuê Tâm im lặng. Cô hết sức bối rối vì bất ngờ.

Hoang mang, Tâm hỏi:

– Ông ta muốn gì ở em?

Cang lắc đầu:

– Anh không biết. Em từng nhận xét ông ta là Đoàn Chính Thuần, vậy thì phải cẩn trọng.

Khuê Tâm đưa Cang tờ chạy chương trình, rồi chậm rãi bước ra ngoài.

Tới chỗ ông Thất ngồi, cô khẽ gật đầu chào. Ông Thất đứng dậy kéo ghế cho Tâm y như cảnh trong phim.

Cô lí nhí:

– Chú cho gọi cháu ạ.

Ông Thất cười to:

– Sao lại thế? Ở đây ai cũng gọi tôi là anh. Em cũng không thể ngoại lệ.

Tôi ghét mấy tiếng chú, bác lắm.

Khuê Tâm buột miệng:

– Vậy thì cháu gọi là ông...

Ông Thất kêu lên:

– Trời ơi! Tôi đâu có già dữ vậy! Phải gọi là anh, là anh Năm cho thân mật.

Tâm nói đại:

– Anh, ông, chú, bác gì cũng là chú Năm, chú không thích cháu cũng gọi.

Ông Thất khoái chí:

– Có cá tính lắm. Tôi thích những phụ nữ như vậy?

Rồi ông ngập ngừng:

– Trông em rất giống một người trong quá khứ của tôi. Lần đầu gặp em, tôi đã giật mình vì bất ngờ.

Khuê Tâm nói ngay:

– Cháu rất ghét giống người khác.

– Tại sao vậy?

Khuê Tâm im lặng, một lát sau mới nói:

– Vì cháu không thích. Thế thôi!

Ông Thất bật cười:

– Tính cách của em chắc ảnh hưởng từ mẹ.

Tâm lắc đầu:

– Mẹ cháu rất hiền và giỏi chịu đựng, bà không biết nói những câu ngang bướng.

Ông Thất trầm giọng:

– Chắc gia đình em là một gia đình hạnh phúc?

Khuê Tâm nhỏ nhẹ:

– Cháu không nghĩ vậy.

Cô sốt ruột nhìn lên sàn diễn, Cang đang hát, cô rất ngại khi để anh làm phần việc của mình, cô càng ngại hơn khi ngồi đây nghe ông Năm hỏi những câu băng quơ, vớ vẩn. Thủy Lê mà thấy cảnh này chắc bà ta sớm cho Tâm thôi việc.

Khuê Tâm hạ giọng như năn nỉ:

– Xin phép chú cháu... cháu trở lên sân khấu.

Ông Thất cau mày:

– Làm gì vội vàng thế?

Tâm ngập ngừng:

– Cháu thấy ngại lắm ạ.

– Ngại Thủy Lê à? Em đừng có lo, tôi sẵn sàng cho em một công việc mới tốt hơn ở đây nếu cô ta làm khó dễ em.

Khuê Tâm nhìn ông Thất. Cô không hiểu sao ông ta lại nói như vậy, dầu gì bà Thủy cũng là vợ của ông ta mà.

Giọt Nắng Thiên Đường

Chương Kết

Giọng ông Thất lại vang lên:

– Nếu em muốn, tôi sẵn sàng tạo điều kiện và cơ hội để em thành một M.C chuyên nghiệp. Giới nghệ sĩ cũng như M.C có nghề ở thành phố này tôi quen nhiều, chỉ cần một cú phone của tôi, họ sẵn sàng dạy nghề cho em mà không tính công. Nhìn em, tôi thấy có nhiều triển vọng lắm, chỉ cần tự bồi dưỡng kiến thức rồi tập huấn nghề nghiệp từ những bậc đàn anh, đàn chị, bảo đảm em không thua Quỳnh Hương, Sông Hương hay Quỳnh Hoa, Phương Thảo đâu.

Khuê Tâm nói:

– Chú quá khen, chớ cháu ngại với không tới lắm.

Ông Thất nheo nheo mắt:

– Không phải ngại. Tôi làm bầu sô mấy chục năm rồi, chả lẽ không biết nhìn người. Ngoại hình như em làm người mẫu hay diễn viên còn được nữa là.

Khuê Tâm trầm giọng:

– Ba mẹ cháu không thích đâu. Cháu làm thêm ở đây để kiếm tiền đi học, chớ không nghĩ sẽ thạo nghề này. Sân khấu không phải nơi thích hợp với cháu.

Ông Thất phật ý:

– Sao lại nói như đinh đóng cột vậy? Nghề chọn người chớ chưa chắc người chọn nghề.

Trên sân khấu, Càng sắp hát sang bài thứ hai, Tâm đứng lên:

– Cháu xin phép chú...

Ông Thất đột ngột nắm tay cô miệng tùm tùm:

– Tôi chưa cho em đi đâu.

Khuê Tâm than khổ trong lòng, ông ta thật dễ sợ hơn cả nhân vật Đoàn Chính Thuần.

Tâm chưa biết phản ứng ra sao thì ngay lúc đó, một giọng đàn ông lạnh lạnh vang lên:

– Buông tay cô bé ra.

Tâm muốn ngạt thở khi thấy Ninh. Trong tranh tối tranh sáng của góc phòng trà, cô vẫn nhận ra đôi mắt toé lửa tức giận của anh.

Ninh rành rọt buông từng tiếng:

– Khuê Tâm là bạn gái của con. Ba nên biết điều đó.

Khuê Tâm ù tai vì những lời sấm sét của Ninh. Ông Năm là ba anh, có nghĩa là... là vì ông ta, mẹ đã bỏ Tâm và ba?

Tâm tái mặt với luồng suy nghĩ vừa lướt qua, cô lắp bắp:

– Thì ra ông là người mang bất hạnh cho ba tôi. Ông thật đáng ghét, đáng ghét!

Trong lúc ông Thất còn đang ngạc nhiên đến sửng sốt, Khuê Tâm đã lao vút đi.

Ông Thất nhìn Ninh:

– Con bé nói như vậy là sao?

Ninh lạnh lùng:

– Khuê Tâm là con gái của ông Tư Thụ và cô Hoàng Ly đó. Ba đừng bao giờ động tới con bé.

Dứt lời, Ninh chạy vội theo Tâm. Ra tới ngoài đường, anh rụng rời tay chân khi thấy Tâm ngã sòng soài giữa lộ, trước đầu một chiếc

taxi.

Người đi đường bắt đầu bu lại. Gã tài xế trên xe bước xuống, giọng quát tháo:

– Tự nhiên đâm đầu vào xe người ta. Tôi không có lỗi đâu nha. Ninh hốt hải chạy đến bên Tâm. Cô đã ngồi dậy, mặt ngơ ngác vô hồn.

Anh hốt hoảng giữ lấy vai Tâm:

– Em có sao không?

Gã tài xế léo nhéo:

– May là tôi thắng kịp, không thì khổ rồi. Hừ! Có tự tử cũng lựa cách nào đừng để hệ lụy tới người khác chứ.

Ninh đỡ Tâm lên. Cô run rẩy trong vòng tay anh thật tội.

Khuê Tâm bầu vào Ninh:

– Em muốn rời khỏi đây. Em không muốn gặp ông ấy thêm lần nào nữa.

Ninh gật đầu:

– Được rồi. Anh sẽ đưa em đi ngay!

Hấp tấp, Ninh vào bãi lấy xe ra, Tâm lên ngồi sau. Cô úp mặt vào lưng anh nức nở mà không hiểu tại sao mình lại khóc ngon lành đến thế.

Giọng Ninh vỗ về:

– Cứ khóc đi, khóc cho trôi hết nhọc nhằn rồi em sẽ thấy bình yên.

Tâm chùi nước mắt:

– Không hiểu sao em lại mít ướt đến thế. Có lẽ tại em nghĩ tới phận mình.

Nếu ngày xưa mẹ em không bỏ ba em và để đến với ông ấy, cuộc đời em đã không như vậy.

Ninh chua chát:

– Cuộc đời anh chắc cũng khác đi. Su nè! Chúng ta không có lỗi, em đừng tránh mặt anh.

Khuê Tâm thở dài:

– Rồi sẽ đi tới đâu khi bác Ảnh và ba em vẫn còn nặng hận tình.

Ninh im lặng. Một lát anh hỏi:

– Em không biết anh ấy là ba anh sao?

– Làm sao em biết được. Đây là lần đầu em nói chuyện với ông Năm. Ông bảo em giống một người trong quá khứ. Lẽ ra em phải nhạy bén hơn.

Ninh đều giọng:

– Mẹ anh rất yêu ông dù hai người đã li hôn từ lâu. Chính vì còn quá yêu nên bà rất căm ghét những phụ nữ liên quan tới ông. Nhất là cô

Hoàng Ly mẹ em. Ba anh còn nặng tình với cô Ly lắm.

– Vậy tại sao mẹ em cũng... bỏ đi chứ không sống với ông?

Ninh ngập ngừng:

– Ba anh là một người đa tình, ích kỷ. Ông không làm chủ được bản thân khi đối diện với phái đẹp. Có lẽ cô Ly biết cô không trói được chân ông, nên thà bỏ ông mà đi. Như thế ông mới đỡ đau, dần vật và không thể nào quên được cô, dù hai mươi năm đã trôi qua.

Khuê Tâm buồn bã:

– Ba em cũng có quên được mẹ đâu. Chỉ thương dì Yên cứ mãi là cái bóng thăm lặng bên ông.

Ninh hơi nghiêng đầu ra sau:

– Yêu là khổ, mà không được yêu càng khổ hơn. Anh mong mình bị khổ ít ít thôi.

Khuê Tâm chớp mi. Cô muốn nhấc mặt ra khỏi lưng anh, nhưng cô không làm nổi. Lưng Ninh ấm và vững thế kia, nếu được tựa vào anh thế này, Khuê Tâm sẵn sàng cùng anh đi khắp thế gian.

Giọng anh lại vang lên:

– Anh muốn con đường này đừng có điểm dừng.

Tâm cũng muốn thế, nhưng cô không nói ra đâu. Ninh tha thiết:

– Hãy vòng tay ôm anh đi Su.

Khuê Tâm dịu dàng ôm Ninh. Cô thẳng thốt nhận ra mình yêu anh biết bao, vậy mà cô luôn dồn sâu nén chặt tình yêu ấy xuống tận đáy lòng. Nếu vừa rồi đừng xảy ra những tình huống như vậy, Tâm chắc vẫn lắc đầu tìm cách quên mỗi khi nhớ tới anh.

Trái tim cô thắc thỏm:

– Mẹ anh không đời nào thích em.

Ninh thản nhiên:

– Anh thích là được rồi. Mẹ sống cuộc đời của mẹ, anh sống cuộc đời của anh. Đừng vì ích kỷ mà phá vỡ cuộc đời người khác. Anh sẽ nói với mẹ như thế.

Tâm nhắc lại câu cô đã từng hỏi anh:

– Tại sao anh lại yêu em?

– Anh không biết. Đây là câu hỏi anh tự hỏi mình hằng đêm và không trả lời được. Anh tin rằng số mạng đã sắp đặt để chúng ta gặp nhau.

Khuê Tâm khẽ nói:

– Rồi biết đâu chừng số mạng sẽ đẩy chúng ta mỗi người một ngã.

Ninh đột ngột dừng xe sát lề đường.

– Không đâu, nếu chúng ta yêu nhau chân thật và hết lòng, anh không muốn rơi vào hoàn cảnh của những người lớn. Anh chưa bao giờ ngỏ lời yêu ai, nhưng hôm nay anh nghiêm túc ngỏ lời yêu em.

Ninh vừa dứt lời Tâm đã thấy tay mình trong tay anh. Giọng Ninh trầm xuống tha thiết:

– Đừng từ chối anh vì những lý do không thuộc về chúng ta.

Khuê Tâm nghe sống mũi cay xè, cô siết những ngón tay Ninh.

Em không từ chối anh vì bất cứ lý do nào, anh yêu ạ!

Tâm tự nhủ rồi áp mặt lên lưng Ninh. Đêm vẫn còn dài, con đường trước mặt cũng thế. Nhưng Tâm không đơn độc một mình trong đêm tối. Cô đã có Ninh, cô sẽ chấp nhận tất cả đau là đón đau, đau là bất hạnh.

Ninh buông từng tiếng:

– Anh sẽ tìm cho em một chỗ làm khác.

Khuê Tâm bảo:

– Không cần đâu anh. Hàm Gió là của bà Thủy Lê chứ không phải của ba mẹ anh. Em thấy có thể tiếp tục việc đang làm.

Ninh nhỏ nhẹ:

– Em biết tại sao anh biết em ở đây mà đến không?

Tâm im lặng. Ninh tiếp:

– Bà Thủy điện thoại bảo anh đến gấp. Bà ta đúng là phù thủy. Bà ấy muốn thấy anh và ba đối đầu nhau. Nếu biết em là con gái cô Ly, người luôn có một chỗ đứng trong tim ba anh, em sẽ không yên thân với bà ấy.

Khuê Tâm kêu lên:

– Bà Thủy đáng sợ vậy sao?

Ninh kể:

– Ngày trước bà ta làm cho Ngàn Khơi, bà ta đã gặp ba anh ở đó rồi đeo ông cứng ngắt. Ba anh luôn có nhiều phụ nữ vây quanh vậy mà không thoát khỏi bà Thủy. Ông đành cưới bà. Từ một nhân viên phục vụ trắng tay, bà ta thay đổi chẳng mấy chốc. Hai người vui vẻ chẳng được bao lâu đã thấy ông có những cuộc vui riêng và bà cũng thế.

Khuê Tâm cương quyết:

– Em không ngại bà Thủy đâu và em sẽ tiếp tục làm ở đây, mong anh hiểu cho em.

Ninh ử tay Tâm trong tay mình:

– Em cứng rắn lắm, đã thế, anh sẽ theo em tới cùng.

Tâm thì thầm:

– Em hạnh phúc vì biết mình không còn đơn độc.

Ninh âu yếm nhìn cô:

– Anh cũng vậy.

Hôn phớt lên tóc Khuê Tâm, Ninh cho xe chạy. Mặc kệ phía sau là hói hay bụi mờ, Ninh chụm môi hút gió.

Chuông điện thoại reo vang, bà Thủy cúi kính nhắc máy.

Giọng bà Ảnh ngọt sớt vang lên:

– Nghe nói phòng trà của cô đang dung nạp con ranh Khuê Tâm hở?

Bà Thủy im lặng rồi bật cười:

– Đúng. Chị muốn gì mà hỏi tới nó?

Bà Ảnh chát chúa:

– Tôi chỉ muốn cảnh báo rằng cô đang nuôi ong tay áo đó.

Bà Thủy khinh khỉnh:

– Tôi biết cách nuôi và cũng biết cách diệt, chị không phải lo. Anh Năm Thất nhà này coi bộ khoái con ong non đó lắm. Ngặt một nỗi con nhỏ lại thích cậu Hai Ninh. Hà hà! Hai cha con cũng ngô...

Bà Ảnh gạt ngang:

– Thăng Ninh mà thích gì con đó. Nó qua đường chơi thôi.

Bà Thủy cười khẩy:

– Qua đường chơi thôi, sao tối nào cũng ngồi đồng ở Hàm Gió? Nó làm khách ở đây rồi bỏ Ngàn Khơi cho ai kia? Tôi cũng cảnh báo với chị rằng, coi chừng lão Bài bán Ngàn Khơi không cần văn tự mà chị không hay đó.

Bà Ảnh bồng hạ giọng:

– Cám ơn cô đã lo cho tôi. Từ đó tới giờ tôi chưa yêu cầu cô chuyện gì, nay tôi đề nghị cô một việc.

Bà Thủy nhếch mép:

– Chị muốn tôi đuổi Khuê Tâm chớ gì?

– Điều đó với cô không khó chớ?

– Tôi thì không khó, nhưng Khuê Tâm thì khó. Con bé đang cần một công việc, làm theo đề nghị của chị thì khổ cho nó quá.

Giọng bà Ảnh rít lên:

– Nhưng tôi muốn nó khổ.

Bà Thủy riếu cợt:

– Chị đã làm điều này với con nhỏ rồi còn gì. Nay bà chị, làm vậy chỉ tổ đẩy Hai Ninh về phía con nhỏ. Tôi thấy bà nên từ bi cho bọn trẻ chúng nhờ.

Khuê Tâm đâu có tội gì ngoài tội nghèo? Sao bà chị ghét nó dữ vậy?

Bà Ảnh... cáy:

– Chẳng lẽ cô ưa nó? Nó là con gái của Hoàng Ly đó. Ông Thất thích nó là đúng.

Bà Thủy cau mày; – Hoàng Ly nào?

– Người có biệt danh Công chúa, người luôn có mặt trong trái tim của anh Năm Thất.

– Ra là vậy! Nè bà chị, dạo này tivi chiếu nhiều phim kiếm hiệp của

Kim Dung lắm. Chị biết nhân vật Lý Mạn Sầu không? Bà ta là một mỹ ác nhân vì hận tình nên đi tìm giết con cháu của người mình yêu. Tôi thấy bà chị giống Lý Mạn Sầu quá xá quạ xa.

Bà Ảnh thì thảo qua kể rằng:

– Cô thì khác gì tôi.

Bà Thủy cười to trong máy:

– Ấy! Tôi khác bà chị nhiều lắm. Thứ nhất tôi không yêu ông Thất nhiều như chị. Thứ hai tôi ghét người nào thì nhắm vào người đó. Bà Hoàng Ly với tôi chả có ân oán gì, khi tôi đến với Năm Thất, bà Ly đã thuộc về quá khứ, tôi chấp nhận quá khứ của Năm Thất nên chả hận gì bà Hoàng Ly...

Ngập ngừng vài giây bà Thủy Lê mím môi.

– Tôi chỉ hận bà chị, dù bà chị đã ly dị với anh Năm và đã... với chàng trai trẻ khác làm chồng nhưng bà chị vẫn không bỏ thói hờn ghen ghẻ ngứa khi thấy anh Thất quan tâm tới một con bé tiếp viên nhà nghèo như tôi. Tôi vẫn còn nhớ như in lần chị đánh tôi trước mặt nhiều người trong nhà hàng Ngàn Khơi vì ghen. Chính vì chị đuổi tôi khỏi Ngàn Khơi nên tôi mới rấp tam lầy bằng được ông Thất cho bỏ ghét. Tôi đã làm được điều đó và hả hê vì thấy chị khốn khổ. Chị muốn quá khứ được lặp lại thì cứ dồn con bé Khuê Tâm vào đường cùng. Tôi không can nhưng tôi cũng không can dự vào việc của chị. Dứt lời, bà Thủy gác máy. Giờ thì bà đã hiểu sâu hơn lý do tại sao bà Ảnh ghét Khuê Tâm đến mức chỉ nhìn thấy mặt đã cho thôi việc rồi. Nếu con bé là con gái ai khác bà Hoàng Ly chắc đã không bị đối xử như thế.

Nghĩ cũng tội cho nó và Ninh. Thật lòng bà không ghét Ninh dù cậu ta là con trai duy nhất của ông Thất. Với Khuê Tâm cũng vậy, nhưng với bà Ảnh thì bà ghét, ghét thật.

Bà chợt nhớ tới mình lúc bị bà Ảnh hạ nhục trước mặt bao nhiêu người rồi nghĩ tới Khuê Tâm. Con bé đã bất hạnh vì không có mẹ nên chắc bà phải làm điều gì đó cho nó để lòng bớt ân hận vì đã một lần bà nghĩ nó là đứa không ra gì. Lần đó bà cố tình để Ninh, ông Thất lâm vào cảnh nghiệt ngã, khó xử. Suy cho cùng, bà cũng độc ác chả thua gì bà Ảnh.

Thủy Lê trong giới nghệ sĩ, bầu sô vẫn có tiếng là phóng khoáng, chịu chơi, rộng rãi với đàn em, cách hành xử của bà với ông Thất, Ninh và cả Khuê Tâm là dở, bà không nên làm vậy với hàng em, hàng cháu.

Nghe tiếng chân bà biết ông Thất đang từ trên lầu xuống.

Đợi ông tới gần, bà hỏi:

– Sao anh không cho em biết Khuê Tâm là con của chị Hoàng Ly?

Ông Thất bất ngờ vì câu hỏi này nên ấp úng:

– Tôi... tôi cũng mới vừa nghe thằng Ninh nói.

– Chẳng lẽ anh không thấy nó giống chị ấy?

– Có thấy, nhưng ai mà ngờ...

Bà Thủy Lê nheo nheo mắt:

– Càng bất ngờ hơn khi con nhỏ và thằng Ninh quen nhau.

Ông Thất thở dài:

– Tôi biết phải làm sao đây? Đúng là oan nghiệt.

– Có gì đâu là oan nghiệt nếu Khuê Tâm không phải con của anh.

– Em thừa biết tính bà Ảnh, thằng Ninh và con nhỏ dễ gì được chấp nhận.

– Nếu vậy bà Ảnh sẽ mất luôn thằng Ninh, em dám cá như thế.

Ông Thất ngập ngừng:

– Tôi mong em sẽ đối xử tốt với Tâm, nếu được hãy tạo nhiều cơ hội để nó có chỗ đứng vững trong nghề.

– Anh khỏi phải lo, em không ghen tuông mù quáng như chị Ảnh đâu.

– Tôi biết em không nhỏ mọn. Chúng ta sống được với nhau chừng ấy năm cũng nhờ tánh của em. Mặc kệ ai bảo vợ chồng mình ông ăn chả bà ăn nem, tôi tin em.

Bà Thủy bật cười:

– Không ngờ bữa nay được nghe anh nói những lời như vậy. Anh tin em là tin thế nào? Tin em ăn nhiều nem hơn anh ăn nhiều chả hả?

Ông Thất cũng cười:

– Đúng là tính cách của em. Nếu có con tôi thích nó giống tánh em.

Thủy Lê cười như mếu:

– Tiếc là em không thể có con được. Người ta bảo gái độc không có con.

Em... cũng chả sung sướng gì khi luôn tỏ vẻ ta thích chơi hơn thích có con.

Ngồi xuống bên Thủy, ông Thất nhỏ nhẹ:

– Anh không quan trọng chuyện con cái, em đừng bận tâm.

Bà Thủy cay đắng:

– Vì anh đã có thằng Ninh rồi.

Ông Thất chua chát:

– Nó có xem anh là cha đâu. Nó rất hận việc anh đã bỏ mẹ con nó.

Nghĩ lại nó hận cũng đúng. Nó là đứa con bất hạnh vì cho mẹ đều đã có gia đình riêng, chả ai đoái hoài tới nó.

Bà Thủy lấp lửng:

– Bây giờ muốn nó thương yêu mình cũng chưa muộn. Chỉ cần anh

không phản đối nó và Khuê Tâm, em nghĩ cha con anh có thể ngồi lại với nhau được rồi.

Ông Thất im lặng, một lát mới nói:

– Anh chỉ muốn làm sao cho con được hạnh phúc, chứ anh vô trách nhiệm với nó mười mấy, hai chục năm ròng...

Bà Thủy Lê ngắt lời ông:

– Muốn có hạnh phúc, em sẽ giúp anh.

Ông Thất nhíu mày nhìn bà đầy ngờ vực. Thủy Lê là mẫu phụ nữ sống phóng túng, không tuân thủ nền nếp quy luật nào, cô ta là vợ hợp pháp của ông, giữa hai người đã có giao ước không ai chen vào những riêng tư của ai.

Lần đó, Thủy Lê hát nước vào cô người mẫu đi với ông không phải vì ghen mà vì nàng người mẫu đó vốn kênh kiệu, đã tuyên bố nhiều câu xúc phạm tới Thủy. Từ trước tới giờ, hai người vẫn giữ đúng giao ước, hôm nay Thủy Lê muốn giúp ông hàn gắn lại tình cảm rạn nứt của cha con ông, cô ta đang tính gì vậy?

Bà Thủy nghiêng đầu nhìn ông:

– Anh không tin em hay không muốn em chen vào chuyện riêng của cha con anh?

Ông Thất xua tay:

– Không. Anh chỉ sợ phiền em.

Bà Thủy cười cười:

– Em tự nguyện mà!

Ông Thất lơ lửng:

– Ninh là đứa mạnh mẽ, không dễ đâu.

– Miễn nó không thù dai như bà Ảnh là được. Nó đang say đắm yêu, mà những kẻ đang yêu thường thường tấm lòng rộng mở lắm. Anh cứ để cho em.

Đứng dậy, bà Thủy nói:

– Em phải tới Hầm Gió đây. Anh đi không?

Ông Thất nhíu mày:

– Anh đến đó làm chi?

Bà Thủy cười nửa miệng:

– Để gặp Khuê Tâm chờ đỡ... Mà sao ngày xưa anh và Hoàng Ly lại bỏ nhau nhỉ?

Ông Thất xumạc:

– Tại sao à? Tại anh tại ả. Tại cả đôi đường. Cứ biết như thế đi.

Bà Thủy nhún vai. Bà đã tò mò chuyện riêng mà cũng là nỗi đau được giấu kín chôn sâu của ông, nghĩa là đã phạm vào giao ước của hai người, bà nên thôi vẫn tốt hơn.

Bà tới Hàm Gió đúng lúc Khuê Tâm đang giới thiệu Giáng Hương, một ca sĩ trẻ đang cần được lắng nghe. Đứng một góc khán phòng bà lắng nghe giọng của Tâm.

Mới thoát nghe qua, giọng Khuê Tâm không có gì đặc biệt, nhưng trong khán phòng tối im lặng, cỗi riêng của những ai muốn tình cảm xúc thì lúc này giọng của con bé có sức thuyết phục chi lạ.

Đã có ca sĩ nói với bà, nghe Khuê Tâm đọc lời dẫn trước khi hát, họ đã vô cùng xúc động, cảm giác gần bó máu thịt với ca khúc bất chợt oà đến và khi hát họ đã xuất thần.

Bà đang có viên ngọc quý trong tay, hãy chịu khó mài dũa, nâng niu đi rồi nó sẽ toả sáng. Nhu cầu làm MC ở thành phố này đang rất lớn, những người nổi tiếng được hâm mộ chỉ đếm trên đầu ngón tay. Vậy hãy đầu tư vào con bé. Hãy giúp nó ổn định về tinh thần cũng như an tâm về vật chất.

Bà đã có công nghệ lắng nghe MC? Đang là chủ của Khuê Tâm, bà nên thử nghiệm một chuyến, có mất mát, hư hao gì đâu. Giúp nó trở nên nổi tiếng là bà chọc vào tim bà Ảnh, nhưng lại được lòng chồng. Một công đôi việc, lại có lợi đại gì không làm.

Đứng đỉnh bà bước ra sau sân khấu, nơi Khuê Tâm đang xoá ghi gì đó trong những trang giấy.

Thấy bà, Tâm dè dặt gật đầu chào. Từ khi biết ông Thất có liên quan tới mẹ mình, Khuê Tâm luôn giữ cảm giác phòng thủ với bà Thủy Lê, dù bà ấy vẫn vui vẻ... bình thường với Tâm chứ không có thái độ như bà Ảnh.

Bà Thủy mỉm cười:

– Vất vả quá nhỉ!

Khuê Tâm nhỏ nhẹ:

– Dạ đâu có sao. Em thích công việc này.

– Vậy thì cố gắng hơn. Tôi sẽ tạo điều kiện nếu em muốn trở thành một người dẫn chương trình chuyên nghiệp.

Tâm nói:

– Em cảm ơn chị. Em sẽ cố gắng.

Bà Thủy nheo nheo mắt:

– Đạo này trông em hạnh phúc. Chúc mừng em và Ninh.

Mặt Khuê Tâm đỏ bừng. Cô không biết phải nói sao, nên đành im lặng.

Ngay lúc đó, một nhân viên phục vụ bước tới.

– Khuê Tâm, có một bà khách muốn gặp kìa.

Tâm giật mình khi nghĩ tới bà Ảnh. Cô hoang mang nhìn bà Thủy.

Bà hát hàm bảo:

– Ra nói với bà ta, Khuê Tâm đang dẫn chương trình không rời sân khấu được. Cần gì cứ gặp Thủy Lê.

Đội người nhân viên đi ra, bà Thủy bước theo sau. Kín đáo đứng một góc, bà nhìn xem ai tìm Khuê Tâm. Nếu đó là bà Ảnh thì đúng là bà ta dám vượt râu... cọp cái rồi. Bà ta quên Thủy bây giờ khác xa Thủy ngày bàn hàn cơ cực trước đây.

Nhưng bà khách đó là người lạ, bà chưa gặp bao giờ. Chắc bà ta thích cách dẫn của Khuê Tâm nên muốn làm quen. Nghĩ thế, nhưng Thủy Lê vẫn tò mò quan sát.

Đó là một phụ nữ có mái tóc nâu vàng được búi cao. Trong ánh sáng âm tối của khán phòng, làn da của bà vẫn trắng mịn như da của người phương Tây.

Làn da ấy càng được tôn lên nhờ cái jupe màu tím than cổ thuyền khoét rộng lộ đôi bờ vai thon thả. Trên cổ là một chuỗi ngọc trai óng ả. Người đàn bà này thật sang trọng và bí ẩn vì nhìn bà ta bà Thủy không sao đoán được nguồn.

Không nén được tò mò, bà nhanh chân bước tới.

Thấy vậy, người nhân viên liền giới thiệu:

– Đây là bà Thủy Lê...

Người phụ nữ hướng ánh nhìn của mình về bà Thủy, bà chớp mi vì đôi mắt màu nâu của bà ta. Đôi mắt đó đang nhìn bà rất chăm chú. Chắc chắn đây là người phương Tây rồi. Mỉm cười, bà Thủy Lê khẽ gật đầu.

Bà khách đưa tay ra và tự giới thiệu bằng giọng lơ lớ:

– Chào bà! Tôi là Anna. Mời bà ngồi.

Bà Thủy Lê hết sức thú vị:

– Vâng, chào. Bà muốn gặp Khuê Tâm có chuyện gì quan trọng không?

Bà Anna chậm rãi đáp:

– Tôi thích nghe giọng đọc của Khuê Tâm, nên muốn làm quen. Cô ấy làm tôi xúc động vì những lời dẫn như thế. Hay lắm, tha thiết lắm. Nhất là bài Thu Ca... Cô ấy đã giới thiệu thế này:

Mùa thu đã vỡ bên trời. Thu đã tô thêm màu thương nhớ. Hoa cúc vàng thu đã héo úa và lòng yêu đã khép từ lâu. Ta có thấy một người nhưng chỉ là hình bóng cũ. Ta có hát một lời nhưng thật ra chỉ là vọng âm mà thôi... .

Bà Thủy Lê kêu lên:

– Tôi thật bất ngờ khi bà có thể nhớ hết những lời như vậy.

Bà Anna mỉm cười:

– Tôi nhớ vì tôi vào đây nhiều lần và vì những lời ấy lãng mạn làm

sao!

Bà Thủy Lê gật gù:

– Bà nói tiếng Việt giỏi lắm.

Anna hóm hỉnh:

– Đương nhiên, vì tôi là người Việt Nam mà. Có điều tôi xa quê đã lâu nên khi trở về nghe nhạc và nghe những lời thơ ấy tôi thích lắm.

Bà Thủy ngọt sớt:

– Hồi trẻ chắc bà là một người giàu mơ mộng và lãng mạn.

– Chắc là vậy. Đến giờ tôi vẫn thế, song chất lãng mạn trong tôi đã lắng đọng lại thành những hoài niệm rồi.

Bà Thủy vẫn không rời mắt khỏi bà Anna. Sau cánh gà, giọng Khuê Tâm lại vang lên:

Mưa đã về, giọt nước mắt đã xa, hình như chúng ta đã khóc với nhau từ trong xa vắng, cho nên lời hát cũ đâu có cất lên cũng ngàn đời đau đớn vì tình xưa đã ngàn đời không trả lời... .

Bà Anna thì thầm:

– Đúng vậy! Dù ra có từ ngàn dặm quay về thì tình xưa cũng ngàn đời không trả lại.

Bà Thủy đảo mắt một vòng quanh khán phòng, dường như không chỉ mình bà Anna lắng nghe Khuê Tâm mà những người khách khác cũng vậy. Bà đã nắm bắt được nhu cầu này từ khách nên mới thuê Khuê Tâm, song bà không ngờ con bé có sức kéo mạnh mẽ đến thế. Thông thường người ta quay lại phòng trà vì ca sĩ mình ngưỡng mộ, thế nhưng Khuê Tâm đã làm một cú đột phá, ít ra cũng ở đây. Hầm Gió là nơi cho những ai thích nghe nhạc nhẹ, nhạc tiền chiến, khách thường là người đứng tuổi, lịch thiệp hoặc những đôi tình nhân muốn có những phút giây êm đềm bên nhau nên họ thích nghe lời dạo đầu của Khuê Tâm cũng phải.

Đứng dậy khẽ nghiêng đầu chào, bà Thủy nói:

– Không làm phiền bà nữa, tôi xin phép.

Bước vài bước bà Thủy quay lại:

– Thời gian ban nhạc chơi tự do, tôi sẽ bảo Khuê Tâm gặp bà.

Bà Anna mỉm cười:

– Vậy thì còn gì bằng. À, tôi gọi lời thăm ông Thất, chồng bà.

Bà Thủy không dần được sự ngạc nhiên:

– Bà biết ông ấy à?

Vẫn thái độ điềm đạm, bà Anna bảo:

– Tôi là người quen cũ, nhưng chắc ông ta đã quên tôi rồi.

Bà Thủy bước đi với bao nhiêu là thắc mắc về bà Anna. Ông Thất quen nhiều người, nhưng người phụ nữ này thật đặc biệt. Nhất định

bà phải hỏi cho ra xem Anna là người như thế nào.

Đến bên Khuê Tâm, bà nói:

– Khách là một bà Việt kiều tên Anna, bà ta thích nghe giọng đọc lời dẫn chương trình của em, nên muốn làm quen.

Khuê Tâm tròn mắt:

– Thật hả chị? Vậy mà lâu nay em tưởng mình nói không ai nghe.

Bà Thủy cười cười:

– Sao em lại nghĩ vậy? Chị không bao giờ đầu tư vào cái không sinh lợi nhuận đâu.

Khuê Tâm nhếch môi chua chát:

– Vâng!

Bà Thủy nói:

– Tự ái à? Không nên như vậy.

Nheo nheo mắt bà ngắm nghía Tâm rồi bảo:

– Sắp tới anh Năm tổ chức một sở diễn lớn cho một ngôi sao. Chị sẽ yêu cầu ảnh cho em dẫn chương trình.

Khuê Tâm lắc đầu:

– Em chưa đủ sức đâu chị Ơi.

Bà Thủy hạ giọng:

– Nói là sắp tới nhưng ít nhất cũng cả năm nữa. Trong thời gian ấy, ổng phải làm sao cho em dẫn những chương trình nhỏ những tụ điểm ca nhạc có nhiều tầng lớp khán giả khác nhau xem để em có kinh nghiệm. Hàm Gió chỉ là nơi em tập tành bay lên. Khi em đủ sức bay chị Thủy không giữ em lại đâu. Nghề nào cũng có sự khắc nghiệt của nó, nếu thiếu bản lĩnh, em sẽ bị đào thải. Cơ hội chỉ có một lần, hãy nhớ điều đó.

Bước trở ra, bà Gặp Ninh. Anh đi với Thụy và hai người như bối rối khi gặp bà.

Bà Thủy Lê mở lời trước:

– Cậu giữ người yêu kỹ quá! Nên nhớ Khuê Tâm cũng là của quý của tôi.

Chả ai dám động vào con bé đâu.

Ninh tủm tỉm:

– Vẫn biết Khuê Tâm đã có dì để mắt tới, nhưng đó là phần của dì, riêng cháu phải bên cạnh cô ấy mới yên tâm.

Bà Thủy phẩy tay:

– Nhưng chỗ này người không phận sự miễn vào. Nào, vào bàn ngồi với tôi.

Ninh choàng vai Thụy:

– Dì đã có lệnh, cháu đâu dám cãi.

Ba người trở ra khán phòng, ngồi xuống Thụy đảo mắt nhìn quanh:

– Chỗ này ẩm cúng và lằng mạn thật.

Bà Thủy đẩy đưa:

– Vậy mai mốt đưa người yêu vào đây, tôi sẽ tính giá đặc biệt chớ không như ông Bài, quen lạ gì ông cũng chặt đẹp.

Thụy xumặt:

– Cháu không liên quan tới công việc của ông ấy.

Bà Thủy khế lắc đầu:

– Anh em nhà cậu thiệt ngộ. Lúc nào cũng đối đầu với cha mẹ. Thấy gương các cậu, tôi không dám có con. Sinh chúng ra biết đâu lại bị chúng kêu rêu là tôi không muốn có mặt trên đời này.

Ninh nói:

– Có những người sinh con ra rồi bỏ đi, như mẹ Khuê Tâm chẳng hạn.

Chắc chắn trong đời mình, chỉ ít phải một lần cô bé kêu rêu những lời như dì vừa nói.

Bà Thủy khoanh tay:

– Cậu không ngăm trách ba mình chớ?

– Trách thì cũng đã rồi. Tốt nhất là đừng đi vào vết xe đổ.

– Khá lắm! Nhưng cậu tính sao nếu tôi cho cậu hay mới tức thời mẹ cậu điện thoại đề nghị tôi cho Khuê Tâm thôi việc?

Ninh khế cau mày:

– Mẹ cháu không có quyền can thiệp vào chuyện của cháu.

Bà Thủy gật gù:

– Nhưng bà ấy có quyền phá bình đó. Cậu quá rõ tánh mẹ mình còn gì. Tôi sợ bà ấy sẽ gây trở ngại cho Khuê Tâm.

Ninh im lặng trong bồn chồn. Ngay lúc đó Thụy khều anh:

– Người phụ nữ ngồi góc đằng kia là người em nói với anh đó.

Dù không muốn tò mò, bà Thủy vẫn hướng mắt về phía Thụy chỉ rồi buột miệng:

– Bà Anna.

Ninh lạ lẫm:

– Dì quen bà ta à?

Bà Thủy ậm ự:

– Thì bà ta là khách ở đây mà! Bà ta rất thích nghe Khuê Tâm dẫn chương trình và cũng là người quen cũ của ba cậu.

Ninh nhú mày. Anh lục trong hồi ức nhưng vẫn không hình dung được bà ta là ai với cái tên rất Tây đó.

Hôm trước Thụy có kể cậu ta gặp ba mình ngồi với một phụ nữ như người nước ngoài trong quán cà phê Yesterday. Thụy hỏi Ninh có

biết bà ta không?

Ninh đã lắc đầu. Anh và ông Bài mới làm việc chung thời gian ngắn, mối quan hệ của ông làm sao Ninh biết được.

Bà Thủy nói:

– Tôi cũng đang tò mò, nhưng không sao hiểu rõ hơn về bà ta.

Thụy nhìn bà:

– Dì có thể hỏi dưøng Năm Thất mà.

Bà Thủy nhếch môi:

– Đòi nào ông trả lời. Tôi tò mò vì thấy bà Anna có vẻ đặc biệt chứ không phải vì bà ấy quen ông Thất. Tôi có cảm giác Anna quan tâm đến Khuê Tâm vì một lý do nào đó chứ không vì lý do như bà ta đã nói.

Ninh bắt chợt nhìn kỹ người phụ nữ ấy hơn. Bà ta giống ai nhỉ với vóc dáng đó?

Bà Thủy lại nói:

– Bà Anna đã gặp Tâm. Tôi bảo bà ta chờ khi con bé dẫn chương trình đã.

Hay cậu thử đến chào hỏi bà ta xem?

Ninh khẽ lắc đầu:

– Dạ thôi.

Bà Thủy mỉm cười:

– Nghe nhạc nhé! Tôi không làm phiền nữa.

Nhìn theo bà Thủy Lê, Thụy chép miệng:

– Em nói thật ghen. Nhìn bà ấy vẫn cảm tình hơn nhìn dì Ảnh.

Ninh nhún vai và im lặng. Tâm trí anh đang hướng về Khuê Tâm.

Anh chỉ không đến đây hai đêm mà đã nhớ cô quay quắt. Anh không muốn chia sẻ cảm giác có Tâm với bất cứ ai, kể cả người đó là phụ nữ như bà Anna ngồi kia.

Giọng Thụy lại sôi nổi vang lên:

– Em phải gọi điện kêu nhỏ Vân Quỳnh tới đây nghe nhạc cho... nó lãng mạn mới được chứ ngồi với anh như vậy đúng là lãng nhách.

Ninh lim dim mắt, anh biết đợi chờ và được đợi chờ người mình yêu cũng là hạnh phúc.

Người ca sĩ vẫn ngân nga:

Em đã đến nơi này tự như cánh én. Dịu dàng trao chút hương hoa mùa xuân .

Thụy bảo:

– Nhỏ Su kia!

Lật đật Ninh mở bừng mắt và đứng dậy đi vội về phía cô.

Mặt Khuê Tâm thật rạng rỡ khi trông thấy Ninh. Cô đưa tay cho anh,

giọng nũng nịu:

– Có người muốn gặp em để em tới chúc người ta. Anh đợi em nha. Khuê Tâm ngập ngừng đứng trước bàn của bà Anna.

Người phụ nữ bật dậy, giọng ghen lại:

– Su Su...

Tâm ngạc nhiên:

– Ôi! Cô biết cả tên ở nhà của cháu.

Bà Anna chớp mắt:

– Cái tên dễ thương quá mà! Nào Su, ngồi xuống đi.

Khuê Tâm vâng lời. Cô thật sự không biết bà Anna muốn gì ở cô, cô lúng túng vì bà ta nhìn cô chăm chú quá. Cái ánh mắt ấy như chứa chan bao nỗi niềm buồn vui lẫn lộn khiến Tâm chột hoang mang.

Bà Anna thần thờ:

– Mau quá! Mới ngày nào ta còn là đứa bé suốt ngày chỉ biết khóc...

Khuê Tâm sửng sốt vì giọng khàn đi đầy xúc động của bà Anna. Bà ta có quan hệ gì với Tâm?

Cô im lặng nhìn mái tóc màu nâu vàng và đôi mắt màu hạt dẻ của bà Anna như một minh chứng bà và cô xa lạ hoàn toàn. Tâm chưa bao giờ nghe ba mình nói trong họ hàng có ai mang giòng máu phương Tây, nhưng rõ ràng bà Anna là người như thế.

Bà Anna lại nói sau khi hít vào một hơi dài:

– Gọi Su xưng cô là không đúng, nhưng trước mắt Su hãy để cô xưng hô như vậy. Cô vào đây nghe nhạc thường lắm và rất thích lời dẫn của MC dẫn chương trình, nhưng đâu biết đó là người cô đang muốn tìm... Mãi tới chiều nay, nghe ông Bài nói cô mới giật mình.

Khuê Tâm ngập ngừng:

– Cô... cô là người quen của ba cháu à?

Bà Anna nhìn Tâm:

– Còn hơn là như vậy nữa. Su thử đoán xem.

Khuê Tâm nhíu nhíu mày. Cô nói nhỏ:

– Vậy chắc cô là bạn của ba cháu rồi.

Bà Anna cười buồn:

– Nếu là bạn ba cháu, cô tìm cháu làm gì. Thật lòng Su không linh cảm điều gì từ cô sao?

Khuê Tâm liếc về phía Ninh, cô nôn nóng được gặp anh nên không sao tập trung khi ngồi với bà Anna.

Mỉm cười, Tâm đáp:

– Cháu chỉ bất ngờ khi nghe nói có người muốn gặp mình, nhất là người đó là một phụ nữ lạ.

Bà Anna bỗng hỏi:

– Có khi nào Su nghĩ tới mẹ của mình không?
 Khuê Tâm thẳng thốt nhìn bà, mặt tái đi. Tâm đáp ứng:
 – Xin lỗi cô, cháu có bận đang chờ, cháu phải đi đây.
 Bà Anna tha thiết:
 – Su vẫn chưa trả lời cô mà.
 Khuê Tâm nhoi nhói đau khi thấy những giọt nước mắt đang lăn dài trên má bà Anna. Cô cắn môi... Không lẽ nào...
 Tâm nói một hơi:
 – Cháu không có mẹ nên chẳng bao giờ nghĩ tới bà ấy.
 Dứt lời, Tâm vội vã đứng dậy và vội vã bước đi. Cô tới chỗ Ninh và Thụy ngồi với gương mặt thất thần.
 Ninh nhận ra ngay vẻ thất thường ở Tâm, anh bật giọng:
 – Sao thế?
 Khuê Tâm lắc đầu rồi ngồi phịch xuống.
 Ninh hỏi tới:
 – Bà ta đã nói gì mà em như mất hồn vậy?
 Tâm vuốt mặt, giọng tỉnh táo hơn.
 – Chúng ta về thôi anh.
 Thụy kêu lên:
 – Về liền sao? Vân Quỳnh đang trên đường tới đây mà.
 Ninh nói:
 – Hai đứa ngồi với nhau nhìn người ta nhảy, hoặc cùng nhảy vẫn lãng mạn hơn phải ngồi chung với người khác.
 Khuê Tâm gượng gạo chào Thụy rồi bước theo Ninh. Cô có cảm giác đôi mắt màu hạt dẻ của bà Anna đang dõi theo mình nên bước chân Tâm cứ loạng choạng muốn ngã.
 Ninh choàng tay dìu cô đi. Khuê Tâm làm thinh cho tới khi lên ngồi sau lưng Ninh. Anh không cho xe chạy nhanh, nhưng gió đêm vẫn làm cô lạnh nên Tâm nép sát vào Ninh.
 Ninh đều giọng:
 – Su muốn ăn gì không?
 Vui đầu lên lưng anh, Tâm ngo ngoạy lắc đầu.
 Anh lo lắng:
 – Em làm sao vậy nhỏ?
 Tâm nói:
 – Bà ta hỏi em có khi nào nghĩ tới mẹ không? Bà ta gọi em là Su.
 Trời ơi!
 Có bao giờ bà Anna là mẹ em không? Chắc là không vì bà ta mắt nâu và tóc cũng nâu. Làm sao lại là mẹ em được?
 Ninh trầm tĩnh:

– Nhưng chắc bà ấy biết mẹ em. Mình có thể hỏi bà ấy mà.

Tâm mệt mỏi:

– Em không muốn nên đang nói chuyện em đã đứng lên.

Ninh nhẹ nhàng:

– Đừng mâu thuẫn với chính mình.

– Em không mâu thuẫn nhưng mẹ đã bỏ em từ nhỏ, bà có yêu thương gì em đâu mà hỏi. Chúng ta không nói chuyện này nữa.

– Được thôi. Chỉ sợ tối nay em sẽ thao thức.

Tâm nuốt tiếng thở dài. Cô không có mẹ và sẽ không phải thao thức với điều đó vì cô đã quen rồi.

Giọng trầm lại, Tâm tha thiết:

– May mà em có anh, anh yêu ạ!

Ông Bài tăng hắng trước khi nói:

– Tôi mừng vì anh đã khoẻ hẳn rồi. Tôi cũng mừng vì Khuê Tâm tìm được công việc tốt.

Ông Thục chậm rãi:

– Phần tôi, tôi hết sức cảm ơn anh. Nếu không nhờ số tiền anh cho mượn, biết đâu chừng tôi đã chết rồi cũng nên.

Ông Bài bật cười:

– Bộ anh dễ chết vậy sao? Anh phải sống tới ngày lên chức ông ngoại nữa chứ.

Nhìn ông Thụ dò xét, ông Bài nói tiếp:

– Tôi thấy Khuê Tâm và Ninh là một cặp đẹp đôi.

Mặt ông Thụ sầm xuống:

– Oan gia tiền kiếp chứ phải đôi phải lứa gì. Anh đừng vun vào cho tui nó, tôi không thích đâu.

Ông Bài xua tay:

– Ấy! Đừng có nóng. Tôi nghĩ sao nói vậy thôi. Ninh là một chàng trai tốt, chỉ biết vui thú với công việc, không có tính trăng hoa giống bố, cũng không có tật thù dai, nhỏ mọn của mẹ. Tâm là đứa chăm học, siêng năng, lại hiếu thảo. Đứa nào cũng hết sức dễ thương. Làm cha mẹ ai chẳng mong con mình tìm được người tốt. Chả lẽ anh lại khác thiên hạ?

Ông Thụ khó chịu:

– Bà Ảnh nói nhiều câu sỉ nhục con Su Su, tôi không sao chịu nổi.

– Đàn bà, họ mới nhỏ mọn như vậy. Anh là đàn ông phải phóng khoáng, rộng lượng chứ. Đó! Qua một cuộc phẫu thuật, anh đã thấy cuộc sống người ta mong manh cỡ nào chưa? Nếu thấy và nghiền ngẫm thấu đáo lẽ đời, anh nên để bọn trẻ tự do đến với nhau kéo tội.

Ông Thụ làm thinh. Ông biết suốt thời gian nằm viện, Ninh đã chăm lo

cho vợ con ông rất chu đáo. Bà Yên rất cảm tình với Ninh, phần ông, ông chỉ xót xa bức bối vì người dễ thương như Ninh sao lại là con trai tình địch của ông, chứ ông không ghét anh như trước đây.

Nếu Ninh là con ái khác thì Khuê Tâm đã chọn đúng người rồi.

Số phận mới trở trêu thay. Thôi thì cứ để con tạo xoay vần vậy.

Ông Bài bỗng ngập ngừng:

– Hoàng Ly đã về. Cô ấy muốn nhận lại Khuê Tâm nhưng mặc cảm nên đã gặp con bé rồi nhưng chưa dám gọi con.

Ông Thụ sửng sốt:

– Hoàng Ly gặp con Su hỏi nào? Sao tôi không nghe nói gì hết vậy?

– Tối nào Ly cũng tới chỗ Khuê Tâm làm để nghe con bé dẫn chương trình.

Nghe, xem rồi khóc. Kể cũng tội. Hoàng Ly bây giờ giàu lắm nhưng không có con, đã vậy lại vừa ly dị chồng. Chậc! Xem như đó là ông chồng thứ ba...

Ông Thụ lạnh lùng:

– Anh nói với tôi chuyện chồng con cô ta làm gì. Không chồng cũng không con là do cô ta chọn thôi. Đừng ỷ giàu rồi về đây đòi con. Su Su không có mẹ như vậy. Anh nói với Hoàng Ly đừng khuấy động cuộc sống của gia đình tôi. Con bé quá khổ rồi.

Ông Bài nhìn ông:

– Chính vì biết Su Su khổ nên Hoàng Ly mới muốn bù đắp. Sắn đây tôi cũng nói thật với anh. Chính vì cô ấy nhờ, tôi mới tìm anh rồi giúp Su Su một chỗ làm. Khoảng tiền tôi đưa anh mượn cũng là của Hoàng Ly.

Mặt ông Thụ đỏ bừng lên rồi tái xanh vì tức:

– Làm như vậy khác nào anh bôi tro trát trấu vào mặt tôi. Anh không coi tôi ra gì hết.

Ông Bài nhỏ nhẹ:

– Không còn là vợ chồng vẫn có thể coi nhau là bạn bè. Anh đừng cố chấp.

Cuộc đời người ta có bao lâu đâu, đừng ghì姆 mãi oán hận trong lòng. Tôi xin anh đó.

Ông Thụ im lặng, miệng nhạt thếch vì thiếu rượu. Ông thăm thía từng lời của ông Bài. Cuộc đời người ta có bao lâu. Trải qua cuộc thập tử nhất sinh rồi mới thấy phận người mong manh quá.

Ông không hiểu sao suốt thời gian nằm chờ tới lúc lên bàn mổ, ông luôn nghĩ tới Hoàng Ly. Ngày xưa ông từng âu yếm gọi bà là Công chúa nhỏ.

Ông sợ Ông không tỉnh dậy nữa, điều đó đồng nghĩa với chuyện

không bao giờ ông gặp lại bà, người đã phản bội ông và đành đoạn bỏ con mà đi.

Nhưng có phải bà phản bội ông không, khi ông biết chắc bà chưa bao giờ yêu ông? Ngày xưa ông tưởng Hoàng Ly chỉ nặng tình với Năm Thất nên khi sống với nhau, ông không dần được ghen tuông đã nhiều lần đánh đập, xúc phạm bà. Chính vì vậy Hoàng Ly mới bỏ đi để rồi sau đó bà không thuộc một người đàn ông nào vĩnh viễn, nhưng chắc chắn những người đã từng yêu bà sẽ suốt đời yêu.

Giọng ông Bài lại vang lên:

– Lần này Ly về nước là có mục đích tìm gặp Su Su nhưng sợ anh không cho nên cô ấy phải lén... Nghĩ cũng tội.

Ông Thụnhếch môi. Im lặng lâu lắm ông mới hỏi:

– Trông Hoàng Ly bây giờ ra sao?

Ông Bài cười cười:

– Vẫn còn đẹp và quyến rũ lắm. Ly không muốn người quen nhận ra mình nên tóc nhuộm hoe vàng, mắt đeo kính sát tròng nâu, trông như dân Tây chính hiệu. Su Su có gặp gỡ chuyện trò chắc cũng chả đời nào nghĩ đó là mẹ mình.

– Cô ta lúc nào cũng thích huyền hoặc người khác, kể cả với con ruột của mình. Su Su đâu có ưa những trò man trá đó.

– Ôi dào, anh chấp nhất làm chi. Tánh Hoàng Ly như vậy mà. Cô ta là một cánh hồng đầy gai, đáng sợ hơn những gai ấy cứ nhè tim người ta mà đâm chớ chả thềm đâm vào tay.

Ông Thụliếc xéo ông Bài:

– Coi bộ anh cũng từng bị gai ấy đâm?

Ông Bài xuề xòa:

– Tôi đâu có dám. Mà anh nghĩ sao về chuyện mẹ con Hoàng Ly nè?

Ông Thụtựa lưng vào ghế im lặng. Ông Bài cũng không hỏi gì thêm, vì ông biết lão bạn già của mình đang ngổn ngang trăm mối tơ vò.

Độ chừng hút xong nửa điếu thuốc, ông Thụmới mệt mỏi cất lời:

– Ngấm lại từ đó tới giờ tôi chưa làm gì để Su Su được bằng chị bằng em, ngược lại tôi như cái gông đeo vào cổ con nhỏ. Nay mẹ nó về, nếu mẹ con gặp nhau, Hoàng Ly muốn mang Su Su đi, tôi cũng không cản.

Ông Bài trầm giọng:

– Tôi sẽ nói lại với Ly ý của anh. Anh có định gặp Ly không?

– Không. Tôi muốn giữ mãi hình ảnh Cô công chúa nhỏ trong tim, chớ không muốn gặp một madam tóc vàng, mắt nâu thời thượng.

Ông Bài về lâu rồi nhưng ông Thụvẫn ngồi như hoá đá. Ông chưa xót nhận ra mình là một kẻ thất bại hoàn toàn. Ông thất bại trong tình

trường, thất bại khi đối đầu với chính mình. Thật ra, ông là một kẻ bạc nhược, ăn bám, làm khổ vợ con. Trong cuộc đời này, ông chả là gì cả, ầy vậy mà ông luôn lên mặt tự cao coi thiên hạ xung quanh đều thấp kém.

Ông Thựrun run chống tay đứng dậy. Ông phải đối diện với chính mình, ông phải thay đổi cách nghĩ, cách sống nếu không sẽ quá muộn.

Bà Yên mở cổng đẩy chiếc xe đạp Trung Quốc cũ kỹ vào. Thấy chồng thần thờ đứng ngoài hiên, bà ngạc nhiên.

– Sao lại đứng đây?

Ông Thụngập ngừng:

– Ờ... tôi chờ bà với con Su. Sao bữa nay nó đi học về trễ quá.

Bà Yên dựng xe dưới gốc mận:

– Con bé cũng cần có lúc đi chơi đâu đó với bạn bè chứ chả lẽ chỉ đi học, đi về rồi đi làm.

Ông Thựbước vào nhà với bà:

– Tôi biết, nhưng bữa nay tôi trông nó vì có lý do.

Bà Yên nhíu mày:

– Ông lo nó đi chơi với Ninh à? Nói thật, tôi lại thấy an tâm nếu người nó thích là cậu ta. Ông nên thôi cấm đoán chúng đi.

Ông Thựkhoát tay:

– Tôi không lo chuyện đó vì tôi có cảm cũng không được.

– Vậy ông lo chuyện gì?

Ông Thựvòng vo:

– Tôi nói ra điều này bà phải bình tâm mới được.

Bà Yên chậm rãi:

– Thì ông nói đi. Với tôi bây giờ trời sập cũng không sao đâu.

Ông Thựnhìn bà Yên. Ông biết bà thương Su như con đẻ, bởi vậy với bà chuyện này có thể là một cú sốc chứ không phải chơi.

Lần nữa mãi, ông mới lên tiếng:

– Hoàng Ly đã trở về. Cô ấy muốn gặp Su Su. Tôi sợ con không chịu nổi.

Bà Yên khiến ông bất ngờ khi nói:

– Chuyện này tôi có biết dù chỉ biết chút ít.

Ông Thựhỏi hả:

– Ai nói cho bà biết?

– Con Su chứ ai. Lần gặp đầu tiên con bé có linh cảm bà Anna tóc vàng mắt nâu nào đó là mẹ mình, nhưng nó thấy mơ hồ quá. Sau đó Ninh hỏi ông Bài về người phụ nữ này và được ông xác nhận là đúng. Thế nhưng con Su không chịu gặp bà ta nữa, dù đêm nào bà Anna

cũng tới phòng trà Hàm Gió để nghe con Su nói.

Bà Yên thở dài:

– Tôi khuyên nó nhiều lần là nên đến trò chuyện với bà Anna, nhưng con nhỏ cứng đầu ấy cứ làm ngơ. Nó luôn miệng bảo mình không có mẹ.

– Bà biết nhiều như vậy mà còn cho là ít sao? Lẽ ra bà không nên giấu tôi.

Ông trầm ngâm nói tiếp:

– Nó oán người sinh ra mình cũng đúng. Đã vậy khi gặp nó, cô ta lại trong vai một người khác... Thật tình tôi không thể nào hiểu nổi Hoàng Ly. Lúc nào cũng như người trên mây.

Bà Yên xa xôi:

– Người ở dưới đất vẫn khổ vì người trên mây ấy chứ.

Ông Thụhỏi bằng giọng ảm ức:

– Mà sao bà không cho tôi biết chuyện này?

– Su Su không muốn. Mà nó về tới kìa. Ông cứ hỏi nó đi.

Ông Thụnhìn ra khoảng sân nhàn nhạt nắng, nơi Tâm đang bước vào. Ông chợt bàng hoàng vì con bé giống Hoàng Ly quá sức.

Con bé nhìn những ly tách trên bàn.

– Ủa! Nhà có khách hả ba?

Ông Thụgật đầu:

– Bác Bài vừa ở đây về.

Khuê Tâm ngập ngừng:

– Bác ấy có... có nhắc gì tới khoản tiền mình đã mượn không ba?

Ông Thụchậm rãi đáp:

– Có. Bác Bài bảo tiền ấy không phải của bác.

Tâm ngồi xuống đối diện với ông:

– Con cũng nghĩ thế. Chắc tiền của nhà hàng Ngân Khôi rồi. Chắc!

Ông Thụngắt lời Tâm:

– Tiền ấy của bà Anna mà con đã gặp ở chỗ làm. Đó là mẹ con, con biết phải không?

Khuê Tâm có vẻ rất bình thản:

– Con biết và khổ sao con không có cảm giác gì hết ngoài cảm giác tò mò về một phụ nữ trông y hệt người phương Tây. Con thấy giữa con và mẹ là một khoảng cách rất lớn, không biết lấy gì để lấp đầy. Đêm nào bà cũng ngồi đó như một pho tượng, bà không nhận mình là mẹ cũng không gọi con là con. Đêm nào con cũng nằm mơ. Giấc mơ của con chỉ có dì Yên chứ chưa có khi nào có mẹ. Hồi nhỏ con mơ như vậy, bây giờ cũng vậy dù con đã gặp mẹ bằng xương bằng thịt.

Bà Yên nhìn Tâm đầy thương cảm:

- Rồi lần lần con sẽ quen.
- Con sẽ không quen đâu.

Bà Yên nhỏ nhẹ:

- Con phải tập chớ. Thương hay ghét đôi khi cũng phải tập. Con đã quen thấy mỗi đêm một người phụ nữ ngồi như hoá đá để nhìn, để nghe con mình nhưng không dám gọi con vì mặc cảm. Con sẽ thấy hăng nếu hôm nào con không còn thấy pho tượng đá nữa. Hãy nghe đi đi. Người ta dễ làm quen với cái có hơn là cái không.

Ông Thụ nói:

- Mẹ con là người đa đoan, người như vậy khó tìm thấy hạnh phúc. Ba là người cố chấp nên tự biến mình thành kẻ bất hạnh. Ba mong con không giống mẹ cũng không giống ba. Từ giờ trở đi, ba không ngăn con và Ninh nữa. Hai đứa phải giữ gìn tình yêu của mình để sau này không bao giờ ân hận khi đã lỡ đánh mất nó.

Khuê Tâm đứng dậy:

- Vâng, con sẽ suy nghĩ kỹ lời ba và dì đã dạy.

Ninh nhìn bà Ảnh, giọng dứt khoát:

- Con đã suy nghĩ kỹ rồi, con sẽ đề dựng Bài tiếp tục viện quản lý Ngân Khơi thêm một thời gian nữa. Con sẽ đôn đốc kiểm tra thường xuyên.

Bà Ảnh ngắt lời anh:

- Dựng Bài là cáo già, mẹ không tin y chút nào. Y sẽ qua mắt con vù vù nếu được tiếp tục quản lý Ngân Khơi.

Ninh nói:

- Suốt thời gian qua, con đã kiểm tra sổ sách theo dõi cách điều hành nhân sự, chi thu thực tế. Con đã nắm được tẩy của ông dựng Bài nên con không sợ bị qua mặt. Mẹ nên yên tâm về con. Con tự lo cho mình.

Bà Ảnh nhếch môi:

- Ý con muốn nói mẹ đừng can thiệp vào cuộc sống của con chứ gì. Mẹ hiểu, mẹ không tròn bổn phận với con nên có nói gì con cũng đâu chịu nghe. Con yêu Khuê Tâm như ngày xưa ba con từng yêu mẹ nó. Đã rất nhiều đêm mẹ suy nghĩ mà không biết tại sao số phận lại xếp đặt như vậy.

Mẹ không ngăn được cha con, bây giờ làm sao ngăn được con. Thôi thì hạnh phúc khổ đau tự con chọn vậy.

Ninh nhìn bà:

- Con chọn tình yêu chứ không chọn hạnh phúc hay khổ đau. Và con sẽ không ân hận vì sự lựa chọn của mình. Có điều dù thế nào con

cũng không sống như ba mẹ.

– Mẹ cũng mong con được như ý.

Ninh ngập ngừng:

– Con sẽ về thăm mẹ thường hơn.

Bà Ảnh gượng cười:

– Được vậy thì mẹ mừng.

Rồi bà dè dặt hỏi:

– Hoàng Ly và Khuê Tâm thế nào rồi?

Ninh nén cười, anh thấy tội nghiệp mẹ mình quá. Bà vẫn chưa bỏ tập quan tâm tới những phụ nữ của ba anh, mà người đàn bà quan tâm với tất cả hờn ghen đau đớn là bà Hoàng Ly. Mẹ không muốn bà Ly hạnh phúc vì bà cũng không có được thứ ân sủng quá đắt này.

Không muốn mẹ buồn và ghét bà Ly hơn, Ninh nói:

– Dạ cũng chẳng đi tới đâu mẹ à. Khuê Tâm vẫn còn giữ khoảng cách với bà Ly. Với Tâm, bà Ly vẫn là người khách lạ. Chính vì vậy bà Ly rất buồn...

Bà Ảnh liếm môi:

– Bà Ly có gặp ba con không?

Ninh ngần ngại:

– Chắc không! Con nghe dưỡng Bài nói bà ấy không muốn gặp lại ba.

Mặt bà Ảnh giãn ra nhẹ nhõm. Bà trề môi:

– Bỏ con bỏ chồng theo người tình. Nó không thêm nhận mẹ là phải. Cô ta cũng còn chút tự trọng nên mới không gặp ba con.

Ninh nhăn nhó:

– Thôi mà mẹ. Sân si làm gì. Không phải mẹ từng bảo, mỗi người có một số phận đó sao?

Nhìn bà, giọng Ninh chột chùng xuống:

– Đạo này con hay nghĩ tới mẹ khi thấy hoàn cảnh của bà Hoàng Ly. Về già người ta thường rất cô đơn, con sẽ không để mẹ như vậy, mong mẹ thương con và Khuê Tâm nhiều hơn.

Bà Ảnh chớp mắt. Lòng bà mềm lại vì những lời của con. Ninh vốn là đứa con kiêu ngạo, nó nói được vậy là quá lắm rồi.

Mỉm cười bà nói:

– Dĩ nhiên mẹ thương con và không muốn mất con rồi. Thỉnh thoảng, nếu được con đưa Khuê Tâm tới chơi.

Ninh long lanh mắt. Anh biết khó khăn lắm mẹ mới bảo anh đưa Khuê Tâm tới chơi. Dầu sao đây cũng là khởi đầu tốt cho anh.

Anh thì thầm:

– Cám ơn mẹ.

Ninh ra về. Anh nghe lòng nhẹ nhõm khó khăn về mặt... người lớn cơ bản xem như đã xong. Bây giờ hạnh phúc hay khổ đau là do từ chính Ninh và Khuê Tâm chứ không từ ai khác. Nhưng Tâm đã bị nhiều thiệt thòi trong cuộc sống nên Ninh tự hứa sẽ yêu cô thật nhiều như để bù đắp cho cô và cho cả anh nữa.

Ninh chạy xe tới Hầm Gió. Anh ngồi vào chỗ quen để chờ Tâm. Đêm nay không phải cuối tuần nên hơi vắng khách. Anh rảo mắt một vòng và thấy bà Anna Hoàng Ly. Bà đang tới chỗ anh với một nụ cười trên môi:

- Ninh lịch sự đứng dậy kéo ghế mời. Bà Ly nói:
- Tôi không làm phiền cậu lâu đâu.

Ninh từ chối:

- Cháu không nghĩ bị cô làm phiền, ngược lại cháu vẫn mong có dịp trò chuyện với cô.

Bà Ly nheo đôi mắt không còn màu nâu nữa:

- Cậu rất giống ông ấy, nhưng dường như tâm hồn sâu lắng hơn, sống vì người khác hơn. Tôi thấy mừng thay vì lo lắng như trước đây. Cậu yêu Su Su thật lòng chứ?

- Cháu khác ba mình ở chỗ không đùa vui chốc lát trong tình yêu. Cháu chỉ yêu một lần và một người mà thôi.

Bà Ly khẽ lắc đầu:

- Đừng nên nói chắc như vậy, nhất là nói về tình yêu.

Ninh nhỏ nhẹ:

- Cháu nói về mình chứ không nói về tình yêu.

Bà Ly đan hai tay vào nhau:

- Tôi tin người mạnh mẽ như cậu sẽ là chỗ dựa cho Khuê Tâm.

Im lặng nhìn lên sân khấu, nơi cô ca sĩ trẻ tuổi Khuê Tâm đang cố gắng diễn tả cho có hồn bài Tình khúc thứ nhất.

Đường về quê xa lắc lê thê. Trót nghe theo lời u mê. Làm tình yêu vỡ cánh bay đi, nhưng còn dăm phút vui trần thế.

Bà Hoàng Ly chép miệng:

- Đường về quê của tôi đúng là xa lắc lê thê. Tối nay tôi sẽ quay lại Úc và có thể không trở về nữa. Bởi vậy thời gian ngồi với cậu đúng là dăm phút vui trần thế sau cùng.

Ninh kêu lên:

- Cô và Khuê Tâm vẫn... vẫn...
- Đúng vậy, nhưng thế mà hay.

Bà Hoàng Ly nhỏ nhẹ:

- Tôi nhờ cậu một chuyện.
- Vâng, cô cứ nói.

– Khuê Tâm rất có khiếu làm MC, nhưng lại chưa có kinh nghiệm vì dẫn chương trình chuyên nghiệp không đơn thuần là những lời thoại của con nhỏ hàng đêm ở đây. Tôi muốn nói tới nhiều lĩnh vực khác như dẫn một chương trình giải trí, một sô ca nhạc hoành tráng, một buổi lễ thật long trọng, v.v... Tôi đã tìm hiểu và biết ở xứ mình không có trường nào đào tạo M.C. Làm nghề này thường phải tự học là chủ yếu.

Ninh xác nhận:

– Dạ, quả thật là đúng như vậy.

Bà Hoàng Ly nói tiếp:

– Qua anh Bài tôi có nhờ một nghệ sĩ, cũng là một MC nổi tiếng ở thành phố, ông ta hứa sẽ đào tạo Su Su thành MC chuyên nghiệp. Trước sau gì anh Bài cũng gặp con bé về vấn đề này, nhưng tôi vẫn muốn cậu chăm sóc, lo lắng cho Su Su.

– Chuyện này cô không nhờ cháu cũng phải lo.

Bà Ly chột trâm giọng:

– Tiền tài, danh vọng chỉ là phù du. Cậu hãy nhớ và nhắc nhở Su Su điều đó.

Ninh bức xúc:

– Cô không gặp để nói gì với Su Su sao?

Nước mắt bà Ly trào ra:

– Tôi không đủ tự tin để thử sức trái tim mình lần nữa.

Ninh khẽ lắc đầu:

– Không có cuộc thử sức nào giữa hai mẹ con hết. Cháu nghĩ cô nên nói chuyện với Su Su.

Bà Ly hiu hắt:

– Quá muộn rồi. Tôi phải ra sân bay bây giờ.

Cởi sợi dây chuyền bạch kim có mặt thánh giá cần những viên đá trắng tuyệt đẹp ra đưa cho Ninh, bà nói:

– Tôi muốn Su Su giữ nó làm kỷ niệm. Tôi giao con gái mình cho cậu. Hãy mang niềm vui hạnh phúc tới cho con bé.

Ninh sững sờ nhìn bà Ly gạt nước mắt bước đi. Trong anh cảm xúc chột bùng lên dữ dội. Vội vã anh chạy vào hậu trường nơi Khuê Tâm đang ngồi lẩm nhẩm những lời dẫn cho bài hát sắp tới.

Cô bật giọng khi thấy vẻ hốt hoảng của Ninh:

– Sao vậy anh?

Anh nghiêm giọng:

– Mẹ em sẽ về Úc trong đêm nay. Bà đang trên đường ra sân bay đó.

Khuê Tâm bấu tay vào những tờ giấy rời đang cầm.

– Ai nói với anh?

– Cô Ly vừa rời khỏi đây.

Tâm bật dậy:

– Sao anh không giữ mẹ lại cho em?

Ninh lắc đầu:

– Anh không thể, vì đã tới giờ bay rồi.

Khuê Tâm ôm ngực nghe Ninh nói tiếp:

– Cô Ly nói sẽ không về Việt Nam nữa và nhờ anh đưa vật này cho em.

Khuê Tâm cầm sợi dây chuyền giọng nghẹn lại:

– Em đâu cần thứ này mà mẹ đưa. Bây giờ em muốn gọi mẹ, biết làm sao đây?

Ninh trầm giọng:

– Muộn rồi Su à. Đó là cái giá phải trả cho sự cố chấp của em và mặc cảm của cô ấy.

Tâm áp úng:

– Sao hôm trước bác Bài nói mẹ còn ở lâu mà.

Ninh buông từng tiếng:

– Có thể trước đây cô Ly muốn vậy, song ở lâu làm gì khi đối với em cô Ly chỉ là một người khách.

Tâm bỗng oà lên như trẻ con. Cô lay tay Ninh:

– Anh chở em ra sân bay ngay đi. Biết đâu còn kịp.

– Được. Anh sẽ chở, nhưng công việc ở đây thì sao?

Khuê Tâm nói trong nước mắt:

– Em sẽ nhờ Cang. Anh ra lấy xe trước đi.

Ninh gật đầu. Anh không phải đợi lâu đã thấy Khuê Tâm hấp tấp bước ra.

Cô mặc cái áo thun đỏ và cái quần tây đen thay cho bộ áo dài màu vàng kiêu sa lúc dẫn chương trình.

Thay vì ríu rít bao nhiêu chuyện trên trời dưới đất như thói quen mỗi khi ngồi sau lưng Ninh. Tối nay Tâm làm thỉnh, Ninh biết bên dưới sự lẳng thĩnh ấy là một trời bão giông lo nghĩ.

Anh cũng không bắt chuyện với Tâm mà tập trung chạy xe cho nhanh. Vái trời sao anh cùng Tâm ra tới nơi trước khi bà Ly vào phòng cách ly.

Tới sân bay, mặc cho Ninh tìm chỗ gọi xe, Khuê Tâm căng mắt nhìn, tìm.

Cô chạy tới chạy lui, xoay vòng đến chóng mặt nhưng không sao thấy bà Hoàng Ly.

Tuyệt vọng, mệt mỏi, Tâm ngồi xuống tựa hần lưng vào hàng rào sắt.

Cô bàng hoàng nhận ra mình không có một thông tin gì về mẹ. Số điện thoại không, địa chỉ không, email không. Rồi sẽ làm sao nếu muốn liên lạc với bà.

Gục đầu vào tay, Tâm nức nở. Khi nghe Ninh gọi, cô mới ngẩng lên. Trong nháy mắt nước mắt, Tâm thấy bà Ly. Mẹ đứng trước mặt mình, rất gần, cô cũng nước mắt nháy mắt.

Bắt tay vào cọc rào, Khuê Tâm đứng dậy và không biết phải nói gì. Bà Ly lau nước mắt cho Tâm trong khi nước mắt của mình vẫn tuôn trào.

Bà thì thầm:

– Hãy tha lỗi cho mẹ. Tha lỗi cho mẹ.

Khuê Tâm thổn thức:

– Mẹ định bỏ con thêm lần nữa sao? Tại sao mẹ lại đi khi con vừa quen cảm giác có mẹ Ở cạnh mình mỗi đêm?

Bà Ly buồn bã: - Mẹ thấy mình là người thừa. Mẹ không cho rằng con cần có mẹ. Mẹ đã hết sức chịu đựng rồi, nên mẹ phải đi.

Khuê Tâm nói một hơi:

– Trước đây con luôn nghĩ mình không cần mẹ. Nhưng khi Ninh đưa con sợi dây chuyền và bảo mẹ đi rồi, con mới nhận ra mình đã quá độc ác với mẹ và với chính bản thân. Con cần có mẹ cho mãi mãi. Trong quá khứ mẹ chỉ là cái bóng. Con không muốn khi nghĩ tới tương lai mẹ vẫn là cái bóng của quá khứ.

Bà Hoàng Ly vuốt tóc Su:

– Nếu con cần mẹ, mẹ sẽ trở về. Mẹ không muốn là cái bóng không rõ mặt mày.

Khuê Tâm sáng bừng đôi mắt:

– Mẹ nói thật chứ?

Bà Ly mỉm cười:

– Thật! Sống ở xứ người giống như lênh đênh giữa biển khơi không bờ không bến. Bây giờ mẹ đã có một bến đỗ, sao mẹ lại không neo thuyền?

Khuê Tâm cũng cười dù nước mắt vẫn ướt bờ mi.

Bà Ly nhìn đồng hồ:

– Mẹ phải đi rồi. Địa chỉ, số điện thoại, email của mẹ, ông Bài đang giữ.

Hãy liên lạc với mẹ.

Tâm thắc thỏm:

– Chừng nào mẹ về nữa?

Bà Ly dịu dàng:

– Sẽ sớm thôi mà con gái.

Tâm đứng nhìn theo bà Ly khuất sau những tấm vách bằng kính. Cô đứng mãi đến khi nghe tiếng Ninh:

– Em đã nhẹ lòng chưa cô bé ngốc?

Khuê Tâm phụng phịu:

– Chưa.

Ninh choàng vai Tâm và kéo cô theo mình.

– Về thôi, nếu không anh sợ em hoá đá ở đây mất.

Tâm ngẩng lên nhìn Ninh:

– Mẹ đang nghĩ gì hả anh?

Ninh mở miệng:

– Chắc cũng như em, mẹ đang nghĩ tới ngày trở về...

ĐƯA Khuê Tâm một xấp tài liệu dày, Cang hất hàm:

– Đó! Hit hop, Bóp Rock gì... gì đó nằm trong đây. Trả tiền công cho anh đi nhóc.

Khuê Tâm lém lỉnh:

– Chừng nào đoạt giải cao em sẽ trả. Anh đừng đòi công trước, em sợ xui lắm.

Cang chép miệng:

– Cui như anh làm công quả. Mà này! Lẽ ra em nên yêu anh mới phải phải.

Khuê Tâm đỏ mặt:

– Lãng nhách! Ai lại... lẽ ra kỳ vậy.

Cang cười hì hì:

– Đùa thế thôi, anh sợ bị tay Ninh dợt vài đòn lả lướt lắm. Anh làm gì có...

vé để vào cửa trái tim em.

– Nhưng anh là bạn tốt. Thế là... quá hay!

– Em chuẩn bị cho đêm chung kết tới đâu rồi?

Khuê Tâm tươi rói:

– Xong cả rồi, giờ em cần nhập tâm để trình bày thật xuất thần, thật thuyết phục thôi.

Cang ầm ứ:

– Vậy sao còn bắt anh tìm thêm tài liệu?

Tâm tủm tỉm:

– Kiến thức là bao la vô tận. Có tài liệu để tham khảo, bổ sung thêm càng tốt chứ sao. Em nhờ anh chớ đâu dám bắt.

Cang lắc đầu:

– Đúng là mồm mép M.C. Mà này! Nhớ đừng phô trương kiến thức đó. Nói nhiều quá chỉ tổ cho người ta ghét. Theo anh điều quan trọng là nói làm sao để thuyết phục, để khán giả thấy họ và... cái chương

trình em đang dẫn có mối giao cảm sâu sắc là ăn tiền.

Khuê Tâm gật gù:

– Em nhớ rồi. Cám ơn anh đã chỉ bảo.

Cang nhìn Tâm, giọng ganh tỵ:

– Bà Thủy cho em nghỉ hết tuần này nhưng vẫn được ăn lương.

Sướng nha!

Tằng hắng ra oai, Cang nói:

– Anh gánh việc của em riết không chừng anh cũng thành MC chứ không thành ca sĩ nữa.

Khuê Tâm lơ lửng:

– Biết đâu được. Anh từng nói với em Nghề chọn người mà.

Cang đứng dậy:

– Bà Thủy Lê thật có mắt tinh đời khi nhận em vào làm cho Hàm Gió.

Thôi anh về đây. Cố lên! Cố lên nha!

Tiến Cang ra cổng xong, Tâm trở vào ngồi vào ghế đá, dưới gốc mận. Buổi tối hoa mận bung tròn, trắng xoá những sợi li ti thơm.

Khuê Tâm hít vào một hơi dài sảng khoái.

Sáng nay, Tâm đã qua một cuộc tập dợt với nhóm Sỏi Trắng, một ban nhạc trẻ vừa mới nổi khoảng thời gian gần đây. Tâm đã đặt nhiều câu hỏi tình huống để các thành viên trả lời. Nghe góp ý của ông Thất, Tâm đặt những câu hỏi ngắn gọn và xoáy vào khả năng đã chọn.

Đây chỉ là thực tập. Ông Thất đã dùng sự quen biết của mình giúp Tâm làm quen với vai trò MC trên nhiều lãnh vực, ở nhiều sân khấu.

Thoạt đầu Tâm định từ chối, nhưng ông quá nhiệt tình, Ninh cũng muốn thế, nên cô đã nhận sự giúp đỡ ấy. Một phần giúp Tâm có kinh nghiệm hơn, phần khác giúp cha con Ninh gần gũi nhau.

Có qua tiếp xúc Tâm mới nhận ra một điều buồn cười là hầu như với ai trong giới ca sĩ, nhạc sĩ trẻ hơn mình, ông Thất cũng xưng anh gọi em hết, cho dù người đó đáng tuổi con cháu ông.

Khuê Tâm vò nhẹ chiếc lá mận và thích thú với mùi hương mận. Gió thật nhẹ cũng làm những sợi tơ từ hoa rơi rơi như mưa.

Cô muốn lòng mình thanh thản và muốn có Ninh bên cạnh hết sức.

Có anh, Tâm thấy như được thêm sức mạnh.

Chính anh là người đưa đón cô mỗi ngày, mỗi đêm khi cô tới nhà nghệ sĩ kinh nghiệm nhất về nghề dẫn chương trình để bà hướng dẫn cô những thủ thuật cơ bản về nghề cũng như một số kinh nghiệm bản thân.

Ninh bảo mẹ Tâm rất muốn cô thành công trong nghề này, Tâm không thích lắm nhưng nghĩ tới mẹ, cô cố gắng.

Ba Tâm chỉ ngửa mặt than:

– Càng cao danh vọng càng nhiều gian nan.

Còn dì Yên thì dịu dàng hơn:

– Con hãy làm điều con thích như phải nhớ, với phụ nữ gia đình luôn là quan trọng nhất.

Khuê Tâm cũng biết như vậy. Nhưng cô cũng muốn thử thể hiện mình một lần xem sao.

Đêm nay sẽ diễn ra cuộc độ sức thật sự của mười thí sinh được vào chung kết cuộc thi tuyển chọn người dẫn chương trình.

Từ vòng sơ khảo đến vòng chung kết, Tâm được đánh giá khá cao, nhưng cô không dám chủ quan.

Tâm biết có vài thí sinh cùng vào chung kết với mình đã có những cuộc vận động bên ngoài... Điều đó không làm cô nản chí.

Ninh luôn bảo:

– Hãy coi đây là một cuộc chơi, em sẽ thấy lòng nhẹ tênh.

Giờ này lòng em đang nhẹ tênh, nhẹ đến mức muốn bay lên mây sao anh không tới để giữ em lại.

Tâm duỗi thẳng chân và tì tay vào lưng ghế rồi tựa cằm lên. Tối nay ba và dì Yên đi đám cưới một người bà con bên dì. Ngôi nhà như vắng hơn khiến Khuê Tâm xót xa nghĩ tới những lời của mẹ đêm ở sân bay.

Bà đang lênh đênh một mình giữa biển đời xa lạ mà dù sống ở đó rất lâu bà vẫn chưa thể hoà đồng.

Ba bảo mẹ là người đa đoan. Ông yêu và mãi yêu bà dù với mẹ Ông chỉ là chiếc bóng mờ nhạt. Sau bao nhiêu năm chìm trong biển rượu, trải qua một cuộc thập tử nhất sinh, ba chợt đổi tính. Ông đang cai rượu và đang muốn mở lớp dạy nhạc ở Nhà văn hoá quận. Bà yên chưa muốn lắm vì ông vẫn chưa thật khoẻ, nhưng bà lại vui khi thấy ông đã bắt đầu một cuộc sống mới.

Cánh cổng gỗ nhẹ mở, Ninh bước vào, giọng ngạc nhiên:

– Su Su lại ngồi đây?

Tâm cong môi:

– Em chờ người ta. Chờ đến lạnh từng ngón tay.

Ninh ngồi xuống kế bên:

– Người ta nào?

Tâm liếc anh một cái thật dài:

– Hồng biết.

Anh tủm tỉm cười:

– Thiệt hồng biết không bé?

Tâm gật đầu. Ninh bảo:

– Vậy anh về à nha.

Tâm cong môi phụng phịu:

– Ừ... anh thích thì về đi. Em lại tiếp tục chờ đến lúc chết rét luôn.

Nhìn đôi môi chúm chím của cô, Ninh nôn nao trong lòng. Anh nhẹ kéo cô vào người và nói:

– Ngồi sát vào anh sẽ ấm ngay.

Tâm thì thầm:

– Mùi hoa mạn đó, anh nghe không?

Ninh hít vào một hơi dài:

– Anh chỉ nghe mùi tóc em thôi. Su nè! Anh nhớ môi em quá hà.

Dứt lời Ninh nâng cằm Tâm lên và cúi xuống. Tâm khép mi và thả trôi cảm giác. Cô thích được yêu bằng môi anh, nhưng chưa bao giờ nhận là mình thích vì xấu hổ. Ngồi bên nhau, người khởi đầu nụ hôn luôn luôn là Ninh.

Tối nay cũng thế.

Rời anh ra, Tâm nũng nịu:

– Môi anh làm em muốn ngạt thở. Ghét!

Ninh nói:

– Nhưng ai chết vì ngạt thở khi hôn đâu.

Tâm hỏi:

– Sao anh biết?

– Anh đoán như vậy. Không tin cứ để anh hôn nữa. Hôn thật lâu xem em thế nào.

Tâm khịt mũi:

– Đừng có dụm. Anh ma lạnh vừa thôi.

Ninh vén tóc Tâm qua một bên rồi mê mải nhìn cô:

– Những lúc như vậy, em thật tuyệt. Vừa đáng yêu lại là của riêng anh.

Khuê Tâm chớp mi:

– Em lúc nào chả của riêng anh.

– Có đó. Những lúc em trên sân khấu với son phấn, áo quần lấp lánh, anh thấy em là của đám đông, thuộc về đám đông.

Tâm để tay lên môi Ninh:

– Em ghét đám đông, anh biết mà!

Ninh cắn nhẹ ngón tay cô:

– Anh biết. Bởi vậy anh thương em hơn khi mỗi đêm em phải đứng dưới ánh đèn màu.

Tâm trầm giọng:

– Nghề chọn người hay người chọn nghề là tùy vào bản lĩnh của họ. Em nghe lời anh, xem việc dẫn chương trình là một cuộc chơi dài

hạn. Tới một lúc nào đó em sẽ bỏ cuộc chơi.

Ninh hóm hỉnh:

– Chỉ có theo chồng mới bỏ cuộc chơi thôi. Mà chồng em là anh đây, không bắt em làm thế.

Tâm khúc khích cười trên vai anh:

– Ngọt ngào ghê!

Ninh nói:

– Trước đây anh cọc tính lắm, nhưng từ khi yêu em, anh đâm ra lãng mạn, mơ mộng và ngọt ngào. Tình yêu bao giờ cũng có vị ngọt, ngọt như môi em vậy.

Ninh lại cúi xuống, Tâm vòng tay qua cổ anh chờ đợi...

Và ngàn đời sau nữa nụ hôn vẫn là quà tặng thiêng liêng của tình yêu. Mà ai lại không cần tình yêu hờ anh.

Khuê Tâm nghe nhịp đập rộn ràng của tim mình. Một trái tim hồng hạnh phúc...

Hết

Nguồn: SBC

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 30/07/2005 4:01:31 CH